

MAYSKÝ KALENDÁŘ

Průvodce budoucností lidstva

Carl Johan Calleman

Záhada apokalypsy odhalena

FONTÁNA

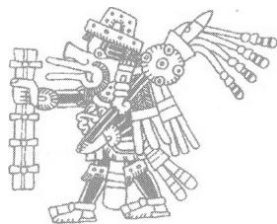
MAYSKÝ KALENDÁŘ

Průvodce budoucností lidstva

Carl Johan Calleman

FONTÁNA

**HERE WE ARE ... five-year
countdown. Are you ready!?**

Law of Time

$T(E) = ART$

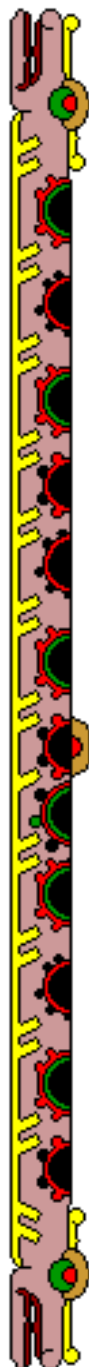

MAYSKÝ KALENDÁŘ
průvodce budoucností lidstva

z anglického originálu
MAYAN CALENDAR AND
THE TRANSFORMATION OF CONSCIOUSNESS
přeložil Michal Šubrt
Sazba: Eliam
Obálka: Juráš & Janda
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s.
Náklad: 1 500 ks
Vydala FONTÁNA, Horní náměstí 5, 772 00, Olomouc
Vydání první
© 2004 Carl Johan Calleman
© 2006 FONTÁNA

ISBN 80-7336-363-1

OBSAH

PROLOG 7

1 ODKAZ MAYÚ • 13

2 TŘINÁCT NEBES • 28

3 KOSMOLOGIE SVĚTOVÉHO STROMU • 43

4 BŮH A HISTORICKÁ NÁBOŽENSTVÍ • 68

5 DEVĚT PODSVĚTÍ • 88

6 TZOLKIN - 115

7 GALAKTICKÉ PODSVĚTÍ • 130

8 HISTORIE LIDSKÉHO DUCHA - 151

9 ZAVRŠENÍ KOSMICKÉHO PLÁNU • 176

dodatek 1 EKONOMICKÉ CYKLY • 199

dodatek 2 PRAKTICKÉ VYUŽITÍ
MAYSKÉHO KALENDÁŘE - 210

dodatek 3 JAK SI SPOČÍTAT SVÉ DUCHOVNÍ
NAROZENINY A DEN V TZOLKINU • 226

dodatek 4 VÁLKA V IRÁKU VE SVĚTLE
MAYSKÉHO KALENDÁŘE

vládnoucí energie	Podsvětí národů 13 baktúnů 5 125 let 13 Dni/Noci o délce 394,3 let	Planetární Podsvětí 13katúnů 256 let 13 Dni/Noci o délce 19.7 let	Galaktické Podsvětí 13 túnů 12.8 let 13 Dni/Noci o délce 360 let	Vesmírné Podsvětí 13 uinalů 260 dnů 13 Dni/Noci o délce 20 dnů
1. Den- 1. Nebe setba <i>Xiuhtecuhtli</i> bůh ohně a času	11. srpna 3115-2721 př.n.l.	24. července 1755- 1775	5. ledna 1999- 31. prosince 1999	11. února- 3. března 2011
1. Noc-2. Nebe přijetí nové vlny <i>Tlaltecuhlli</i> bůh země	2721 -2326 př.n.l.	1775- 1794	31. prosince 1999- 25. prosince 2000	3. března - 23. března 2011
2. Den - 3. Nebe kličení <i>Chalchiuhtlicue</i> bohyně vody	2326- 1932 př.n.l.	1794-1814	25. prosince 2000 - 20. prosince 2001	23. března - 12. dubna 2011
2. Noc-4. Nebe odpor proti nové vlně <i>Tonatiuh</i> bůh slunce a války	1932-1538 př.n.l.	1814-1834	20. prosince 2000 - 15. prosince 2002	12. dubna- 2. května 2011
3. Den - 5. Nebe rašení <i>Tlalteotl</i> bohyně lásky a porodu	1538-1144 př.n.l.	1834- 1854	15. prosince 2002 - 10. prosince 2003	2. května - 22. května 2011
3. Noc-6. Nebe vstřebání nové vlny <i>Mictlantecuhlli</i> bůh smrti	1144 -749 př.n.l.	1854- 1873	10. prosince 2003- 4. prosince 2004	22. května- 11. června 2011
4. Den - 7. Nebe rozhnutí <i>Cinteotl</i> bůh kukuřice a potravy	749 - 355 př.n.l.	1873- 1893	4. prosince 2004 - 29. listopadu 2005	11. června- 1. července 2011
4. Noc-8. Nebe narůstání nové vlny <i>Tlaloc</i> bůh deště a války	355 př.n.l. - 40	1893- 1913	29. listopadu 2005 - 24. listopadu 2006	1. července- 21. července 2011
5. Den - 9. Nebe pučení <i>Quetzalcoatl</i> bůh světla	40-434	1913-1932	24. listopadu 2006 - 19. listopadu 2007	21. července- 10. srpna 2011
5. Noc-10. Nebe rozpad <i>Tezcatlipoca</i> bůh temnoty	434 - 829	1932-1952	19. listopadu 2007- 13. listopadu 2008	10. srpna - 30. srpna 2011
6. Den - 11. Nebe rozkvět <i>Yohuallictli</i> bohyně zrození	829-1223	1952- 1972	13. listopadu 2008- 8. listopadu 2009	30. srpna - 19. září 2011
6. Noc-12. Nebe sladění s novotvarem <i>Tlahuizcalpantecuhlii</i> bůh doby před svítáním	1223-1617	1972- 1992	8. listopadu 2009- 3. listopadu 2010	19. září - 9. října 2011
7. Den-13. Nebe dozrání plodu <i>Ometeotl 1 Omecinati</i> dvojbožstvo stvořitel	1617- 28. října 2011	1992- 28. října 2011	3. listopadu 2010- 28. října 2011	9. října 2011 - 28. října 2011

Callemanův model: proročká tabulka s vyznačením vlády třinácti božstev (energií) ve čtyř nejvyšších Podsvětích. Tento přehled lze využít pro encyklopedické studium vývoje všech oblastí lidských dějin, současně ukazuje základní strukturu mayského proctví.

PROLOG

Lidstvu zbývá k naplnění jeho osudu jen několik let

Mayský kalendář sdílí mnohé ze svých myšlenek s jinými duchovními tradicemi: „všichni jedno jsme“, „život má hluboký smysl“ nebo „Bůh je Láska“. Přesto nelze přehlédnout, že má i své zcela jedinečné poselství: že osvícení tzv. Osvíceného zlatého věku se završuje „koncem času“ a že všichni se na tomto procesu musíme podílet jako jeho spolutvůrci. Toto je podle mého mínění nejzásadnější poselství mayského kalendáře pro dnešního člověka. Mnohá nedorozumění a /kreslené představy, stejně jako všeobecná skepse vůči jakémukoli proroctví však - alespoň prozatím - bránily mnohým v plném pochopení božského časového plánu.

Jedním z typických omylů v souvislosti s mayským kalendářem je domněnka, že mayský kalendář má co říct jen těm, kdo se zajímají o mayskou kulturu. Staří Mayové byli bezesporu první, kdo vypracoval a popsal kalendář, kterým se budeme v této knize zevrubně zabývat, a je třeba jim to přisoudit k dobru. Přesto je zájem o antropologii či starověké kultury jen sotva dostatečným důvodem ke zkoumání tohoto pozoruhodného kalendáře, který je především prorockým zdrojem, jež se dotýká každého člena našeho živočišného druhu, a to bez výjimky. Důvod je v tom, že mayský kalendář obsahuje univerzální pravdu, která je pravděpodobně mnohem naléhavějším tématem pro dnešní globální společnost, než byla pro samotné Maye. Tato kniha je výsledkem mého dlouholetého úsilí o dešifrování této univerzální pravdy ze schématu mayského kalendáře a o jeho zpracování do podoby, která oslovuje současného člověka. Současně doufám, že se mi tímto způsobem podařilo ukázat, že mayský kalendář má jedinečný význam i pro pochopení řady jiných náboženských a filozofických tradic, které člověk na této planetě vytvořil.

Jedním z důležitých aspektů mayského kalendáře je jeho prorocká tradice. Proroctví neboli schopnost předvídat budoucí děje je nicméně umění, na něž je v různých částech světa a v různých časových údobích pohlíženo dosti rozdílně. Astrologie, kabala, numerologie či tarot jsou příklady prorockých nástrojů, které byly a dodnes zůstávají rozšířeny mezi prostým lidem i mocnými po celém světě. Prorocký obsah je rovněž přiznáván biblické knize Zjevení, tzv. biblickému číselnému kódu, ústním tradicím kmene Hopi, spisům Nostradama či Edgara Cayceho, k nimž byl sepsán již bezpočet výkladů, které měly ozřejmit jejich skrytá tajemství. O žádném z těchto zdrojů však nelze tvrdit, že je zcela jednoznačný, prostý jakékoli dvojmyslnosti. Bez konkrétní časové osy je zcela nemožné posoudit, jsou-li jejich předpovědi vztaženy k určitému okamžiku nebo se jedná o pouhou dodatečnou spekulaci jejich sepisovatele.

To mne přivádí k dalšímu rysu této originální tradice, který bych rád zdůraznil. Mayský kalendář představuje definitivní, zcela jednoznačný časový rozvrh, který nezatemňuje žádné záludnosti. Každý, kdo má přístup k běžné encyklopedii, si může jeho platnost ověřit na základě faktů z biologické evoluce i historie. Proto i přesto, že jádro knihy je duchovní, vybízím vážné čtenáře k tomu, aby prověřovali fakta i logiku kalendáře naprosto stejným způsobem jako vědeckou teorii. Standardním měřítkem, jímž se hodnotí platnost vědecké teorie, je to, že ji lze empiricky ověřovat a jejím prostřednictvím co nejjasněji vysvětlovat co nejširší spektrum jevů. Jestliže uplatníme mayskou chronologii na dějinách lidstva, objevíme v nich zřetelný vlnový charakter. Příklady, jimiž tento fenomén v této knize ilustruji, jasně demonstrují, že žijeme ve vědomém vesmíru, jehož vnitřní inteligence se řídí přesným časovým plánem, podle něhož se lidské bytosti na této zemi vyvíjejí. V tomto časovém plánu se nacházíme v předposledním Podsvětí (v osmém z devíti základních mayských časových cyklů), což znamená, že osud lidstva se musí zákonitě naplnit v necelých **10 letech: žijeme ve skutečné 11. hodině stvoření!**

Stupeň, na němž se mayský kalendář shoduje s údaji moderní vědy a historickým výzkumem, je ve většině ohledů zarážející. Jsem proto přesvědčen, že mnozí čtenáři dospějí k závěru, že se jedná o nejdůležitější zdroj poznání o Kosmickém plánu, který má lidstvo k dispozici. A z tohoto závěru plyne, že rozšiřování povědomí o mayském kalendáři v jeho pravdivé, tj. empiricky ověřitelné podobě, je naléhavým úkolem dneška. Duchovní texty často opakují myšlenku, že „existuje mnoho rozdílných cest a žádná z nich není správná pro všechny;“ přestože je tato myšlenka prav-

divá, jen zřídka kdy si lidé uvědomují, že to platí pouze v tom nejužším, individuálním smyslu. Jediný důvod pro existenci oněch různých „cest“ tkví v tom, že existuje Kosmický časový plán, který určuje vývoj vědomí a podněcuje nás, abychom se na svých individuálních cestách vyvíjeli k jednomu společnému osudovému určení. Dnes stojíme tváří v tvář velké výzvě, jak své osobní cesty přizpůsobit vyššímu plánu, abychom naplnili brzkou lhůtu završení lidského druhu. Poselství mayského kalendáře se proto hluboce dotýká nás všech.

Duchovně smýšlející lidé tak mají dvojí volbu. Buď mohou dále používat zavedené astronomické kalendáře a tak pohlížet na dějiny jako na řetězec náhodných událostí, nebo přijmout mayský kalendář, uvědomit si kontury Kosmického plánu a přizpůsobit se jeho evoluci vědomí. Významným důsledkem této pokračující evoluce je fakt, že představa o fixní „lidské přirozenosti“ ve skutečnosti postrádá reálný základ. Rozdíly v úrovni vědomí mezi lidmi žijícími v různých Podsvětích jsou skutečné a naše dnešní vědomí je zcela nepodobné tomu, kterým kdysi disponovali starověcí Mayové. Stejně tak je nepodobné vědomí univerzálního lidství přicházejícího Zlatého věku. Naděje lidstva nespočívá v tom, že budou všichni náhle a samovolně změněni k lepšímu, nýbrž v tom, že vývoj vědomí lidstva podléhá kosmickému plánu, s nímž nelze manipulovat. Vnořit se do tohoto plánu prostřednictvím mayského kalendáře napomáhá jeho naplnění na individuální i kolektivní úrovni. Posun jinových a jangových polarit tohoto plánu navíc vysvětluje, proč na tento svět pohlížejí lidé jinak nejen v různých historických dobách, ale i různých koutech světa.

Tuto poslední poznámku můžeme názorně dokumentovat na současném dění. V sedmém uinalu pátého tůnu Galaktického podsvětí jsme svědky, jak je Západ zase jednou úspěšný ve svém válečném tažení proti islámskému národu na Východě, jmenovitě Iráku, kde byl svržen režim Saddáma Husajna (viz Dodatek 4). Přirozená otázka zní: Jaká je příčina války v Iráku? Hlavní mediální proudy se snaží předkládat nejrůznější nepřiliš hluboké odpovědi, na jejichž základě vysvětlují specifika této situace: „Spojené státy se snaží vymýtit represivní režim, který může vlastnit zbraně hromadného ničení;“ nebo: „Spojené státy se snaží získat kontrolu nad iráckými ropnými rezervami.“ Typickým rysem těchto odpovědí je, že jsou konstrukcí současného převládajícího vědomí a jsou tedy velmi krátkozraké.

Zkuste namísto toho předpokládat, že současný posun vztahů mezi Starým a Novým světem (v geografickém smyslu) není vůbec zapříčiněn různými pohledy na válku v Iráku. Zkuste si představit, že tento význam-

ný posun se děje kvůli změně v lidském vědomí, která má v určitém čase v celosvětovém měřítku nastat. Pak ona irácká válka, která se odehrává v tzv. třetím dnu Galaktického podsvětí, nebude v prvním plánu projevem vojenské nadvlády západních mocností; mnohem zásadnějším důsledkem je to, že se tím hroutí soustava, která se snažila prosazovat svou spravedlnost v mezinárodním měřítku. Skutečnost, že Spojené státy a jejich nejbližší spojenci nehledí na mínění Rady bezpečnosti, má za svůj důsledek faktické zhroucení funkce OSN a západní vojenské koalice NATO. Tak nyní vzniká svět, jemuž vládne síla a nikoli zákon a vzájemná shoda.

Do okamžiku irácké války jsme mohli vidět opačné, avšak stejně důležité tendence, které se projevovaly v úsilí o celosvětový mír, a to v rozsahu, který lidstvo doposud nepoznalo. To je odrazem skutečnosti, že mnoho lidí s příchodem Zlatého věku žije stále více přítomností a není ochotno odkládat jeho naplnění.

Bylo možné toto vše předvídat? Představa o rostoucím konfliktu mezi Starým a Novým světem bude jistě povědomá těm, kteří znají proroctví Hopiů, kmene severoamerických indiánů. A čtenáři mé předchozí knihy jistě nebudou překvapeni nad narůstajícím rozkolem mezi Spojenými státy a Velkou Británií na jedné a kontinentální Evropou na druhé straně. Mayský kalendář jasně naznačuje, že období mezi lety 1992 a 1999 je jedno z nej pokojnějších v celých dějinách lidstva, zatímco období počínající rokem 1999 představuje éru narůstání konfliktů mezi Východem a Západem. Ve skutečnosti lze celé toto Podsvětí označit za období, které se v křesťanském jazyce nazývá Apokalypsa, a paradoxně se může ono apokalyptické Zvíře rekrutovat právě z těch, kteří se snaží poukazovat na zlo u jiných. Z prorocké nauky o čase lze o dalším vývoji současného Podsvětí vyčíst ještě daleko více, to však bude předmětem podrobného rozboru v dalších kapitolách. Toto osmé. Galaktické podsvětí je například v kontrastu k předchozímu období charakterizováno narůstajícím ekonomickým propadem a existují důvody, proč lze očekávat, že svět už nikdy nebude zažívat delší období ekonomického růstu (viz Dodatek 1).

Klíčem k pochopení reálnosti proroctví je poznání, že myšlení není něco, co probíhá „uvnitř“ hlavy jedince v izolaci od zbytku vesmíru. Naše myšlení a v jeho důsledku i naše činy se vyvíjí z velké části prostřednictvím rezonance s vyvíjejícím se kosmickým vědomím zprostředkovávaným naší planetou Zemí, jehož různé energetické přesuny jsou v mayském kalendáři přesně popsány. Proto jsme všichni určitými „psychickými médii“ a upřímně řečeno jsme - alespoň do nynějška - byli pouze ve

velmi omezeném smyslu schopni myslet sami za sebe. Prostřednictvím rezonance se Zemí jsme všichni více méně loutkami v rukách Kosmického plánu. Proto není nic tajemného na tvrzení, že celkový vývoj tohoto „světa loutek“ je v zásadě předvídatelný. Proroctví je jinými slovy zcela reálné a každý z nás má nyní možnost porozumět struktuře Kosmického plánu.

Mimořádná hodnota mayského kalendáře spočívá také v tom, že nám nabízí poznání energií, které řídí evoluci, a poskytuje nástroj, kterým se můžeme do proudu těchto energií ponořit. I když si to neuvědomujeme, toto vedení bylo lidem k dispozici neustále a zůstane jím až do završení tohoto Kosmického plánu, které nastane v den 13 Ahau, tj. 28. října 2011. Těm, kteří se chtějí stát vědomými spolutvárci a nechtějí zůstat pouhými loutkami, přináší tato kniha seznámení s energiemi, které uvádějí do pohybu evoluční pochody a jejichž znalost nebyla od konce éry Mayů plně dostupná.

Tradiční mayský kalendář se v tomto čase opět vrací k životu a jeho následovníci se stanou jeho novodobými průkopníky. Třebaže tato kniha slouží především jako zprostředkovatel znalostí o struktuře a smyslu mayského kalendáře, její druhou část jsem sepsal jako určitého průvodce k oblasti, do níž nás má Božský plán zavést: ke Zlatému věku.

CARL JOHAN CALLEMAN, 5 JAGUÁR

**STOCKHOLM, DNE 11 CHUEN 5. TÚNU GALAKTICKÉHO PODSVĚTÍ
(24. DUBNA 2003)**

vládnoucí božstvo doba vlády	historická data	stručná časová přímka milníků mesoamerických kultur
Xiuhtecutli 3115-2721 př.n.l.	3 000 př.n.l.	počátky pěstování kukuřice
Tlaltecuctli 2721 -2326 př.n.l.		
Chalchiuhtlicue 2326-1932 př.n.l.		
Tonatiuh 1932- 1538 př.n.l.		
Tlacolteotl 1538-1144 př.n.l.	1500 př.n.l.	kultura Olméků ve Veracruz
Mictlantecuhtli 1144-749 př.n.l.		
Cinteotl 749 - 355 př.n.l.	550 př.n.l.	Zapotékové v Oaxace první tzolkin v Monte Alban
Tlaloc 355př.n.l.-40 n.l.	250 př.n.l.-50 n.l. 32 př.n.l.	předklasická kultura Mayů, Izapánská kultura první doklad data Dlouhého počtu
Quetzalcoatl 40-434	100	počátky klasické mayské kultury rozkvět Teotihuacánu ve středním Mexiku
Tezcatlipoca 434 - 829	434 700 800-830	založení dynastií v Copánu a Palenque zánik Teotihuacánu zánik klasické mayské kultury
Yohualticitl 829-1223	843 909 1223 1223	nejstarší časový údaj v Chichén Itzá počátky postklasické mayské kultury poslední záznam data Dlouhého počtu zánik postklasické kultury Mayů v Chichén Itzá zánik Toltéků v Tule
Tlahuizcalpantecuhtli 1223-1617	1368 1504 1519 1521	osídlení Mexického údolí Aztéky Kolumbus sleduje první mayskou kanoi Cortés se vylodí ve Veracruz zánik aztécké říše
Ometeotl 1617-2011	1697	zánik poslední nezávislé mayské říše v Tayasalu

Obr. 1.1 Stručný historický přehled vývoje původních mezoamerických kultur

1

ODKAZ MAYÚ

Původní americký kontinent

První seznámení s mýty, legendami a kosmologickými představami obyvatel starověké západní polokoule s sebou obvykle přináší velký zmatek. Mayové a Aztékové líčili vesmír sestávající z třinácti Nebes a devíti Podsvětí, s nimiž se naše dnešní uvažování jen těžce ztotožňuje. Naši první reakcí je pak obyčejně to, že na tyto představy začínáme pohlížet jako na pověry, které tvoří nevědecký pohled na svět národa, jenž o skutečnosti příliš nevěděl. Přesto nás zvláště Mayové nepřestávají překvapovat a mnozí badatelé docházejí k vnitřnímu přesvědčení, že tito naši předkové byli obdařeni mnohem hlubší moudrostí, než jakou disponuje naše současná civilizace. Znovu a znovu vstupují staří Mayové do zorného pole naší pozornosti a budou tak dost možná činit tak dlouho, dokud nepochopíme, že se od nich máme co naučit. Nicméně se zdá, že drtivá většina z nás není dostatečně vybavena k tomu, aby pochopila vnímání světa původních obyvatel Ameriky, a tak stále hledáme tam, kde se jen stěží můžeme dobrat nějakého porozumění.

Jak se tedy máme duševně připravit, abychom byli schopni vstřebat poznání oněch původních Američanů? Odpověď je prostá: studiem *tzolkinu*, posvátného kalendáře. Posvátný kalendář je hlavní cestou k myšlení vyspělých civilizací, které existovaly na západní polokouli před příchodem Evropanů. Po staletích útluu původních obyvatel nám jejich dochovaný kalendář nabízí příležitost, jak vzkřísit k životu jejich řešení kosmické hádanky. V této knize se snažím objasnit způsob, jakým se posvátnému kalendáři daří sjednotit ony výrazně protichůdné představy dnešních lidí o tom, co je to lidská bytost. Tzolkin nabízí jedinečný nástroj k naladění naší intuice s individuálním i kosmickým záměrem.

Obr. 1.2 Mapa oblasti Mesoameriky s vyznačením oblastí obývaných původními kulturami (se současnými hranicemi středoamerických států)

Ve starověku tvořilo území mezi severním Mexikem až po Honduras jednotnou kulturní oblast, kterou dnešní archeologové obvykle označují jako Mesoamerika (obr. 1.2). I když byli Mayové, Zapotékové, Mixtékové, Toltékové, obyvatelé Teotihuacánu a pozdní Mexičané (obvykle označováni jako Aztékové) většinou politicky odděleni, lze snadno pozorovat, jak volně se po celém území šířily umělecké, architektonické a další vlivy. Existovaly zde čilé kontakty mezi obchodníky i nositeli věd a všechny kultury byly spolu těsně provázány. Je rovněž zřejmé, že obyvatelé Mesoameriky znali i okolní oblasti, jako jsou karibské ostrovy, vlastní severoamerický kontinent (tehdy označovaný jako „Želví ostrov“) a rozsáhlé území Jižní Ameriky.

Může vás napadnout otázka: Co tyto starověké civilizace odkazují dnešku? Jaké znalosti jsme od nich zdědili? Na první pohled to vypadá, že žádné, a jen málokdo se dnes odváží tvrdit, že by to bylo něco podstatného pro naše současné chápání světa. A tak i když si možná uvědomujeme úctu původních obyvatel Ameriky k přírodě, nemáme jak v dnešní době vnímat jednotu všeho stvořeného, která byla jejich kultuře vlastní. Zdá se, jako by celá polovina světa, tedy západní polokoule (odečteme-li vliv Spojených

Obr. 1.3 Stránka tzv. Drážďanského kodexu obsahující astronomické tabulky k planetě Venuši. Drážďanský kodex je považován za nejpreciznější dílo mayské kalendářní literatury, která přežila pálení španělských kněží a bombardování za 2. světové války.

států), neměla na globální kulturu dneška žádný vliv. Dokonce ani v Mexiku, kde dnes žije skoro polovina všech původních obyvatel amerického kontinentu, není o duchovním vědění předků příliš známo.

Proč tomu tak je? Nejbezprostřednější výklad nabízí téměř úplné vyhlazení původních obyvatel Ameriky a jejich kultur. Když na Velký pátek roku 1519 přistál španělský conquistador Hernán Cortéz u východního pobřeží Mexika, čítala celková populace Mesoameriky odhadem 25 milionů osob; o století později to už byl sotva 1 milion. I když se pod tento úbytek podepsaly především choroby, které s sebou dobyvatelé přivezli, a jen částečně přímé vyvražďování obyvatelstva, důsledek byl stejný: civilizace byla v podstatě vyhlazena.

Španělské osídlování rovněž znamenalo i kulturní zkázu. Křesťanští biskupové horlivě pálili veškeré nalezené texty Mayů, kteří byli na západní polokouli jediní, kdo znal psaný jazyk a s jeho pomocí zaznamenával své nejvyspělejší myšlenky. Do dnešních dnů se dochovaly pouze čtyři rukopisy, které unikly zkáze jen díky tomu, že se dostaly do Evropy v samých počátcích a dlouhá staletí ležely v zapomnění knihoven. Všechny tyto mayské knihy jsou kalendáře (obr. 1.3).

Pálení knih bylo jen tím nej viditelnějším způsobem ničení starobylé civilizace. Conquistadoři a křesťanští kněží zakazovali všechny formy tradičního náboženství a způsobu života. V mnoha oblastech, například v dnešní Guatemale, pokračuje pronásledování Mayů až do dneška a většina tradičního vědění je veřejnosti zcela neznámá. Za takových okolností nepřekvapí, že dnes o poznání původních obyvatel nevíme prakticky nic a většina lidí ani netuší, že něco takového existovalo. Domnívají se, že kdyby Mayové znali něco, co je pro dnešní svět opravdu důležité, věděli bychom to. Je to ale vůbec možné? Jsou dnešní archeologové a antropologové skutečně schopni říct, co má pro nás hodnotu a co ne? Absolutní většina dnešních univerzitně vzdělaných badatelů bere za měřítko moderní vědu a poměřuje stupeň vyspělosti původních obyvatel Ameriky podle současných norem. Pokud bychom ovšem chtěli rozeznat skutečnou hodnotu znalostí starých Mayů, museli bychom to učinit právě naopak - museli bychom hodnotit kvalitu dnešních poznatků podle normy vědění těchto starověkých národů. Pouze za tohoto východiska jsme schopni si uvědomit, že lidstvo ztratilo přístup k nenahraditelné části svého dědictví - dědictví, které bylo buď zdeformováno, nebo špatně pochopeno.

Tento nedostatek poznatků o vědění původních obyvatel Ameriky vytváří globální nerovnováhu. Zapudili jsme polovinu vlastního světa. Dnešní globální kultura se obecně nazývá termínem „západní“, ve skutečnosti však tato západní součást, v její původní podobě, chybí. To je příčinou globální nerovnováhy na straně každého z nás - nedostatku porozumění, co to znamená lidská bytost a jaký je smysl života. To, že dnes označujeme globální kulturu jako „západní“, nám pouze zavírá oči před skutečností, že západní pohled v oné skládačce citelně chybí. Tento drahocenný kousek nutně potřebujeme, abychom mohli uzavřít rámec celkového chápání světa; dokud jej nemáme, klameme sami sebe vírou v představu, která je neúplná a tudíž klamná.

Z toho důvodu nebudu v této knize představovat vědění původních civilizací amerického kontinentu jako něco, co patří minulosti. Nepřístupuji

k němu jako ke kuriozitě, která obohacuje naši fantazii, ani se nechci nořit do nevyřešených záhad. Spíše chci poukázat na to, kde oni měli pravdu a kde my se mýlíme, alespoň co se celkového obrazu týče. Chci touto knihou čtenáře přesvědčit, že toto starověké vědění je věděním pro budoucnost, věděním, které stmeluje střípky pravdy, k níž se svět nyní probouzí.

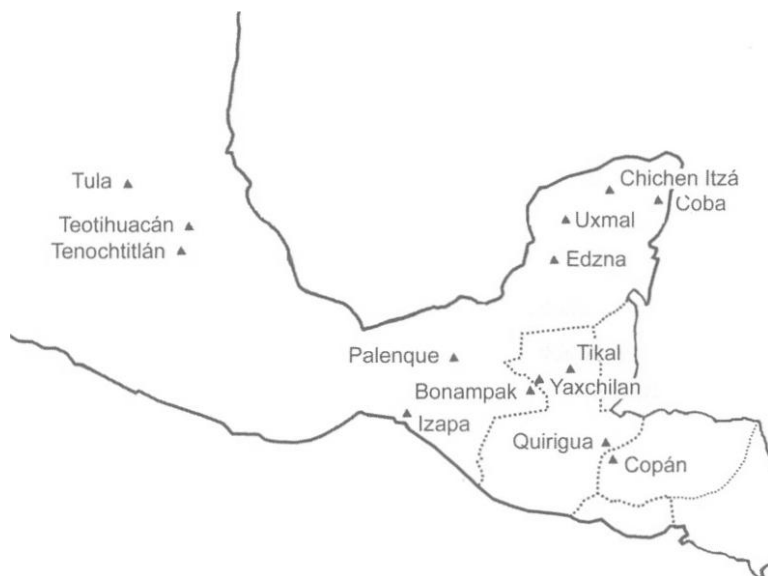
Historičtí Mayové

Při vytváření představy o kultuře původních obyvatel Ameriky je třeba vzít v úvahu existenci širšího společného rámce ještě před příchodem Evropanů, protože se tato civilizace v pozdější době popisuje jako konglomerát více či méně izolovaných kmenů. Pokládám za důležité uvědomit si ústřední úlohu, kterou v tomto rámci sehrává právě Mesoamerika. Ještě dnes má Mexiko počet původních obyvatel více jak desetkrát vyšší, než čítá jejich populace ve Spojených státech. Jestliže se tedy budu v této knize zabývat povýtce naukami a kalendářem Mayů, je to proto, že je považuji za nejjasněji formulované a nejpřesnější vyjádření světonázoru, který byl ve svých zásadních aspektech společný obyvatelům celého amerického kontinentu.

Než se pustíme do popisu mayské kalendářní soustavy, je na místě se alespoň ve stručnosti zmínit o historii národa, který je jeho původcem. Vyspělá mayská kultura dospěla do svého vrcholu zhruba v 1. tisíciletí našeho letopočtu a čítala na 5 milionů příslušníků, kteří žili v městských státech na území dnešního jižního Mexika, Guatemaly a Belize (obr. 1.4). Yucatánský poloostrov představuje geograficky oblast rovných nížin, zatímco Chiapas a Guatemala jsou rozsáhlé oblasti pokryté hustou džunglí, která zasahuje do horských pásem. Nejdůležitějšími potravinami jsou kukuřice, fazole a jalapeños neboli pálivé papriky, mezi další významné zemědělské produkty patří kaučuk, vanilka, káva a kakao.

Vedle pyramidových architektonických lokalit v Palenque, Tikalu, Copánu a Chichen-Itzá jsou klasičtí Mayové známí především díky svým astronomickým observatořím a matematickým znalostem. Mayové byli prvními pozemšťany, kteří používali nulu, a evidentně byli nejvyspělejšími astronomy a matematiky své doby.

V posledních letech se objevila řada spekulací ohledně původu Mayů, kteří jsou například ztotožňováni se ztracenými izraelskými kmeny, potomky Atlanťanů či dávnými čínskými mořeplavci. Tyto a podobné úvahy pokládám za pokračování ideologie španělských kolonizátorů, kteří si

Obr. 1.4 Mapa Mesoameriky a mayského osídlení s některými významnými starověkými lokalitami.

nedokázali představit, že Mayové, národ doposud obývající tuto oblast, byli schopni v džungli postavit ona obrovská chrámová sídliště. Dnes však bádání v oblasti mayských dějin vstupuje do nové fáze, především z toho důvodu, že již dokážeme číst v piktografických symbolech vyrytých do kamenných bloků a stél, a je také prokazatelné, že mayský jazyk představuje ranou formu dialektů, jimiž původní obyvatelé dodnes v oblasti hovoří.

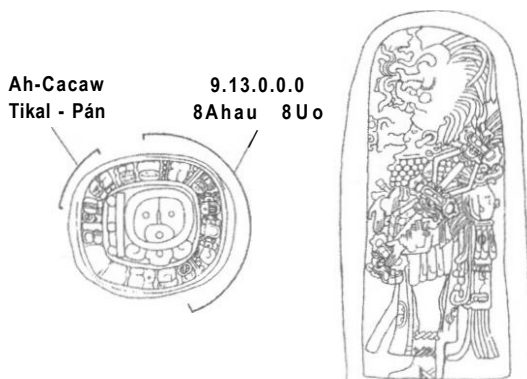
Jak již bylo zmíněno, dochovaly se pouze čtyři mayské kodexy z předkolombovské éry, které přežily vlhko džungle a horlivost křesťanských misiónářů. Současné však existuje několik spisů sepsaných po příchodu Španělů, například *Knihy Chilama Balama* (Jaguářího proroka) nebo *Popol Vuh* (Kniha rad), které poskytují cenné informace o mytologii a kosmologii starověkých Mayů. *Knihy Chilama Balama* jsou texty prorockého charakteru a *Popol Vuh* bývá označován za „bibli Mayů“ obsahující mýtus o stvoření, v němž hrdinská dvojčata Hunahpu a Ixbalanque přelstí boha Smrti.

Z těchto pramenů také víme, že Mayové věřili v posmrtný život a znovuzrození duše. Na život pohlíželi jako na cyklus zrození, smrti a znovuzrození; důležitou složkou stvoření nového života byla oběť. Mayové vyznávali dualistické náboženství, v němž dobro zápasí se zlem, které reprezentují dobří a zlí bohové. Příkladem dobrých bohů je například Chac, bůh deště,

Yum Kax, bůh kukuřice, nebo Kukulcan, Opeřený had - všechna tato božstva vstupují do četných aspektů lidského života. Ve většině svých počínů se Mayové obraceli na své bohy.

Během tzv. klasického období, které se obvykle klade do doby 250-900 n. l., byly četné městské státy řízeny dynastickými liniemi **ahauobů** (králů současně řídících šamanské rituály), kteří byli v očích svých poddaných ztělesněním samotného Vesmíru. Úkolem těchto šamanských panovníků bylo mimo jiné veřejné rituální obětování vlastní krve na různých pyramidách. Tímto způsobem vstupovali do spojení s bohy a dostávali od nich víze, na jejichž základě se rozhodovali. Množství informací ze života starých Mayů, alespoň jejich panovníků, poskytují stély a stavební bloky popisující rituály nebo opěvující vítěze v dynastických válkách. Mnohé z těchto stél rovněž zachycují záznamy o přechodech z jednoho cyklu do druhého, což bylo důležitou příležitostí k náboženským obřadům (obr. 1.5).

V technickém slova smyslu však Mayové nikdy nepřekročili hranice doby kamenné. S výjimkou hraček nic nenasvědčuje tomu, že by používali kolo. Nicméně v umění a architektuře vykazují mayská centra impozantní pestrost: Tikal se pyšní masivními stavbami a předpokládá se, že v dobách svého rozkvětu v něm bylo na 20 000 budov, mezi nimi i množství načerveno natřených pyramid. Yucatécká střediska v Chichen-Itzá, Uxmalu, Edzně a Mayapanu měla daleko otevřenější strukturu. Palenque se svým

Obr. 1.5 Král Ah-Cacaw oslavuje počátek nového katúnu v Tikalu (9.13.0.0 8 Ahau, tj. 692 n. l.) Mayští šamanští králové jsou často zobrazováni na stélách připomínajících počátek nového posvátného časového cyklu připadající na den Ahau.

majestátním palácem a množstvím malých chrámku jakoby v čínském stylu má velmi vytrřibenu, téměř magickou architekturu a je situováno na úbočí porostlém hustou džunglí s výhledem do roviny.

Mayské pyramidy byly někdy budovány v ose s významnými astronomickými událostmi, například s východem souhvězdí Plejád nebo s jarní

Obr. 1.6 Devítiposchodřová jaguáři pyramida v Tikalu, nejvyšší pyramida na americkém kontinentě vypínající se do výšky 44 metrů. Jejích devět stupňů symbolizuje vesmír s devíti rovinami vědomí. Když mayští šamanští panovníci stoupali po schodech pyramidy k nejvyšší svatyni, symbolicky tak dospívali ke kosmické úrovni vědomí.

rovnodenností, jako například u proslulé Kukulcánovy pyramidy v Chichen-Itzá. Mnohé stavby velkého symbolického významu, jako již zmíněná Kukulcánova pyramida. Chrám nápisů v Palenque, Velká pyramida v Uxmalu nebo Jaguárova pyramida v Tikalu - nejvyšší pyramida na americkém kontinentu (obr. 1.6) - jsou všechny vybudovány v devíti úrovních. Toto terasovité rozvrstvení v sobě odráží způsob, jakým devět Podsvětí vytváří vesmír.

Někdy mezi lety 800-830 opustili Mayové téměř všechna městská sídliště na území Guatemala a Chiapasu. K této události nedošlo všude současně, avšak v rozmezí 30 let přestaly městské státy, obývané po celá staletí, jeden po druhém stavět upomínkové sloupy a byly prokazatelně vylidněny. Zároveň s tím však zhruba ve stejné době vznikala nová mayská kultura v oblasti Chichen-Itzá na severu Yucatánského poloostrova, která se nejčastěji označuje jako pozdně klasická.

V pozdně klasické kultuře byl zjevně umenšen význam šamanských panovníků a místo toho se rozšířil kult Kukulcána neboli Opeřeného hada, který je známější pod aztéckým označením Quetzalcoatl. I tato kultura však vyhasla (z příčin, které nelze z perspektivy tradičního historického výzkumu tak snadno objasnit) a kolem roku 1220 n. l. bylo Chichen-Itzá evidentně opuštěno. Pozdější potomci klasických a pozdně klasických Mayů se pak poprvé setkali v roce 1504 s Evropany, kteří sem dorazili při čtvrté plavbě Kryštofa Kolumba. Po španělském záboru aztécké říše v roce 1521 museli snášet řadu vpádů, které započaly v roce 1525 dobovačnou výpravou Hernána Cortéze do Hondurasu a pokračovaly až do pádu posledního nezávislé říše v roce 1697.

Současní potomci Mayů pokračují v mnoha tradicích svých předků z klasického období, i když se za tu dobu pod evropským a křesťanským vlivem značně proměnily. Zvláště lacandonská etnická skupina v deštných pralesech Chiapasu dodnes žije tradičním způsobem a provádí oběti některým starým bohům ve starých chrámových stavbách. Za posledních několik desetiletí trpěla mayská populace v Guatemale nelidským útlakem ze strany početných vojenských diktátorských režimů, které následovaly po státním převratu proti Jacobu A. Guzmánovi v roce 1954, při nichž byly zavražděny desítky tisíc původních obyvatel.

Návrat posvátného kalendáře

Téměř všichni, kdo se zabývají studiem starověkých civilizací Mesoameriky, se shodují v tom, že cesta k pochopení jejich spletité kosmologie - tj. způsobu, jakým lidé nahlíží na svět kolem sebe - vede přes jejich kalendář. A Mayové byli evidentně tvůrci vůbec nejvyspělejší kalendářní soustavy. Přesto byl 260denní posvátný kalendář až do doby porážky Aztéků používán po celé střední Americe včetně jihu dnešních Spojených států. Až do příchodu Španělů bylo celé toto rozsáhlé území duchovně sjednoceno právě používáním stejného kalendáře.

Mnohým lidem připadá podivné, proč by právě kalendář měl být tak důležitý. Domnívají se, že volba kalendářní soustavy je spíše otázkou konvence, která může mít na světonázor jeho uživatelů sotva nějaký vliv. Avšak možná právě proto, že se volba kalendáře jeví tak nepodstatná, jako záležitost pouhého společného zvyku, zanechalo to v našem vědomí hluché místo. Gregoriánský kalendář, který v roce 1582 zavedl papež Řehoř XIII. a který se dnes používá prakticky po celém světě, bereme jako samozřejmost a nevidíme jediný důvod, proč jej doplňovat či dokonce měnit. Nemůže se však stát, aby tento kalendář vnucoval lidem určité zálučné názory, které si ani neuvědomují, a posiloval v nich pohled na svět, který je nesprávný? Tato kniha se zčásti snaží poodhalit podstatu této nenápadné deformace našeho vidění a poukázat na skutečný posvátný kalendář jako na možnou alternativu. Že se mayský kalendář dnes zvedá z popela, je především proto, aby se stal protiváhou pohledu na svět, který nám vtiskuje právě gregoriánský kalendář. Tento posvátný kalendář Mayů totiž představuje kód k vesmíru posvátného času.

Celou věc navíc zhoršuje to, že byl mayský kalendář z velké části zkeslen díky oficiálním cestovním průvodcům a učebním textům. Ve standardních příručkách se obvykle zdůrazňuje vyspělost starověkých Mayů v oblasti matematiky a astronomie. I když to je jistě pravda, je to zcela irelevantní a samo o sobě nepředkládá dostatečný důvod k tomu, abychom vzkřísili mayskou kalendářní soustavu zpátky k životu. Astronomická měření dnešních vědců jsou nepochybně přesnější než pozorování starých Mayů a pokud by se jednalo o pouhou astronomii, nebyl by to dostatečný důvod pro vynakládání hlubšího zájmu. Pro dnešní svět však nemají smysl astronomické aspekty mayského kalendáře, nýbrž jeho duchovní důsledky. Podle mého mínění jsou to právě duchovně založené neastronomické kalendáře *tím* a *tzolkin*, které představují opravdový a jedinečný příspěvek Mayů dnešnímu lidš u.

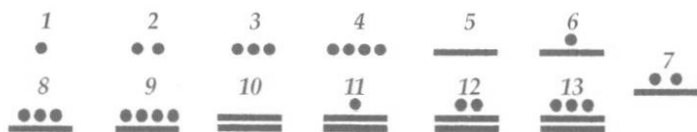
Tzolkin, 26()denní cyklus, který v jazyce yucatéckých Mayů znamená 'počet dnů', je také znám jako tzv. posvátný kalendář. Příslušníci národa quicheských Mayů v Guatemale uchovávají tento kalendář v nedotčené podobě už 2 500 let. Podařilo se jim to především díky nepřerušené tradici tzv. 'opatrovníků dnů', kteří měli zvláštní poslání sledovat a zaznamenávat každý den. Na základě srovnání s daty na starověkých stélách byli archeologové schopni dokázat, že se za celých 2 500 let neztratil jediný den.

Mayský kalendář se tedy stále používá a navíc dnes prožívá velký návrat. Zájem o něj za poslední dvě desetiletí nebyvale vzrostl v celém světě a započaly již také snahy o rekonstrukci časového plánu duchovní budoucnosti lidstva. Na tomto obrození mají z velké části zásluhu badatelé, kteří se opírají o přesvědčení, že světonázor Mayů byl a je blíže k pravdě než náš současný. K obrodě dochází i mezi samotnými Mayi, kteří vychovávají mladé generace v tradicích předků, jejichž jádrem je právě posvátný kalendář.

Počet dnů - tzolkin

V posvátném mayském kalendáři se počítají dny jiným způsobem, než je to obvyklé v ostatních částech světa. V tomto systému se na jedné straně dny počítají podle čísel od 1 do 13 (obr. 1.7), jako tzv. 'tfináctidenf', čilitýden složený ze 13 dnů, pro nějž se používá latinské označení *trecenium*. Současně s tím je každému dni přiřazováno jedno z 20 znamení, které se vždy počítají ve zvláštním pořádku. Tak vzniká 21 denní cyklus, který Mayové nazývali *uinal*. Tyto dva počty, tj. *trecenium* a *uinal* se vzájemně prolínají takovým způsobem, že každý den je charakterizován jednak číslem, jednak znamením. Obvykle se to znázorňuje na soukolí dvou ozubených kol, jednoho s 13 zuby číslic a druhého s 21 zuby denních znamení, které se za den otočí o jedno pole a vytvoří novou kombinaci (obr. 1.8).

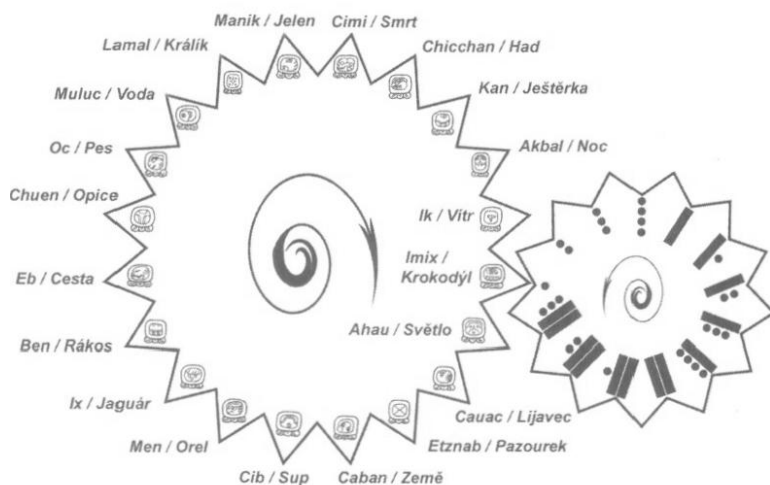
Protože je každý den charakterizován číslem a znamením, existuje celkem $13 \times 20 = 260$ kombinací jdoucích za sebou v přesném pořadí. První den je 1 Imix, druhý 2 Ik, následuje 3 Akbal, 4 Kan, 5 Chiccan, 6 Cimi, 7 Manik, 8 Lámat, 9 Muluc, 10 Oc, 11 Chuen, 12 Eb, 13 Ben a potom nikoli 14, ale 1 Ix, protože 13 číslovek se pak opakuje nanovo. Každá taková kombinace čísla a piktogramu se opakuje jednou za 260 dnů. Tabulku s těmito 260 kombinacemi 13denního počtu a 20 denních znamení, které jsou znázorněny na obr. 1.9 a 1.10, označovali Aztékové slovem *tonalpouhalli* a yucatéčtí Mayové *tzolkin*. Pro dnešní potomky Mayů je tento posvátný kalendář stále odrazem procesu nepřerušovaného božského tvoření.

Obr. 1.7 Číslovky 1 až 13 v mayském písmu. V jejich znakové soustavě znamená tečka číslo 1 a čárka číslo 5.

I když Mayové a Aztékové používali odlišných denních znamení (obr. 1.9) o označovali je odlišnými názvy, mají v podstatě totožný význam. Například den 4 Manik na Yucatánu se u Aztéků nazýval 4 Mazatl, avšak v obou kulturách znamenal totéž: 4 Jelen. Mayové věřili, že každý den ovládají jiná božstva či energie, které byly symbolizovány obrázkovými piktogramy. Každý den měl svou vlastní energii či 'denního vládce', který byl až na malé odchylky na celém území stejný. O významu jednotlivých denních vládců je podrobněji pojednáno v Dodatku 2.

Proč počítali staří Aztékové čas právě tímto způsobem a proč i přes nátlak svých kolonizátorů, aby přijali gregoriánský kalendář, jej uchovávali až do dnešních dnů? A proč jej pokládali za posvátný? V následujících kapitolách se budeme snažit najít odpovědi na všechny tyto otázky. Protože čas a jeho zaznamenávání jsou v naší kultuře hluchými místy, budou předkládané odpovědi pro někoho možná překvapující. Zpočátku jen málokdo

Obr. 1.8 Model na základě otočných ozubených kol, který ukazuje jednotlivé kombinace tzolkinu (zde 1 Imix), které vznikají mezi 13 čísly a 20 denními znameními.

tzolkin

tabulka 1

mayská denní znamení

aztécká denní znamení

Imix																							Cipactli
Ik																							Ehecatl
Akbal																							Calli
Kan																							Cuetzpallin
Chicchan																							Coatl
Cimi																							Miquiztli
Manik																							Mazatl
Lamat																							Tochtli
Muluc																							Atl
Oc																							Itzcuintli
Chuen																							Ozomatli
Eb																							Malinalli
Ben																							Acatl
Ix																							Ocelotl
Men																							Cuauhtli
Cib																							Cozacuah
Caban																							Ollin
Etzab																							Tepcatl
Cauac																							Quiahuitl
Ahau																							Xochitl

Obr. 1.9 Tabulkové zpracování tzolkinu ukazující 20 mayských denních znamení v levém sloupci a odpovídajících 20 aztéckých znamení v pravém sloupci. Tabulka rovněž ukazuje kombinace znamení se 13 číslicemi. Jednotlivé dny je třeba číst v pořadí podle čísla dne (kinu) v pravém dolním rohu nebo podle tabulky II na následující straně.

TZOLKIN

TABULKA 2

mayská denní znamení

aztécká denní znamení

Aligátor		1	21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241		Aligátor
Vítr		2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202	222	242		Vítr
Noc		3	23	43	63	83	103	123	143	163	183	203	223	243		Dům
Semen		4	24	44	64	84	104	124	144	164	184	204	224	244		Ještěrka
Had		5	25	45	65	85	105	125	145	165	185	205	225	245		Had
Smrt		6	26	46	66	86	106	126	146	166	186	206	226	246		Smrt
Jelen		7	27	47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247		Jelen
Králík		8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228	248		Králík
Voda		9	29	49	69	89	109	129	149	169	189	209	229	249		Voda
Pes		10	30	50	70	90	110	130	150	170	190	210	230	250		Pes
Opice		11	31	51	71	91	111	131	151	171	191	211	231	251		Opice
Cesta		12	32	52	72	92	112	132	152	172	192	212	232	252		Tráva
Rákos		13	33	53	73	93	113	133	153	173	193	213	233	253		Rákos
Jaguár		14	34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254		Ocelot
Orel		15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215	235	255		Orel
Sup / Sova		16	36	56	76	96	116	136	156	176	196	216	236	256		Sup
Země		17	37	57	77	97	117	137	157	177	197	217	237	257		Pohyb
Pazourek		18	38	58	78	98	118	138	158	178	198	218	238	258		Nůž
Lijavec		19	39	59	79	99	119	139	159	179	199	219	239	259		Děšť
Světlo / Pán		20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260		Květ

Obr. 1.10 Tabulkové zpracování tzolkinu ukazující 20 mayských a aztéckých denních znamení s jejich překladovými významy. Čísla v jednotlivých polích představují 260 kinů, které se shodují s piktografickými symboly v tabulce i na předchozí straně.

bude přikládat význam tomu, zda se dny počítají po sedmi v týdnech a sdružují se do měsíců o 28, 30 nebo 31 dnech, jak je tomu u gregoriánského kalendáře, nebo po 13 dnech a 20 znameních jako u posvátného kalendáře. Jsem však přesvědčen, že pečlivý čtenář nakonec dojde k závěru, že je to rozdíl opravdu významný a že způsob, podle něhož počítáme své dny, náš pohled na svět hluboce ovlivňuje. Ve skutečnosti se důrazně podepisuje na představě, kterou chováme sami o sobě jako o lidských bytostech. U čeho tedy začít? U třináctky!

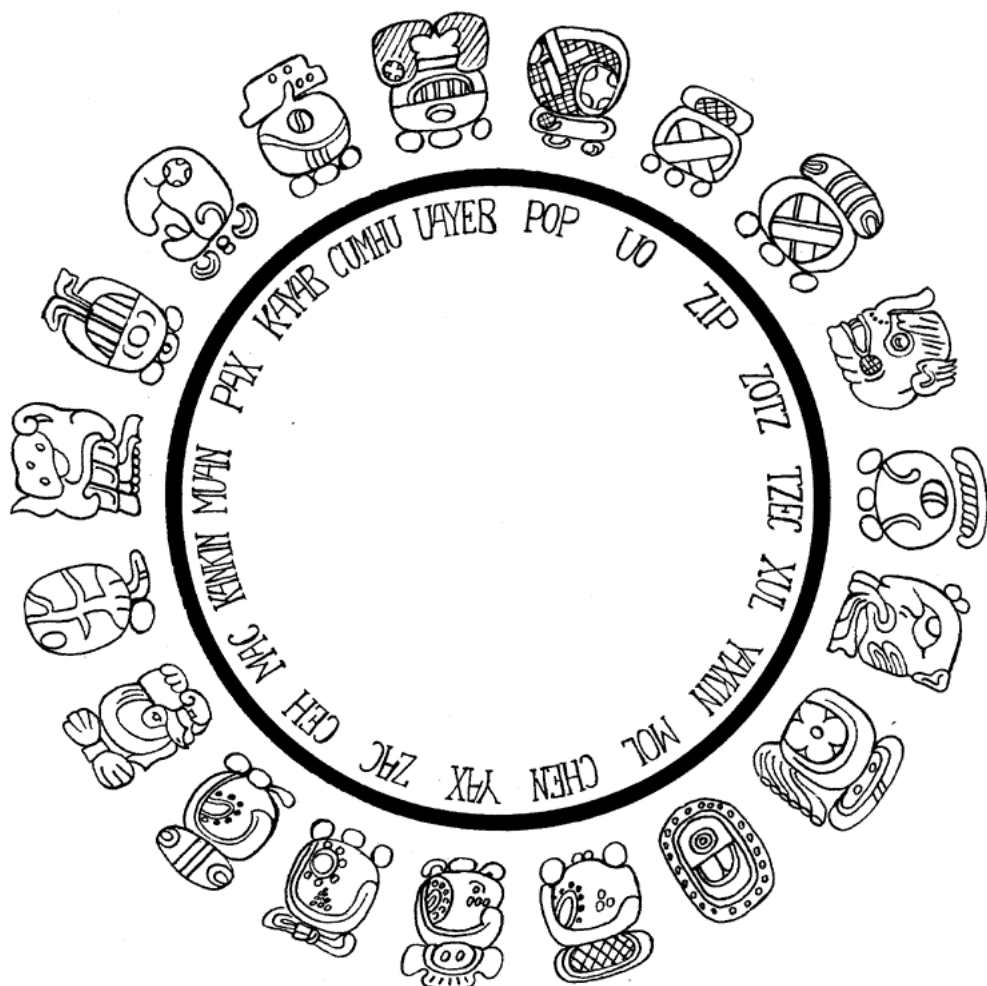

Fig. 2. za Geste

TŘINÁCT NEBES

Dlouhý počet a jeho počátky

Abychom porozuměli hlubšímu smyslu posvátného kalendáře, je dobré rozšířit si obzory o matematické základy, na nichž je mayská kalendářní soustava založena. Pokusím se začít u tzv. 'Dlouhého počtu', což je název pro chronologii používanou Mayi v klasickém období. Tímto způsobem se zapisovaly dlouhé časové úseky a dlouhý záznam se objevuje prakticky na všech datových nápisech na starověkých pyramidách a stélách. Dlouhý počet se skládá ze 13 baktúnů, což jsou časové úseky složené ze 400 túnů (360denních období). Jeden baktún tedy trvá přesně $400 \times 360 = 144\,000$ dnů, což odpovídá hodnotě 394,3 slunečních let.

Dnes se většina archeologů shoduje na tom, že počáteční datum těchto 13 baktúnů Dlouhého počtu připadá na 11. srpen 3114 př. n. l. Jestliže k tomuto datu připočteme oněch 13 baktúnů, dostaneme datum 21. prosince 2012, které je známo jako završení mayského kalendáře. Protože je pro nás toto datum velmi blízko, vzbuzuje pozornost mnoha lidí po celém světě a jitří debaty a spekulace o tom, co se má v onen čas stát.

Než se vůbec můžeme pustit do nějakých úvah o možném pro-rockém využití mayského kalendáře, musíme nejprve prověřit jeho schopnost popisovat minulost. Nejprve je třeba připomenout, že Dlouhý počet se skládá ze 13 baktúnů, v čemž se podobá tzolkinu, který se počítá na třináctidenní cykly. Důležitým společným rysem obou kalendářů je tedy třináctka - číslo, které sehrávalo zásadní roli v životě mnohých starověkých civilizací. Třináctka byla považována za posvátné číslo nejen ve starém Mexiku, ale i v ostatních náboženských soustavách celého světa. V křesťanství hrála třináctka

Obr. 2.1 Úplný zápis data v mayských hieroglyfech (9.12.6.5.8 3 Lámat) z klasického období. Nahoře je piktoqram označující, že se jedná o datum zapisované v dlouhém počtu, pod ním jsou různé číslice baktúnů, katúnů, atd. Piktoqram zcela dole představuje den v měsíci haab (6 Zac).

pozoruhodnou úlohu například v tom, že Ježíš a jeho učedníci tvořili třináctičlennou skupinu.

Protože Mayové začali používat Dlouhého počtu (ve skutečnosti ve stejné době, kdy se Quetzalcoatl, tvůrce kalendáře, ujal vlády v nebi, viz obr. 2.5 str. 34) zhruba v tomtéž čase, kdy kolem sebe Ježíš shromáždil 12 apoštolů, je docela dobře možné, že lidé v různých částech světa si začali souběžně uvědomovat zvláštní povahu tohoto čísla. Národy po celé starověké Mesoamerice sdíleli představu o 13 Nebesích. V poměrně nedávné době začala mít třináctka význam spojovaný se smůlou; avšak bez ohledu na to, jak její význam interpretujeme, zdá se, že toto číslo mělo vždycky nějaký speciální náboj.

Odkud představa o třinácti Nebesích pochází? Prvním vodítkem je zjištění, že třináctidenní počet tzolkinu byl spojován s procesem tvoření - s postupnou evolucí od semene k zralému plodu, která se odehrávala ve 13 krocích (obr. 2.2). O každý z těchto kroků pečovalo určité božstvo. Protože jména, které s těmito řídicími božstvy spojovali staří Mayové, dnes již neznáme, budeme pro ně dále používat ta, která jim přisoudili Aztékové.

Ve vesmíru posvátného času původních obyvatel Mesoameriky byl každý den ovládán příslušným božstvem a symbolizován ptákem s magickými vlastnostmi. Energie či zvláštní moc každého z těchto božstev následně odpovídala jednomu z třinácti Nebes, v němž vládlo. Mesoameričtí bohové mají však přepestré podoby a vystupují v zahlcujícím množství bajek a příběhů, a proto není vždy jednoduché určit, co přesně znamenají ve svých rolích vládců času. Ze studia aztécké mytologie a podobných pramenů nicméně může pečlivý čtenář získat o povaze těchto bohů a jejich energií poměrně přesnou představu. Podstatné je v této souvislosti vědět,

Den	vládnoucí aztécké božstvo	pták	stádium růstu
1	Xiuhtecuhtli bůh ohně a času	modrý kolibřík	setba
2	Tlaltecuhthli bůh země	zelený kolibřík	
3	Chalchiuhtlicue bohyně vody	sokol	klíčení
4	Tonatiuh bůh slunce a válečníků	křepelka	
5	Tlacolteotl bohyně lásky a porodu	jestřáb	rašení
6	Mictlantecuhtli bůh smrti	sova	
7	Cinteotl bůh potravy a kukuřice	motýl	rozzrůstání
8	Tlaloc bůh deště a války	orel	
9	Quetzalcoatl bůh světla	krocan	pučení
10	Tezcatlipoca bůh temnoty	kalous ušatý	
11	Yohualticitl bohyně zrození	ara	rozkvět
12	Tlahuizcaipantecuhtli bůh času před úsvitem	kvesal	
13	Ometeotl dvoj božstvo stvořitele	papoušek	dozrání plodu

Obr. 2.2 Božstva a evoluční symboly přisuzované jednotlivým Dnům/ Nebesům třecenia s jejich příslušnými duchovními kvalitami. Každý den třináctidenní byl považován za krok v procesu vývoje rostliny a byl symbolizován určitým druhem ptáka. Každý následující den symbolizuje vývoj od malých druhů (kolibřík) k těm, které vynikají krásou svého opeření (kvesal, papoušek).

že zmiňovaných 13 Nebes vládne tvůrčím procesům na mnoha odlišných úrovních, tedy ne pouze 13 dnům trecenia, ale například také 13 baktúnům Dlouhého počtu.

První celkový dojem, který můžeme při pohledu na tabulku 2.2 získat, se nejspíš bude týkat rozložení jednotlivých božstev: zdá se, že božstva vládnoucí lichým Dnům / Nebesům jsou příznivější a ženštější než ta, která vládou sudým; ta jsou většinou hněvivá a mužská. Je na místě upozornit, že bohové vládnoucí 1., 7. a 13. Nebi jsou ve skutečnosti jedno a totéž božstvo, které se projevuje v různých podobách. Xiuhtecuhtli je zemský projev boha Stvořitele v podobě pupku světa, zatímco Ometeotl je jeho aspekt ve nejvyšší nadzemské oblasti. Cinteotl, bůh vládnoucí 7. Nebi, je totéž božstvo, jen v podobě boha Kukuřice. Tito tři bohové, jenž jsou jeden a tentýž, se dále pojí v jeden celek se svými božskými ženskými protějšky.

Hrála tato 'božstva' nějakou roli v praktickém lidském životě? Jde o to, zda skutečně vkládali své energie do třinácti Nebes nebo, jak zřejmě usoudí většina dnešních lidí, šlo o pouhé pověry. Abychom to zjistili, zkusme pokusně na chvíli zapomenout na své představy o světě, které jsme si osvojili ve školách, církvích a přes média a podívejme se na realitu skrze mayský kalendář.

Příchod vyspělých civilizací

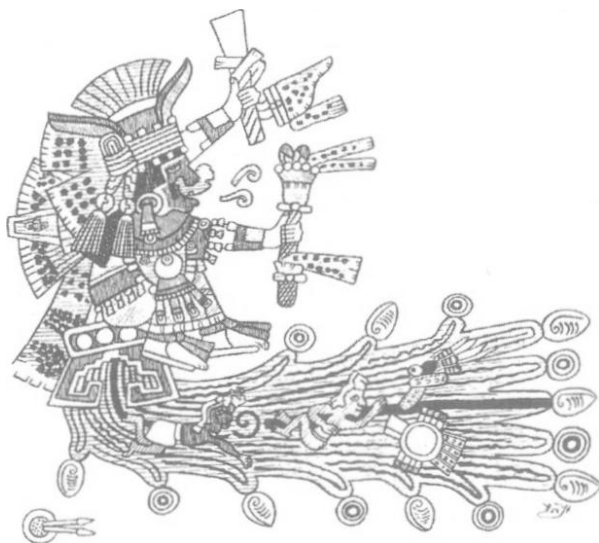
Začněme pohledem na to, jakým způsobem se 13 Nebes projevuje v tvůrčím procesu v průběhu 13 baktúnů Dlouhého počtu. V této velkoplošné historické perspektivě budeme schopni vidět věci, které nejsou příliš zjevné z pohledu 13denního cyklu. Podle tradičního mínění archeologů nemá počáteční datum Dlouhého počtu, tj. 11. srpen 3114 př. n. l., žádný reálný význam a je pokládán za 'čistě mytologický'. V posledních desetiletích se však někteří badatelé začali na toto datum dívat jinak. Objevíme totiž mimořádně zajímavé věci, pokud se na mayský kalendář začneme dívat nikoli jako na kalendář určité izolované kultury, nýbrž jako na kalendář celé planety.

Dnes je již všeobecně známo, že v době počátku mayského Dlouhého počtu se na Zemi odehrály mimořádně důležité události. Ve skutečnosti jsou to jedny z vůbec nejdůležitějších událostí v historii celého lidstva. Kolem roku 3100 př. n. l. byl například sjednocen Dolní a Horní Egypt. Legendární král Meni, kterému se to podařilo, se tímto stal zakladatelem

první egyptské dynastie a na znamení své moci i prvním nositelem faraónské dvojkoruny. Egypt, vůbec první lidský národ, tak vznikl a byl opanován prvním faraónem v čase neuvěřitelně blízském počátku mayského Dlouhého počtu. Zhruba v téže době byly postaveny první velké monumentální stavby na této planetě. Nejstarší egyptská pyramida faraóna Džósera (obr. 2.4) byla pomocí radiouhlikové metody ^{14}C datována do doby okolo 2975 př.n.l. Stonehenge v Anglii je jen o málo mladší, totéž platí o sumerských pyramidách a obří stavbě v irském Newgrange. Lidé na Krétě a v Sumeru začali výkonně využívat kovů a lidstvo v té době vykročilo z doby kamenné.

To pochopitelně není vše. Sumeřané, kteří obývali území dnešního Iráku a jsou často považováni za první velkou civilizaci na Zemi, začali jen o málo dřív, kolem roku 3200 př. n. l., používat písma. To znamená, že počátek historické epochy, která je definována jako období, v němž lidstvo používá psaného jazyka, se kryje s počátkem mayského Dlouhého počtu. Okamžikem, kdy se na Zemi ujímá vlády 1. Nebe, tj. 11. srpna 3114 př. n. l., se také začínají skutečné dějiny lidstva.

Dále je také vhodné poznamenat, že staří Egyptané považovali sjednocení Dolního a Horního Egypta - zrození svého národa - za božský zásah.

Obr. 2.3 Chalchiuhtlicue, aztécká bohyně vod a vládkyně 3. dne třetice. Kresba znázorňuje, jak rodí potomky, na což lze pohlížet jako na symbolický akt vážící se k významu dne, jemuž vládne.

Jinými slovy byli Egypťané stejně jako Mayové přesvědčeni, že toto datum je počátkem kosmického stvoření, které přinesli bohové. Lze tuto shodu mezi egyptskou a mayskou kosmologií považovat za pouhou náhodu, neboje to doklad o působení nějakého realistického plánu kosmického stvoření, který ovládá historické vývojové procesy této planety?

Abychom tuto otázku zodpověděli, podívejme se, jaké božstvo vládlo této mohutné tvůrčí vlně na počátku Dlouhého počtu. Podle textů v Chrámu nápisů v Palenque bylo 1. Nebe Dlouhého počtu založeno prvním Praotcem, který zasadil Světový strom a tím stanovil čtyři světové strany. Podle Aztéků vládl 1. Nebi bůh Ohně a Času Xiuhtecuhtli (obr. 2.5), který měl mužskou a ženskou podobu. Představy obou mesoamerických národů však ve skutečnosti nejsou vůbec protichůdné. Aztécký Xiuhtecuhtli byl stejně jako první Praotec Mayů vnímán jako bůh plození, který existuje od počátku času. K jeho počtě Aztékové často prováděli ohňové obřady, jež měly oslavovat příchod nového časového cyklu a Xiuhtecuhtli byl považován za boha, který vnáší světlo do temnot.

Náhlý vzestup prvních civilizací, které se objevily na scéně před zhruba 5 000 lety, zůstal pro historiky dlouho nevyřešenou hádankou. Jsme-li však ochotni přijmout existenci kosmického časového plánu, není toto náhlé zrození lidské civilizace ničím překvapující. Ve skutečnosti jsou časové energie mayského kalendáře vůbec tím nejlepším výkladem. Náhlé

Obr. 2.4 Jedna z nejstarších obřích staveb na Zemi, pyramida faraóna Džósera (-2975 př. n. l.) v egyptské Sakkáře - původně vystavěna v sedmi stupních.

vládnoucí aztécké božstvo	Nebe	počátek Nebe	konec Nebe
Xiuhtecuhtli bůh ohně a času	1	3115 př.n.l.	2721 př.n.l.
Tlaltecuhli bůh země	2	2721 př.n.l.	2326 př.n.l.
Chalchiuhtlicue bohyně vody	3	2326 př.n.l.	1932 př.n.l.
Tonatiuh bůh slunce a válečníků	4	1932 př.n.l.	1538 př.n.l.
Tlalteotli bohyně lásky a porodu	5	1538 př.n.l.	1144 př.n.l.
Mictlantecuhtli bůh smrti	6	1144 př.n.l.	749 př.n.l.
Cinteotl bůh potravy a kukuřice	7	749 př.n.l.	355 př.n.l.
Tlaloc bůh deště a války	8	355 př.n.l.	40
Quetzalcoatl bůh světla	9	40	131
Tezcatlipoca bůh temnoty	10	131	829
Yohualticitl bohyně zrození	11	829	1223
Tlahuizcalpantecuhtli bůh času před úsvitem	12	1223	1617
Ometeotl dvojbožstvo stvořitele	13	1617	2011

Obr. 2.5 Vládnoucí božstva 13 nebes Velkého cyklu a jejich trvání z hlediska gregoriánského kalendáře.

Obr. 2.6 Průchod 13 Nebes symbolizovaný výstupem a sestupem na sedmiposchodové pyramidě ve 13 krocích (1-13).

objevení prvních vyspělých kultur je v jeho světle považováno za první krok v evolučním procesu, který trvá po celou dobu 13 baktúnů Dlouhého počtu. První z řady 13 Nebes pouze sází semena civilizačního vývoje, který v třinácti krocích dozrává naplnění. Mayové tento růstový proces vyjadřovali výstupem a sestupem po sedmistupňové pyramidě (obr. 2.6). Vzorovým příkladem je pyramida nej vyššího kněze v Chichen-Itzá.

Při pohledu na tento náhlý vznik prvních vyspělých civilizací na Zemi bychom neměli přehlížet skutečnost, že to s sebou přináší i jisté negativní aspekty, které budou zvláště relevantní později, až se budeme věnovat současnému směřování lidstva k Osvícení. I když se tedy vynález písma a obrovské kamenné monumenty obvykle hodnotí jako důkaz pokroku lidského ducha, současně tyto jevy dokládají, že lidské bytosti již nedokázaly po zahájení Velkého cyklu žít v přítomnosti. Písmo se objevuje až v civilizaci, která prochází změnami v tak rychlém sledu, že potřebuje uchovávat informace. Podobně i egyptské pyramidy a jim příbuzné památníky byly zčásti budovány proto, aby učinily dojem na ostatní smrtelníky a přinesly faraónům nesmrtelnost; nadčasová kultura však žádná taková prohlášení pro budoucí generace činit nepotřebuje. Je tedy zcela možné, že lidé doby kamenné, kteří prvním vyspělým civilizacím předcházeli, žili mnohem plněji v přítomnosti.

Příchod panovníků, kteří byli zbožšťováni a přinesli třídní společnost, navíc naznačuje, že se v této fázi začalo v člověku rozvíjet hodnotící a rozhodovací vědomí. Tato mentalita má sklon hierarchicky třídit - princip

vlády jedné osoby nad celkem nahradil mnohem rovnostářštější a matriarchální společenství, která existovala dříve. Používání kovových zbraní a první organizované války jsou rovněž důkazem, že se tehdy objevila mentalita ovládaná vnitřními konflikty - mentalita, která nás sužuje dodnes. Počátek mayského Dlouhého počtu vlastně znamená Pád, o němž různými způsoby hovoří četné náboženské tradice. O něco starší počátek židovského kalendáře, který je datován rokem 3761 př. n. l., se například vztahuje k vyhnání prvních lidí z rajske zahrady v Edenu. Nemůže ona 'rajská zahrada' znamenat úroveň nedualistického vědomí a nemůže být onen záhadný 'strom života' totožný se Světovým stromem, který zasadil Praotec Mayů? K tomu se však vrátíme později.

Je-li tato perspektiva propojující tvůrčí energii 1. Nebe Dlouhého počtu s příchodem prvních vyspělých civilizací pravdivá, pak museli mít Mayoové, kteří k jejímu popisu vytvořili exaktní chronologii, určité hluboké poznatky o čase a prorockém umění, o nichž zbytek světa nevěděl. Zájem o čas měl ve starověké Mesoamerice vždy z velké části prorocký charakter, a Dlouhý počet představuje počátek Kosmického tvůrčího cyklu, který poskytuje k prorokování budoucnosti jasný základ. A jelikož mayská chronologie Dlouhého počtu zřejmě obsahuje informace o lidském tvůrčím duchu i v jiných částech světa než pouze ve Střední Americe, musí se pak jednat o globální kalendář, který není k užítu výlučně Mayům, nýbrž celému světu. Právě to je důvodem, proč k sobě dnes mayský kalendář po celém světě intuitivně přitahuje tolik lidí. Tento kalendář má skutečně co říct k tomu, jakým směrem se život na Zemi ubírá - a takové vědění je v současnosti kriticky důležité.

Dějiny písma

Abychom lépe porozuměli povaze duchovních energií mayského kalendáře, je třeba sledovat, jakým způsobem se projevují v průběhu lidského vývoje. Pouze v případě, že jsme dostatečně přesvědčeni o realitě vyššího plánu Kosmického stvoření, který formuje naše vědomí a tvůrčí síly, má smysl zjišťovat, co tento kalendář říká o současném stavu lidstva.

Prozatím jedině, pro co jsme našli podporu, je myšlenka, že 1. Nebe Dlouhého počtu je řízeno specifickou tvůrčí energií, energií setby. Jaké jsou ale konkrétní důsledky následných 12 Nebes tohoto cyklu? Abychom to mohli zjistit, musíme se nejprve zaměřit na stavební časové úseky, 394leté baktúny, jímž jednotlivé energie těchto 13 Nebes postupně do-

minuje. (Z důvodů, které budou vysvětleny v 7. kapitole, byly tyto úseky vůči klasické mayské podobě mírně korigovány a tento upravený cyklus budeme nazývat Velký cyklus.)

Na tomto místě se může svědomitý čtenář na chvíli zastavit a ověřit si, zda se k létům okolo počátku nového Nebe neobjevují v lidských dějinách nějaké důležité události. Pokud má mayský kalendář opravdu prorocký charakter, dá se předpokládat, že se v okamžiku přechodu mezi jednotlivými baktúny budou v zemské duchovní energii odehrávat významné změny. Současně je také třeba si všimnout i vztahu mezi povahou dějů v těchto časových úsecích a specifickou povahou božstev, která je ovládají.

Ať už jsou vaše zjištění jakákoli, navážu na tomto místě na předchozí diskusi o rozvoji psaného jazyka v průběhu Velkého cyklu. Historie písma není náhodně řazena. Mayové na písmo pohlíželi jako na dar bohů, a proto není bez zajímavosti podívat se na to, jaké vztahy panují mezi specifickými duchovními energiemi a jejich příslušnými božstvy v jednotlivých baktúnech v poměru k vývoji písma. Také všude jinde na světě je pohlíženo na objevení písma jako na civilizační mezník, protože bez písma si nelze představit žádné rozvinuté lidské společnosti. Při studiu vývoje psaného jazyka bychom se ovšem měli omezit pouze na lichá Nebesa, jejichž vládnoucí božstva, podle svých jmen a přívlastků, přinášejí energie prospívající růstu semene k plodu (obr. 2.7).

Jednotlivé mezníky ve vývoji písma tu představují nový (vlastně už velmi starý!) pohled na dějiny lidstva. Jen povrchní význam tu mají jednotlivé vynálezy jako důsledek náhodného úsilí osamělých geniálních jedinců. Je tu naopak zřejmé, že milníky v používání písma ve skutečnosti odrážejí duchovní energii nové kreativity. Energie či božstva sedmi lichých nebes tak postupně podněcují tvůrčí schopnosti lidských bytostí a jejich evoluci určitým směrem.

Celosvětový rozvoj písma poháněný těmito lichými Nebesy je zřetelným dokladem toho, že Dlouhý počet představuje kalendář historické evoluce celé planety a vychází ze skutečnosti, že projevy energetických změn mají globální charakter. Pokrok ve vývoji písma se tedy odehrával souběžně v několika izolovaných oblastech a postupoval z Egypta a Sumeru do Číny, aby nakonec uvrhl v severozápadní Evropě. Civilizační vývoj od semene k plodu, který podporují energie 13 Nebes, může tedy postupovat pouze v celosvětovém kontextu.

Z obrázku 2.7 je rovněž možné vypořadovat, že kosmické stvoření má cyklický charakter. Na počátku vlády lichých Nebes dochází ve vývoji písemného

Nebe/ stádium růstu	vládnoucí aztécké božstvo	trvání Nebe	vývoj
1. Nebe setba	Xiuhtecuhtli bůh ohně a času	3115-2721 př.n.l.	první sumerské znaky na hliněných tabulkách (3200 př.n.l.); egyptské hieroglyfy (3100 př.n.l.)
3. Nebe klíčení	Chalchiuhtlicue bohyně vody	2326-1932 př.n.l.	postupný rozvoj klínového písma v Mezopotámii
5. Nebe rašení	Tlacolteotl bohyně lásky a porodu	1538-1144 př.n.l.	souhláskové písmo v Kanánu (1600 př.n.l.); čínské znakové písmo za dynastie Šang (1538 př.n.l.)
7. Nebe rozzrůstání	Cinteotl bůh potravy a kukuřice	749-355 př.n.l.	úplné hláskové písmo v Řecku a Toskánsku (Etruskové; 750 př.n.l.)
9. Nebe pučení	Quetzalcoatl bůh světla	40-131	římské papyrové kodexy (70); vynález papíru v Číně (105); mayské písmo (250)
11. Nebe rozkvět	Yohualticitl bohyně zrození	829-1223	<i>Diamantová sůtra</i> - první tištěná kniha na světě (Čína, 868)
13. Nebe plod	Ometeotl dvojbožstvo stvořitele	1617-2011	první noviny (Holandsko, 1618); první národní poštovní služba (Dánsko. 1624)

Obr. 2.7 Mezníky ve vývoji psaného jazyka za vlády lichých božstev Velkého Cyklu.

jazyka k zásadním vynálezům, zatímco v údobí vlády sudých Nebes dějiny jakoby odpočívají. Aktivita a novátorství lichých Nebes se tedy střídá z obdobím relativního klidu za sudých Nebes v jakémsi oscilujícím rytmu. Tato oscilace je vlastně symbolem smrti a znovuzrození - motiv tak charakteristický pro starou mezoamerickou mytologii. 13 Nebes Velkého cyklu tak tvoří cyklický vlnový pohyb dějin.

Rád bych nicméně upozornil na okleštěnou definici slova 'cyklický'. Vlnový pohyb historie není nekonečným opakováním identických cyklů, jak je tomu například u fyzikálních či astronomických jevů. Mayský kalendář popisuje spíše evoluční než cyklické procesy a historii je vhodnější si představovat spíše jako spirálu, v níž dochází na počátku vlády lichých Nebes k „podobným“ typům událostí. Výsledek těchto cyklicky se opakujících tvůrčích vznětů tedy nikdy nebude zcela identický. Opakování totožných cyklů nemůže vytvářet evoluci. Dějiny jsou proces, který je poháněn postupným narůstáním úrovně vědomí - proces usměrňovaný zvláště kosmickými ener-

gicmi sedmi lichých Nebes. Prorocká nauka o čase, jak ji známe od původních obyvatel Ameriky a z mayského kalendáře, byla vypracována k tomu, aby popsala^a vedla k pochopení právě této evoluce vědomí.

Kosmické resonance denních rytmu

Stojí za povšimnutí, že dříve zmiňované třináctidení, které se v posilném kalendáři o 260 dnech opakuje 20krát, je pouze zmenšenou verzí \lnového pohybu vyvolávaného 7 lichými a 6 sudými Nebesy mnohem delšího počtu 13 baktúnů Velkého cyklu. Pravidelný 13denní cyklus tzolkinu tedy představuje jakýsi mikroskopický odraz energetických změn, které ovládají dlouhodobou spirální evoluci lidských dějin. To také může vysvětlovat, proč má každý den svou duchovní energii a proč jsou některé dny považovány za příznivější pro tvůrčí činnosti než ostatní. Jak uvidíme později, právě takto pohlíželi staří Mayové na svůj posvátný kalendář.

Nabízí se na tomto místě také analogie s hudbou. Mayský týden o 13 dnech (trecenium) lze považovat za svrchní tón s frekvencí 144tisíckrát vyšší než má základní tón Velkého cyklu (který je tvořen 144 000 trecenii). Energetické změny běžného 13denního cyklu tak budou stejně reálné, i když mnohem méně znatelné, než je tomu u Velkého cyklu. Budou jako drobné vlnky na hladině oceánu evolučních změn. A podobně jako existují vysokofrekvenční zvuky, které není schopen téměř nikdo zachytit, mohou existovat i časové cykly s frekvencemi natolik vysokými, že si je většina současných obyvatel Země ani neuvědomuje.

Třináctidenní cyklus kodifikovaný jako stavební jednotka posvátného kalendáře ($20 \cdot 13$ dnů), je přesně takovým vysokofrekvenčním vývojovým cyklem, jehož si staří Mayové byli vědomi a k němuž se ti z nás, kteří se chtějí začlenit do kosmických procesů, mohou navrátit. Jak si ale můžeme začít tak citlivý cyklus znovu uvědomovat? Naše smysly z velké části otupil život v prostředí, která nijak nepovzbuzuje naši vnímavost k božskému toku času. Toto otupení ještě umocňuje globálně rozšířené užívání astronomických, tedy na čistě fyzikálních jevech založených kalendářů. Jakým způsobem tedy můžeme znovu získat citlivost a přizpůsobit se toku kosmických energií, které nám napomáhají ve vývoji? Logicky nejlepší cestou je navrátit se k vnímání času klasických Quicheů, Mayů, Aztéků a Čerokiů a jejich tzolkinu a poté je zkombinovat s tunovým kalendářem kosmických vlnových pohybů. Tímto způsobem se budeme moci znovu naladit na božské stvoření a stát se součástí jeho vývoje.

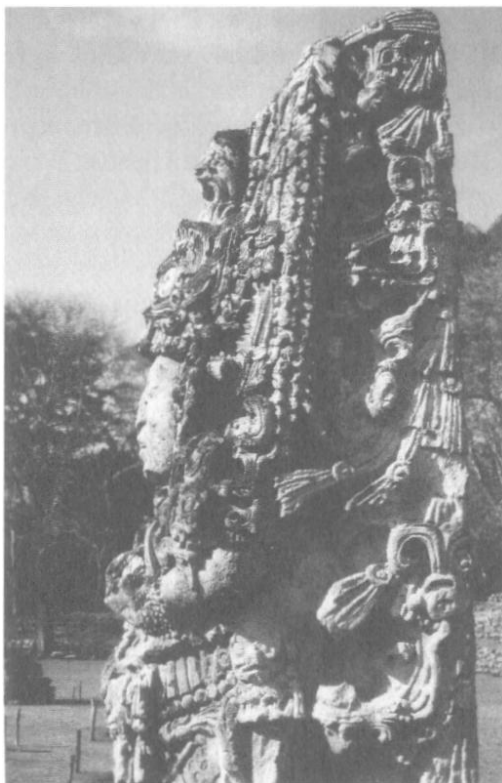
Tun - pilíř prorockého času

Proč je možné v určitých kalendářích, například mayském, číst budoucnost a v jiných ne? Základním rysem prorockých kalendářů je především to, že se nezakládají na fyzikálních či astronomických cyklech, jako je solární rok, lunární měsíc, pohyby planet nebo precese zemské osy. Duchovní vývoj nepodléhá hmotě, a proto se proroctví neopírá o cyklické pohyby hmotných těles, nýbrž o proměny duchovních energií. Zadruhé musí být prorocké kalendáře založeny právě na těch časových cyklech, které řídí vlastní duchovní evoluci vesmíru. Doposud jsme identifikovali jeden takový časový úsek, a sice baktún, který se skládá ze 400 túnů (360denních period); jak však uvidíme později, existuje ještě několik dalších.

Někomu by se mohl nicméně kalendář, který se neopírá o fyzikální jevy, zdát naopak neintuitivní. Copak není pravda, že se naše nálady mění podle ročních dob? Ze nás ovlivňuje úplněk? Zvláště pro obyvatele vyšších zeměpisných šířek, ať už na severu, nebo na jihu, je téměř biologickou nezbytností slavit s nadšením příchod slunovratů a rovnodennosti. V této souvislosti je však nutno si uvědomit, že střídání ročních dob člověka ovlivňuje v odlišných částech zeměkoule jinak. Počátek jara ne severní polokouli je počátkem podzimu na jižní polokouli, zatímco v oblasti rovníku lze jen stěží o nějakém střídání ročních dob hovořit. Cyklus ročních období v průběhu solárního roku tedy nevyvolává žádné energetické posuny, jež by byly platné souběžně na celé planetě. I když je pravda, že například měsíční cyklus ovlivňuje celou planetu současně, je třeba si uvědomit, že donekonečna se opakující stále stejné astronomické cykly nemohou nikdy vysvětlit evoluci vědomí. Tlukot srdce Matky Země vychází zevnitř, nikoli zvenčí (viz 3. kapitola). Solární rok, lunární fáze či precese mohou přinejlepším ovlivňovat pouze donekonečna se opakující cykly zrození a smrti, jako se střídání léta a zimy v určitých částech světa. Jak však uvidíme dále, nemají tyto nic společného s božským plánem, který napomáhá lidským bytostem k rozvíjení stále vyšších úrovní vědomí.

Prorocká představa o časových obdobích ve skutečnosti není vlastní výlučně Mayům, ale poznamenala i vnímání řady jiných starověkých kultur v různých částech světa. Jestliže například Egyptané a Mayové společně - i když z jiných perspektiv - pohlíželi na počátek Velkého cyklu jako na zásadní bod ve schématu kosmického stvoření, můžeme si položit také otázku, zda se mezi jejich kalendáři nevyskytují nějaké podobnosti. A vskutku: třebaže je dobou vzniku dělí nějakých 3 000 let, neomylně se

Obr.2.8 Šamanský král 18 Králík zasvěcující nový tůn (z hlavního nádvoří v Copánu v Hondurasu). Tento panovník nechal postavit několik těchto kamenných soch na památku počátku nového prorockého roku.

shodují v jedné věci. Starověcí Egypťané používali kalendář čítající 360 dnů, k němuž se přičítalo 5 dnů, „kdy se rodí bohové“. Během těchto 5 dnů se lidem zakazovaly jakékoli projevy radosti či smutku. Podobně i Mayové a Aztékové se řídili zemědělským kalendářem nazývaným *haab*, který sestával z 360 dnů, k nimž se přičítalo 5 dnů, kdy „bohové odpovídají“. To bylo 5 obávaných dnů, kdy se lidé nemohli spoléhat na jejich pomoc a konali obřady připravující na jejich návrat. Je zjevné, že Egypťané i Mesoameričané tím chtěli vyjádřit víru, že tun čítající 360 dnů je posvátnější než astronomický zemědělský rok o 365 dnech.

Je pozoruhodné, že starověké národy této planety téměř bez výjimky používaly pro náboženské účely kalendář o 360 dnech. Tento o 5 dnů kratší duchovní rok byl znám ve staré Indii, Peru. Sumeru (360 stupňů kružnice). Skandinávii, Izraeli nebo v raném Římě. Také Číňané používali 360denní náboženský kalendář vedle občanského 365denního.

365denní období tedy lze považovat za fyzikální pozemský cyklus a 360denní období za duchovní cyklus ve vesmíru posvátného času. I když se duchovní význam tůnu z dnešního světa v podstatě vytratil, můžeme jej z velké části znovu vzkřísit k životu prostřednictvím studia mayského kalendáře ve vztahu k historii lidstva. Je nicméně třeba upozornit, že v pro-rockém kontextu mayského Dlouhého počtu navazuje jeden tůn na druhý bez 5denního přechodného období. Ve vztahu k proroctví je nutno držet se kalendáře, který je založen výhradně na duchovních cyklech stvoření samotného a který tedy není nijak adaptován na fyzikální specifika naší planety. Má-li být proroctví založeno na duchovní skutečnosti, musí být vázáno na kalendář, který právě tuto skutečnost popisuje.

Existuje množství podpůrných dokladů, které potvrzují, že 360denní období nazývané tůn (doslova 'kámen'; pravděpodobně proto, že počátek nového tůnu se připomínal přesunutím nějakého velkého kamene nebo vztyčením kamenné stély) bylo mezi starými Mayi považováno za prorocký čas. Například víme, že v době španělského záboru se mayští kněží na počátku nového tůnu scházeli, aby vynášeli prorocké předpovědi, které vycházely z posvátných kalendářních spisů. V několika málo dochovaných prorockých knihách, například v Knihách Chilama Balama, vycházejí mayská proroctví bez výjimky z tůnů nebo z období dvaceti tunu zvaných katúny (19,7 let).

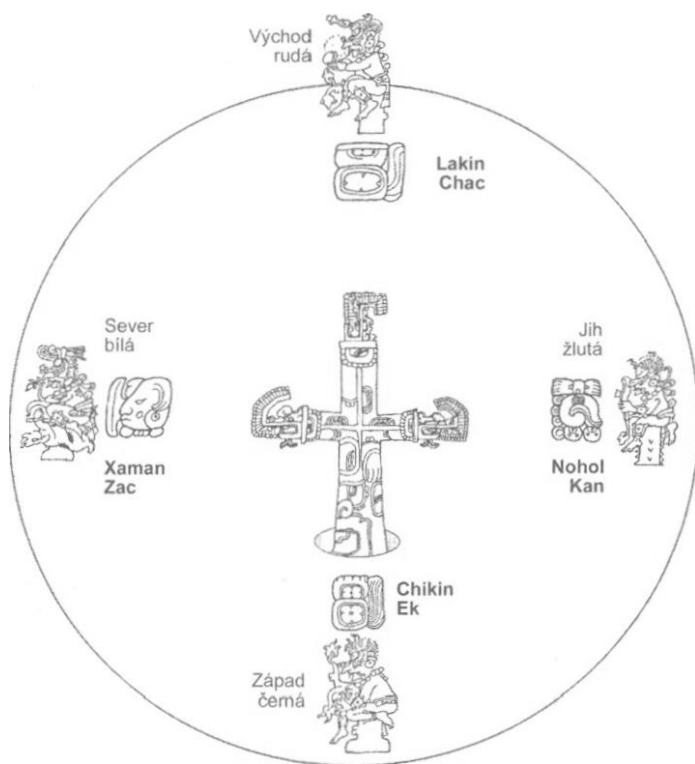
Protože se zájem Mayů o čas soustředil především na chápání proměnlivých kosmických energií a jejich vlivů na lidský život a kosmické stvoření obecně, bylo používání časových jednotek založených na tůnu, např. piktúny, baktúny, či katúny, jen logické. Tůn se stal základní jednotkou mayských prorockých kalendářů a zásadní úlohu hraje také v dlouhém počtu. Pokud tedy dnes chceme přijmout světonázor, v němž je vědomí podstatnější než hmota, pak bychom také měli své měření času založit spíše na nehmotné, nefyzikální, neviditelné realitě. Pochopení rozdílu mezi 360 denním a 365denním obdobím je prvním a zásadním krokem k oživení pradávnej prorocké nauky o času.

KOSMOLOGIE SVĚTOVÉHO STROMU

Čtyři světové strany

JESTLIŽE je historie eyklickým vlněním lidského tvůrčího ducha, jakým způsobem jsou tyto vlny vytvářeny? Pochopení se ukrývá v kosmologii Světového stromu, která byla rozšířená po celé ME-soamerice až do příchodu Evropanů. Když Španělé poprvé v roce 1517 vstoupili na posvátnou půdu Mayů, setkali se v jejich náboženských centrech s velkými barevnými kříži. Například na ostrově Co/umel u pobřeží Yucatánského poloostrova se nachází pyramida S tří metrovým vápencovým křížem stojícím na hlavním nádvoří. Španělé se dozvěděli, že tyto kříže představují symbol Světového stromu a z toho důvodu byly natřené nazeleno. (Shodou okolností mají křesťanské kříže v této lokalitě tuto barvu dodnes.) Podle víry Mayů Světový strom vytváří a udržuje čtyři světové strany (obr. 3.1). Po španělském záboru splynul tento kříž z katolickým křížem, ve víře Mayů si však tento nový symbol stále uchovává svůj prastarý význam jako střed vesmíru.

Představa světa se čtyřmi světovými stranami a tudíž i čtyřmi úhly je společná všem původním americkým národům, jak je patrné například ze známého indiánského medicinmanského kruhu, používaného v severních částech kontinentu. Čtyři světové strany se sdružují s různými energiemi a barvami, které jim udělují odlišné vlastnosti. Existuje také střed světa, který Mayové nazývali **yaxkin**, k němuž JSOU tyto světové strany vztaženy. Na první pohled SE to příliš neodlišuje od našeho běžného vidění, avšak význam přisuzovaný jednotlivým světovým stranám je naprosto jiný. Podle představ původních obyvatel Ameriky ztělesňují čtyři světové strany duchovní vlastnosti,

Obr. 3.1 Světový strom starověkých Mayů v průsečíku čtyř světových stran. Duchovní tradice původních obyvatel Ameriky svorně připisují jednotlivým světovým stranám charakteristické duchovní vlastnosti - například u známého medicinmanského kruhu severoamerických indiánů. U Mayů byly tyto vlastnosti symbolizovány božstvy světových stran, tzv. bacaby.

kteří ovlivňují lidský život podle toho, jaký časový cyklus právě vládne. Duchovní větry, které tyto světové strany rozdmýchávají a tak dominují jednotlivým časovým cyklům, představují samotnou podstatu mayského pohledu, zatímco my chápeme čtyři světové strany pouze jako pasivní souřadnicový systém ve vztahu k zemskému povrchu.

Přitom rozdělení světa podle čtyř světových stran, k nimž se vážou odlišné rysy, většině z nás nepřipadá zase tak nepřirozené. Každý z nás si uvědomuje povahové a duchovní rozdíly mezi Východem a Západem. Východní mentalita se vyznačuje kolektivním soužitím a meditativním přístupem k životu, zatímco pro Západ je charakteristický individualismus, soutěživost a neustálá aktivita. Co stojí v pozadí těchto rozdílů?

Další otázkou je, kde vlastně běží hranice oddělující Východ od Západu a kde - z čistě geografického hlediska - leží onen střed planetárního medicínského kruhu.

Předběžně lze dělicí linii mezi Východem a Západem umístit na 12. stupeň východní délky, který prochází střední Evropou a střední Afrikou. Důvodem pro tuto verzi je, že právě tento poledník je dělicí čarou celé zemské kontinentální masy, která se táhne od nejzápadnějšího cípu Aljašky přes Tichý oceán na jedné straně a část evropské a africké pevniny na straně opačné a dělí zemskou souši na dvě poloviny o stejném obsahu. Protože se však na tomto místě nezajímáme o fyzikální geografii ale o duchovní geografii, budeme si muset ověřit existenci takovéto středové dělicí čáry jiným způsobem - a to právě pomocí mayského kalendáře, který udává proudění duchovních větrů během střídání 13 Nebes v průběhu Velkého cyklu. Pokusíme se proto sledovat důležité historické události v období přechodu z jednoho baktúnů do druhého ve vztahu k hypotetické středové dělicí čáře procházející poledníkem na 12. stupni východní délky.

Větry dějin

Jak již bylo zmíněno, objevily se na počátku Velkého cyklu první patriarchální civilizace ovládající písmo a schopné budovat obrovské stavby, které se zároveň vyznačovaly monarchickým zřízením a vírou v boha Stvořitele. Tato civilizační vlna se zvedla v oblasti tzv. 'úrodného půlměsíce', která zasahuje území Egypta, Izraele, Sýrie a Iráku. Po celou první polovinu Velkého cyklu zůstávala tato oblast v čele civilizačního vývoje.

Teprve až počátkem 7. Nebe, které začalo přebírat vládu v roce 749 př. n. 1., se vyvinula vyspělá kultura v pásmu 12. poledníku. Znakem tohoto civilizačního rozmachu pod vlivem 7. Nebe bylo objevení se Etrusků v severní Itálii (obr. 3.2), kteří v 2. polovině 8. století př. n. 1. vyvinuli svou vlastní písemnou soustavu. Zhruba v téže době vznikalo na pahorku Palatinum první trvalé osídlení, jehož počátky jsou spojovány s mýtickým založením Říma v roce 753 př. n. 1. Podle Aztéků vládl 7. Nebi Tonacatecuhtli / Tonalaciuatl, mužsko-ženské duální božstvo, které lidské pokolení zaopatřuje hojností, jindy je za vládce tohoto Nebe označován Cinteotl, bůh kukuřice a hojnosti.

Po založení významné historické kultury na hypotetické středové linii světa lze sledovat, jak se vzhledem k této dělicí čáře mění větry dějin se střídáním baktúnů. Další Nebe začíná rokem 355 př. n. 1., tj. v době, kdy

Obr. 3.2 Evropa v době počátku katúnu (749-729 př. n. l.) 7. Nebe Velkého cyklu: objevení Etrusků a založení Říma (753 př. n. l.).

Obr. 3.3 Evropa v době počátku katúnu (355-335 př. n. l.) 8. Nebe Velkého cyklu: vojenské výboje perského krále Artaxerxa, naznačující pohyb z východu k planetární středové linii.

perský král Artaxerxes III. podniká výboje na západ, aby dobyl Egypt a Malou Asii a podrobil si Athény (obr. 3.3). 8. Nebe tak zahájil pohyb z východu směrem k planetární středové linii.

Kolem počátku následující změny, na počátku 9. Nebe v roce 40 (obr. 3.4) rostly v nově založené římské říši snahy o rozpínavou politiku, která v následných 20 katúnech pohltila, Anglii a Wales na západě, Maroko a Alžír na jihu a Bulharsko na východě. K tomuto rozpínání od středové dělicí linie došlo shodou okolností ve stejné době, kdy apoštol Pavel vyrazil na své první misijní cesty, aby v Řecku a Malé Asii šířil nové světové náboženství. Podle Aztéků tomuto Nebi vládne Quetzalcoatl, bůh Světla.

V roce 434 pak začíná vládnout 10. Nebe. Přesně v tomto roce se stal Attila vůdcem Hunů, kočovného národa ze střední Asie, a současně nejmocnějším mužem své doby. Se začátkem nového baktúnu zaútočil z východu na střední Evropu, podmanil si germánské kmeny a vyplnil Řím, což přispělo k faktickému zhroucení římské říše. Západořímská říše se zhroutila přesně v okamžiku, kdy se ujalo vlády toto nové Nebe. Už teď se tedy můžeme do značné míry domnívat, že přesun energií 13 Nebes má mnoho co do činění se vzestupy a pády civilizací. Období, které v Evropě

nastalo po nájezdech Hunů, později vstoupilo do historie jako tzv. 'temný středověk', protože v průběhu několika následujících stoletích zde neexistovala žádná vyšší civilizace. Není bez zajímavosti, že v kosmologii Aztéků vládne tomuto Nebi Tezcatlipoca, bůh Temnoty.

Evropa se z temných hlubin středověku probudila až počátkem 9. století, několik málo let po začátku 11. Nebe, kdy se z rozpadu říše Karla I. Velikého začaly rodit první výhonky moderních národů. Vliv nového Nebe rovněž způsobil, že se civilizační vývoj přesunul na sever, což vyústilo v náhlé oživení do té doby zaostalé části světa, Skandinávie. Je to zvláště významné při sledování pohybů ve vztahu ke středové planetární linii, která rozděluje Východ od Západu. S počátkem tohoto nového Nebe se tedy započaly i výboje severských Vikingů (obr. 3.6). Skandinávské národy, které do té doby sídlily na jednom místě po několik tisíc let, náhle začínají smělé výpravy za své hranice a dostávají se až do Grónska a Severní Ameriky. Během tohoto rozmachu se podařilo předkům dnešních Norů a Dánů podnikat nájezdy na Britské ostrovy, až se dánský král Knut stal faktickým pánem Anglie. Na opačné straně pronikali švédští Vikingové přes Rus a v roce 839 pronikli až do Byzance. Tradiční historická věda nikdy nebyla s to uspokojivě vysvětlit, odkud se onen náhlý vikingský nápor vzal. V souvislosti s mayskou chronologií se však tento jev objevuje v novém

Obr. 3.4 Evropa v době počátku katúnu (40-60 n. l.) 9. Nebe Velkého cyklu: období rozpínání římské říše od planetární středové linie do Anglie, Walesu, Maroka, Alžíru a Bulharska. Pohyb směřuje od středové planetární linie.

Obr. 3.5 Evropa v době počátku katúnu (434-454 n. l.) 10. Nebe Velkého cyklu: invaze Hunů pod vedením Attily a zhroutilí západu římské říše. Další pohyb z východu k centrální planetární linii za vlády lichého Nebe.

Obr. 3.6 Evropa v době počátku katúnu (829-849 n. l.) 11. Nebe Velkého cyklu: výboje Vikingů na západ a na východ. Vývojový pohyb za tohoto lichého Nebe směřuje od středové planetární linie.

Obr. 3.7 Evropa v době počátku katúnu (1223-1243 n. l.) 11. Nebe Velkého cyklu: vpády kočovných Mongolů ze střední Asie zasahují střední Evropu.

světle, protože vikingské výboje byly zahájeny přesně v době, kdy se ujímalo vlády nové liché Nebe. Na počátku 11. Nebe tedy větry dějin zavály národy od středové planetární linie.

Probuzení Severu se shodou okolností odehrálo současně s úpadkem klasických mayských sídlišť v Chiapasu a Guatemale, v čemž můžeme opět sledovat příklad mizení kultur při posunu baktúnu. Toto bylo ono známé 'tajuplné' zmizení Mayů, o němž jsme se již zmínili, k němuž podobně jako u zániku římské říše došlo při změně vlády sousedních Nebes. Jižní mayská kultura v té době prakticky zmizela, protože větry dějin už pro ni nevaly příznivě. S počátkem tohoto nového Nebe se frontová linie lidských dějin jak v Evropě, tak v Mesoamerice nápadně přesunula k severu. V časové kosmologii Aztéků vládne 11. Nebi Yohualteictl, bohyně Zrození, a znovuzrození Evropy v té době bylo skutečně na spadnutí. Také u Mayů v okolí Chichen-Itzá na severu Yucatánu a u Toltéků v Tule bylo toto období časem znovuzrození, jak je patrné z rozmachu kultu Quetzalcoatl, boha Světla.

Pohyb, který je z perspektivy tradiční historie ještě nepochopitelnější než náhlé výboje Vikingů a zmizení Mayů, souvisí s děním na počátku následujícího 12. Nebe. Je to doba vpádu Mongolů - nepočteného národa.

který ještě o pár let dříve pásł dobytek v poušti Gobi. Během krátké doby se jim však podařilo podrobit si Čínu a většinu Asie a dokonce vtrhnout do východní Evropy. Mongolské hordy před jejich výboji nic nezastavilo, dokud nedorazili k planetární dělicí čáře (obr. 3.7); i toto liché Nebe tedy započalo násilným pohybem z východu. Tomuto Nebi vládl Tlahuizcalpantecuhtli (pozor na správnou výslovnost...!), bůh jitra, který panuje v čase před svítáním.

Na tomto místě bychom se měli krátce zastavit a uvědomit si dvě věci. Zprvė v tomto časovém dějinném přehledu používáme chronologii Velkého cyklu, která je založena na tůnu - roku sestávajícího z 360 dnů. Toto je důvod, proč je Evropa zasahována z východu přesně při přechodu mezi jednotlivými Nebesy. Ve stejném roce, kdy začalo 10. Nebe, se tedy Attila stal vládcem Hunů, a proto v roce 1223 dorazily do stejné části Evropy mongolské hordy. Kdybychom nicméně používali kalendář založený na solárním roku, pak bychom nebyli schopni tyto momenty popisovat s takovou přesností. Větry dějin, které rozdmýchávají božstva čtyřech světových stran, se tedy řídí chronologií založenou na túnech.

Zadruhé je třeba vzít v úvahu obrovský dopad těchto násilných pohybů. Říše, kterou na počátku 12. Nebe vytvořil Čingischán a jeho následovníci, zanechala na celé Asii a Rusku výrazné stopy na několik následujících století. Ne náhodou byl Čingischán v roce 1995 zvolen deníkem *New York Times* za muže minulého tisíciletí - pochopitelně nikoli pro své vybrané chování, ale kvůli vlivu, který jeho říše přinesla dějinám celého lidstva. Mongolské vpády vytvořily na euroasijském kontinentu jednotný prostor, v jehož rámci mohlo docházet k přesunu nejrůznějších jevů z východní Asie do Evropy, jako byl střelný prach, knihtisk - nebo mor. Je třeba si uvědomit, že dějinná hnutí, která se překrývají s přesuny baktúnů, nejsou nějaké podružné události vzkříšené ze zapomenutých stránek dějepisu, aby podpořily nějakou teorii. Mongolové vytvořili vůbec nejrozsáhlejší

Obr. 3.8 Evropa v době počátku katůnu (1617-1637 n. l.) 13. Nebe Velkého cyklu: expanze Švédska a intervence severských národů v třicetileté válce.

Obr. 3.9 Tvůrčí pár Omecateotl a Omecinaatl, bůh a bohyně podvojnosti, vládci 13. Nebe. Toto dvojediné božstvo symbolizuje vzájemnou polaritu mezi jiném a jangem, která je v tomto Nebi ustanovena.

říši v lidských dějinách a pohyby, jež se odehrály na počátcích jiných baktunu, měli podobně dalekosáhlé důsledky.

Konečně je tu poslední přesun baktúnu ve Velkém Cyklu, při němž nastupuje vláda 13. Nebe (obr. 3.8). Tomu vládne Omecateotl / Omecinaatl, nej vyšší stvořitelské božstvo, které mělo podobu dvojboha s mužskou a ženskou tváří, spojení principů jin a jang, které Aztékové nazývali též dvojbožstvem (obr. 3.9).

Počátek vlády tohoto Nebe v roce 1618 je podél 12. poledníku poznamenán třicetiletou válkou, která nastala ve střední Evropě mezi katolíky a protestanty. V jejím průběhu se Švédsko po obsazení baltského pobřeží Ruska, dnešního Lotyšska a částí Pruska nakrátko stalo hlavní evropskou mocností. Snaha o západní expanzi byla rovněž patrná u založení švédských kolonií na severoamerickém kontinentu v roce, 1638, 13. Nebe tedy rovněž začíná pohybem od dělicí planetární linie. Díky vpádu do Německa v druhé polovině třicetileté války sehrálo švédsko rozhodující úlohu při přežití protestantského vyznání. Následkem toho se Holanďané pustili do boje za nezávislost na španělské koruně a svatá říše římská, kterou budovali papežové kvůli vládě nad Evropou v posledních dvou baktúnech, pozbyla svou moc. Na pláni vědomí se vytvořila nová podoba mentality, která je příznačná pro dnešní svět.

Z dosavadních výkladů je patrné, že jsou převážně proevropské, což by mohlo vést k mylnému názoru, že mayský kalendář neplatí v jiných částech světa. Existuje několik důvodů, proč jsem se omezil na evropský kon-

tinent. Prvním je omezený prostor, druhým pak snaha o potvrzení existence dělicí planetární linie, projekce kmene Světového stromu, který ze střední Evropy činí oblast, v níž jsou účinky energetických přesunů mayského kalendáře zvláště patrné. A třetím důvodem je to, že dějinné zvraty, které tu sledujeme, nelze považovat za žádná účelově naplněná proroctví, protože mayský kalendář nebyl v této části světa nikdy používán; evropské dějiny jsou tak objektivním důsledkem větrů dějin, které iniciuje Světový strom.

Globální tvůrčí pole a jeho neviditelný Kříž

Pokud tedy shrneme všechny děje v přechodných obdobích baktúnů Velkého cyklu, které probíhají v různých směrech vzhledem ke středové planetární linii, dospějeme k jasnému obrazu vlivů dějinných větrů, jak je patrné z tabulky 3.10. Z ní můžeme vyčíst, že expanzivní období na západ a na východ od středové linie nastávají na počátku lichých Nebes, zatímco pohyb k této linii z východu nastává na počátku sudých Nebes.

Představa původních obyvatel Ameriky o různých Nebesích, kterým vládnou božstva ženoucí větry z různých světových stran je tímto způsobem přímo ověřena. Z opakujícího schématu intenzivních migrací patrných z uvedené tabulky se rovněž zdá, jako by jistá božská síla vládla sedmi Nebesům s lichými čísly a jiná vládla šesti Nebesům se sudými čísly.

Nebe	období	pohyby směrem od středové linie na 12. rovnoběžce	pohyby z východu
7	749-355 př.n.l.	založení Říma	
8	355 př.n.l.-40		Peršané na západ
9	40-131	expanze římské říše	
10	131-829		Hunové na západ
11	829-1223	nájezdy Vikingů	
12	1223-1617		Mongolové na západ
13	1617-2011	Švédsko	

Obr. 3.10 Prudké migrační pohyby vzhledem ke středové planetární linii na počátcích pozdějších Nebes Velkého Cyklu.

Vedle větrů vanoucích od středové linie do západních a východních směřuje také zjevné, že s počátkem každého nového Nebe se těžiště dějin přesouvá stále více k severu, alespoň z hlediska severní polokoule. Tento posun směrem na sever je patrný z toho, jak se civilizační vývoj přesouval z jižních oblastí Egypta, Sumeru a Kréty na samém počátku Velkého cyklu do Řecka a Říma během 7. a 9. Nebe a do Německa během 11. Nebe. V 11. Nebi se dostává mezi velmoci Dánsko, kdežto severnější Švédsko se vůdčí silou stává na samém počátku 13. Nebe. Tento posun frontové linie evropských dějin směrem na sever má své paralely i v jiných částech světa. V Americe se původní civilizace přesouvají z Chiapasu a Guatemaly během 9. a 10. Nebe, na Yucatán v 11. Nebi, do středního Mexika v 12. Nebi a do Severní Ameriky v 13. Nebi.

Jak toto větrné schéma dějin vysvětlit? Není to tak složité, pokud budeme předpokládat, že s každým příchodem nového lichého Nebe se na Zemi promítá kříž s neviditelnými hranicemi v poli vědomí (obr. 3.11 A). Tento neviditelný kříž Nebes je projevem Světového stromu. Víme, že první z mayských Praotců zasadil Světový strom, čímž dal vzniknout čtyřem světovým stranám na počátku prvního z lichých Nebes Velkého cyklu. Protože tento neviditelný Světový strom dává podnět k mohutným migračním vlnám v průběhu celého Velkého cyklu, je pochopitelné, proč Mayové považovali jeho zasazení prvním Praotcem za rozhodující událost počátku stvoření.

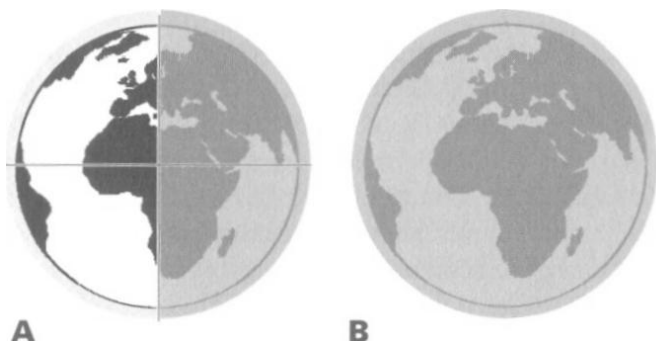
Světový strom tak vnáší do linií, na nichž se otřásá, tvůrčí napětí. Udrží tak jinově-jangovou polaritu, jejíž napětí vytváří hybné momenty v různých geografických směrech. Větve Světového stromu tak rozhýbávají 'větry' událostí, jak lze vyčíst z mytologických obrazů Mesoameričanů. Tak během vlády lichých Nebes vznikají pohyby směrem na sever (a patrně i na jih) od rovníku jakož i na západ a na východ od středové planetární linie. Naproti tomu když se tento Kříž na počátku sudých Nebes vyruší, směřují hybné momenty k planetární středové linii.

Z našeho dosavadního rozboru lze vyvozovat, že vertikální rameno hypotetického kříže prochází 12. rovnoběžkou a horizontální rameno rovníkem. Rameno (kmen) rozdělující planetu na západní a východní polokouli prochází Kodaní a Římem, kdežto rameno (větev) oddělující severní a jižní polokouli je zastoupeno rovníkem. Pokud přijmeme, že tvůrčí pole planety je v základě rozděleno tímto způsobem, pak z toho vysvítá, že střed Světového stromu leží ve střední Africe na území obývaném dnešními Gabunci.

Nyní také můžeme rozumět i tomu, proč je Ometeotl / Omecinatl nazýván dvojbožstvem, protože když vládl světu, byl svět rozdělen na 2 protichůdné poloviny, na Východ, jemuž vládne jin (TEMNOTA), a Západ, jemuž vládne jang (SVĚTLO). V tomto ohledu měli možná staří Mayové vyšší výkladové schopnosti, než nám dnes nabízí náš současný pohled na svět; vnímání naší vlastní minulosti z perspektivy Velkého cyklu, Světového stromu, čtyř světových stran a třinácti božstev vládoucích třinácti baktúnů se opravdu zdá pozoruhodně smysluplné.

Dějiny lidstva, které se odvíjejí v průběhu 13 Nebes Velkého cyklu, lze tedy popsat jako vlnové schéma a Světový strom či Nebeský kříž slouží jako generátor těchto vln, který pohání historii. Proto není překvapující, že Světový strom (spolu s číslovkami 7 a 13) hraje tak důležitou roli v mytologických tradicích národů celého světa. Tento Světový strom vytváří pravidelné vlnové střídání mezi podvojnými a nedvojnými Nebesy. Výsledné dva typy tvůrčích polí jsou znázorněny na obrázcích 3.11A a 3.11B. Pravidelné střídání těchto dvou typů Nebes vytváří kosmické drama, které se odehrává mezi silami Světla a Temnoty, mezi mužským a ženským prvkem, mezi Východem a Západem, jiném a jangem. A jak již bylo zmíněno, vládli 1., 7. a 13. lichému Nebi duální, mužsko-ženská stvořitelská božstva Xiuhtecuhtli, Tonacatecuhtli a Ometeotl.

Polarizované tvůrčí pole 13. Nebe (obr. 3.11 A), jemuž vládnu dva bohové, znamenalo v roce 1617 počátek období téměř 400 let narůstající převahy Západu a izolaci východních a západních kultur planety. Vliv britského impéria začal založením první obchodní stanice v Indii v roce 1612 a založení prvních osad britskými osadníky v Massachusetts v roce 1620, z nichž později vznikly Spojené státy. S touto západní nadvládou se pojí řada dalších jevů, které se objevily na počátku 13. Nebe, jako je protestantské hnutí, kapitalismus a rozvoj vědy, což jsou všechno projevy levé mozkové hemisféry. V konečném důsledku je to právě tato dualita, kterou přinesl první mayský Praotec, když roku 3114 př. n. l. zasadil Světový strom, jež vytvořila tento patriarchální, kritický a hodnotící duševní rys. I když každý současný obyvatel naší planety souzní s globálním tvůrčím polem 13. Nebe, straní božstva tohoto Nebe Západu, neboť Světlo vědomí zářilo převážně na západní polokouli. Vítězství protestantských armád v třicetileté válce bylo důsledkem nastolení tohoto nového tvůrčího pole, a je charakteristické, že vědecká revoluce, kterou na počátku 13. Nebe přinesli významní jedinci, jako byl J. Kepler v Praze nebo G. Galilei ve Florencii, byla iniciována přesně na dělicí planetární linii. Později se

Obr. 3.11 Globální tvůrčí pole za vlády lichých (a.) a sudých (b.) Nebes.

gravitační centrum nového myšlení přenášelo dle očekávání stále více na západ, přes Descartesovu Francii a Newtonovu Anglii, až nakonec v druhé polovině 20. století zakotvilo ve Spojených státech amerických.

Francouzský vědec a filozof René Descartes formuloval na počátku 13. Nebe novou racionalistickou filozofii, která někdy bývá označována jako karteziánský rozkol. Podle tohoto způsobu myšlení jsou hmota a duch dvě oddělené sféry existence a v posledních desetiletích se právě Descartesovi klade za vinu současné odcizení člověka od přírody a těla od duše. Z tohoto rozkolu však nelze obviňovat Descarta osobně, jak to činí již celé generace lidí, protože jeho původcem je Světový strom. Descartes pouze nejzřetelněji formuloval filozofii rozděleného vnímání, které lidstvu vnukají božstva 13. Nebe. Teprve nedávno si lidé v širším měřítku začali uvědomovat stinné stránky tohoto světonázoru - a později si také vysvětlíme proč.

Neviditelný Kříž a jeho polarizující vlivy na pole planetárního vědomí vyvolal rovněž vnitřní pocit nespokojenosti z bytostné neúplnosti u nositelů současných duševních rysů. Vzpomínky na dávný stav úplnosti a mýty o pádu člověka se vyskytují prakticky u všech starých kultur této planety. Z toho lze vyvozovat, že zasazení Světového stromu prvním Praotcem na počátku Velkého cyklu v podstatě znamenalo takový pád lidského vědomí. Současně s tím se objevila také víra v přísného, trestajícího Boha, s nímž je člověk v určitém konfliktu, jak je zřejmé / příběhu biblického Starého zákona. Všechna velká monoteistická náboženství, která se v průběhu Velkého cyklu objevila, jsou tímto dualistickým vědomím hluboce ovlivněna, a proto pohlížíjí na svět skrze dvojice protikladu, jako je dobrý / zlý, správný / špatný - tato dichotomie má svůj původ v jinově-jangové polaritě. Z toho důvodu jsou také všechna tato náboženství v menší či větší

míře nesmiřitelná a netolerantní a mívají sklon k násilnému prosazování svých dogmat. Ze stejného důvodu si také náboženství vzniklá v tomto poli vědomí vytvářejí hierarchické struktury - často v přímém rozporu s jejich proklamovaným poselstvím.

Na současnou mysl člověka, vytvořenou prostřednictvím holografické rezonance s 13. Nebem, tedy můžeme pohlížet jako na naplnění či uzrání procesu, který začal pádem. Starověké mýty o lidském pádu - vyhnání Adama a Evy z Edenu v Bibli, postřelení Vucub-Caquixe v aztéckém Popol Vuh, egyptský Séth a Osiris či Ask a Embla ze severského eposu Edda, v nichž se v té či oné podobě objevuje také Světový strom - vyjadřují symbolickou řečí proces, který se skutečně odehrál na úrovni vědomí. Důsledkem pádu je 'polovičatost' dnešní mysli, která jen zřídka pokojně spočine v prostém bytí a neustále vyhledává způsoby, jak se proměňovat či se stát něčím jiným. Polovina prožívání lidské přirozenosti, jejíž projev zprostředkovává levá, 'východní' hemisféra, tak upadla v nemilost a v průběhu Velkého cyklu byla vytěsněna.

Představa o takovém dramatu mezi mužskými a ženskými silami vesmíru a vnímání odloučenosti a sjednocení obou těchto polovin zřetelně zaznívá v mnoha starověkých filozofiích. Zřejmě nejznámější je čínská polarita jinu a jangu, avšak i příběhy mayských hrdinů-dvojčat Hunahpua a Ixbalanqua nebo totožná dvojice Toltéků a Aztéků, Quetzalcoatl, Tezatlipoca, jsou rovněž metaforou téže polarity. Skutečnost, že zemské pole vědomí má základní strukturu jako na obrázku 3.11 A, zřejmě znaly v určité míře všechny starověké kultury. Patrné je to například ze symbolů používaných ke znázornění Země používaných v babylonské astrologii, na slunečním kotouči (obr. 3.12), keltském kříži nebo u medicinmanského kruhu.

Přes univerzální symboliku této polarity a mnohé paralely, které lze vyčíst ze srovnání různých mytologií, je nicméně třeba upozornit, že mayská chronologie nabízí něco naprosto jedinečného, co klade svět do zcela nové perspektivy - a sice spojitost s reálným světem a reálným historickým časem. Kosmologie jinu a jangu tu už není pouhým abstraktním filozofickým principem; na základě přesně určených časových period, které podmiňují toto pulzující drama podněcované Světovým stromem tato polaritní kosmologie naopak získává naprosto konkrétní základ. Tímto základem je vlnové schéma Světla a Duality, které - jak bylo vysvětleno v předchozí kapitole - podněcují spirální evoluci lidského tvůrčího ducha. Vše, co je třeba k pochopení vlnového charakteru dějin je přijetí existence Světového stromu, který slouží jako všezahrnující oscilátor fungující podle rytmů, o

nichž zpravuje mayská chronologie Dlouhého počtu. Není to nijak nereálné - konečně všechny vlnové pohyby a vibrace vyžadují generátor vln. Podstatným realistickým rysem mayského kalendáře je to, že popisuje naprosto přesný časový rozvrh pulsů a vibrací, vyzařujících ze Světového stromu, jež předurčují směr vývoje lidského vědomí.

Jakmile tedy začneme používat mayskou chronologii, uvědomíme si zřetelné vlnové schéma dějin. Tím se nám nabízí významná volba: Pokud se budeme dál řídit zavedeným astronomickým kalendářem, budeme nejspíš dál nahlížet na vlastní historii jako na sled nespojitých, chaotických událostí - a nebo budeme používat mayský kalendář a uvědomíme si kontury kosmického plánu.

Nyní vlastně můžeme pozorovat, že větry rozdmýchané Světovým stromem představují skutečný základ pro vynášení proroctví. Proto je docela pochopitelné, jak a proč byli Mesoameričané schopni předpovědět příchod Evropanů a křesťanství. Podle toho, co již víme o proudění větrů dějin, to bylo jen logické, jakož i následná evropská kolonizace většiny světa.

Obr. 3.12 Votanův kříž nebo Sluneční kotouč pojmenovaný podle jednookého praotce starých Sevefanů (hrobka z doby bronzové ve švédském Kiviku).

Průběh jednotlivých událostí a jejich podoba zřejmě nebylo možné určit s naprostou přesností. Celkový obraz však již byl dopředu kodifikován v příslušném Nebi a ti, kteří žili ve vesmíru posvátného času mesoamerických kalendářů, dokázali předpovědět, kdy má co přijít.

Hermetický zákon a celoplanetární mozek

Model založený na čtyřech světových stranách, který jsem zde předložil, je ve shodě s tzv. hermetickým zákonem, který praví: „Jak dole, tak nahoře," neboť upozorňuje na existenci řady paralel mezi 'globálním mozkem' celé planety a lidským mozkem. Na základě toho si můžeme uvědomit, že odlišné funkce dvou hemisfér našeho mozku jsou mikrokosmickým odzrcadlením východní a západní polokoule naší planety (obr. 3.13).

Racionální, skutkově orientovaná západní polokoule je tak paralelou levé, 'mužské' poloviny mozku s centry pro analytické myšlení, řeč, počítání a logickou souslednost. Meditativní východní polokoule je naopak paralelou pravé, intuitivní, celostně orientované, 'ženské' poloviny mozku, která je vybavena centry pro prostorové a umělecké dovednosti. Znamená to, že rozdílné duševní přístupy, které pokládáme za typické pro obyvatele Východu a Západu, jsou ve svém důsledku generovány vibracemi Světového stromu.

V této celoplanetární mozkové struktuře postavené přibližně kolem kmene Světového stromu, představuje oblast Itálie a Německa komplex hypothalamu a hypofyzy, regulační centrum mozku savců. Právě dnes zřejmě nebudeme těmto zemím přisuzovat tyto ústřední pozice, během renesance a reformace je však zcela jistě zastávaly. Skrze římskou a později římsko-německou říši a skrze papežský stolec dominovala tato oblast alespoň evropské historii po celé 2 000 let. Severně od těchto zemí podél téhož poledníku představují severské země, zejména dnešní Švédsko, epifýzu. Střední Afrika, kolébka lidstva, pak zastupuje malý mozek, nejstarší mozkový oddíl, který hraje klíčovou roli v rovnováze, motorice a emočních projevech. Na opačné straně světa leží Havajské ostrovy s mezinárodním střediskem pro sledování vesmíru, jehož teleskopy jsou umístěny na okrajích vulkánu Mauna Kea, a spolu s obřím teleskopy na ostrově Maui tak reprezentují zrakové centrum, skrze něž tento planetární mozek hledí ven do vesmíru.

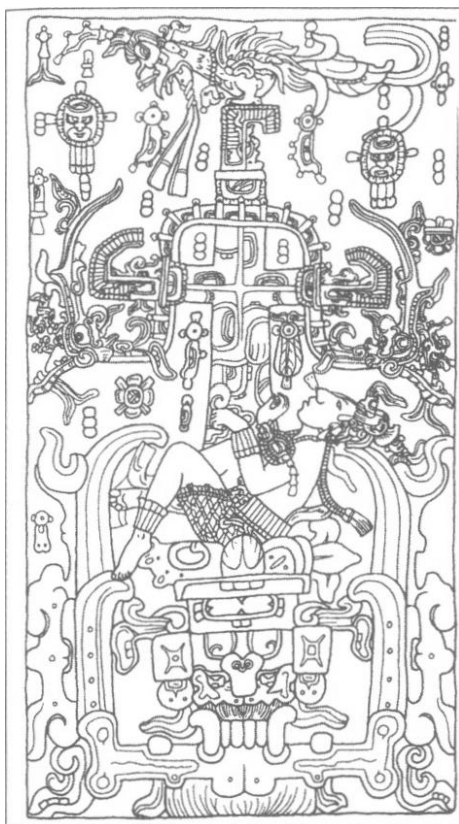
Stejným způsobem, jakým lidé používají levou hemisféru při normální funkci mozku - a tato polovina má na starosti vnější interakce - hledal

celoplanetární mozek	lidský mozek
západní polokoule	levá hemisféra (analýza a logika)
východní polokoule	pravá hemisféra (syntéza a intuice)
Německo	hypothalamus (centrální koordinace)
Itálie	hypofýza (centrální koordinace)
severské země	epifýza (světločivost)
střední Afrika	cerebelum - zadní mozek (volní pohyby a emoce)
Havajské ostrovy	oči (zrak)

Obr. 3.13 Předpokládané paralely mezi celoplanetárním a lidským mozem

svět alespoň do dneška vůdčí roli především na západě, jmenovitě ve Spojených státech amerických. Zatímco většina obyvatel východní polokoule žije spíše v historickém kontextu, Američané žijí hlavně přítomností a mají k životu převážně účelový přístup. Na základě tohoto schématu lze snadno pozorovat, že mentality různých částí světa jsou výsledkem tvůrčího procesu, který v planetárním kontextu generuje odlišná jinově-jangová pole. V závislosti na tom, v které části světa žijeme, je naše individuální vědomí podmiňováno příslušnou mentalitou čtyř světových stran. Podle nauk Mayů je Světový strom pramenem života, lidské bytosti nevyjímaje, a proto proměnil tuto Zemi v živý, pulsující svět, v němž jsou všechny části vzájemně propojené a na sobě závislé, (obr. 3.14)

Z této perspektivy pak nevyvolává žádné překvapení fakt, že vědeckotechnická revoluce započala s příchodem vlády dualistického 13. Nebe. Toto nové Nebe ve skutečnosti předurčilo, že Světlo bude dopadat nejen na západní polokouli, ale na základě holografické rezonance taktéž na levé

Obr. 3.14 Víko sarkofágu z hrobky Chrámů nápisů v Palenque - jedna z nejznámějších mayských uměleckých památek. Je zde vyobrazen Velký Pacal, jak se noří do kořenů Světového stromu a později se rodí jako jeho větev.

mozkové hemisféry pozemšťanů. V důsledku toho se za vlády 13. Nebe zdůrazňují funkce normálně spojované s levou polovinou mozku - s analýzou, matematickými výpočty, logickou sousledností atd. Tyto funkce jsou základním předpokladem pro rozvoj racionální mysli a následné revoluce v myšlení. Průlomem se staly Keplerovy zákony pohybu nebeských těles z roku 1619 vyložené ve spise *De Harmonice Mundi*. Tyto tři zákony se staly vůbec první matematickou formulací přírodních zákonitostí.

Je třeba zdůraznit, že v kosmologii čtyř světových stran jsou nezbytné všechny části celoplanetárního mozku, neboť každá z nich sehrává svou

úlohu ve vyváženém fungování obřího celku. Pokud navážeme další paralelou s lidským mozkem, pak nové tvůrčí myšlení obvykle vzniká prostřednictvím interakce mezi oběma mozkovými hemisférami, kde pravá přijímá nové představy a levá je hodnotí. Dvě polokoule naší planety však bohužel tímto způsobem vzájemně příliš nespolupracují. Přestože se technologie vyváží ze Západu na Východ a za posledních několik desetiletí proniklo na Západ mnoho z východní filozofie, přesto doposud nejsou oba způsoby myšlení integrované. Zatím pouze koexistují vedle sebe; aby však mohly vytvářet plodnou tvůrčí interakci, je třeba společného rámce - uvědomění, že vznikají ve stejném zdroji. Tento celkový společný rámec může pomoci vytvořit právě kosmologie Světového stromu a starý mayský kalendář. Myšlení současného člověka se vymklo z rovnováhy mimo jiné proto, že se Západ izoloval od ostatního světa.

Biofyzika holografické rezonance

Jakým způsobem jsou tato jinově-jangová pole celoplanetárního mozku generována a jaká je jejich podstata? Proč se realita vnímá jinak na Západě a jinak na Východě a proč se tvůrčí duch na obou zemských polokoulích projevuje tak odlišně? I když se jinově-jangová pole ve fyzice běžně neuznávají, může nám k pochopení jejich mechanismu, který se na základě informací z globálních tvůrčích polí projevuje v lidském myšlení, napomoci pojem holografické rezonance.

Zajímavým klíčem k pochopení holografické rezonance je skutečnost, že lidský mozek v uvolněném či meditativním stavu emituje alfa vlny s frekvencí 7 až 13 Hz (kmitů za sekundu), přičemž nižší hranice tohoto kmítočtu spadá do hodnot tzv. Schumannovy rezonance o hodnotě 7,8 Hz, která obklopuje naši planetu. Schumannova rezonance je stacionární elektrická vlna vytvářená v ionosférické dutině mezi zemí a ionosférou, která je v důsledku bouřek a dalších atmosférických jevů bohatá na elektrické výboje. Jedná se o jedinečnou konstantu vázanou pouze na naši planetu, která se v průběhu času nemění, s výjimkou drobných odchylek v rozmezí $\pm 0,5$ Hz v důsledku proměnlivé sluneční aktivity. Důvodem stability Schumannovy rezonance je fakt, že její hodnota vychází z podílu dvou konstantních veličin, a sice z rychlosti světla (cca 300 000 km/s) a obvodu země (cca 40 000 km).

Protože obvod zemského povrchu závisí na poloměru Země ($r = 40\,000 / 2\pi = 6\,370$ km), má nižší mez frekvence alfa v mozku člověka i

sféra	poloměr od středu Země	frekvence
magnetosféra Aplazmatický plášť	60 000 km	0,8 Hz
vnější Van Allenův pás	25 000 km	2 Hz
vnitřní Van Allenův pás	12 000 km	4 Hz
zemská kůra / plášť	6 370 / 6 360 km	7,5 Hz
vnější jádro	3 500 km	13,5 Hz
vnitřní krystalické jádro	1 200 km	40 Hz

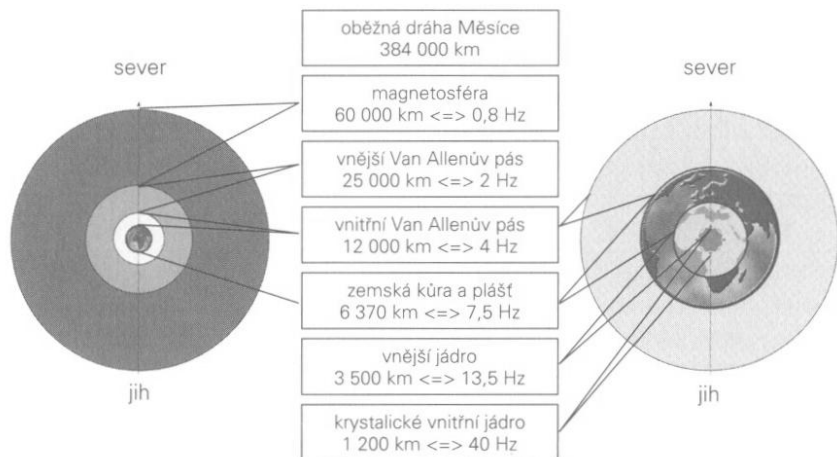
Obr. 3.15 Poloměry sfér v okolí středu Země a jejich příslušné frekvence stacionárních obvodových elektromagnetických vln.

ostatních savců stejnou hodnotu, jako elektrické pole vytvářené stacionární elektrickou vlnou obíhající po tomto poloměru. Bez ohledu na hypotetický význam, který bychom připsali mentální rezonanci například s bouřkou měřenou podle Schumannovy frekvence, se zdá evidentní, že lidská mysl se nachází ve stavu uvolnění v okamžiku, kdy jsou její vibrace totožné s elektrickým polem na povrchu Země. A protože na tomto povrchu žijeme, nejedná se s nej větší pravděpodobností o náhodu; v tomto smyslu můžeme na meditativní stav alfa nahlížet jako na určitý návrat domů.

Jestliže tedy existuje prokazatelná souvztažnost mezi poloměrem koule a frekvencí stacionárního elektromagnetického vlnění na jejím povrchu (obr. 3.15), bylo by zajímavé prověřit i další soustředné povrchy kolem zemského jádra. Několik takových sfér, kde elektrický potenciál vytváří stacionární elektrické proudy, je znázorněno i s příslušnými frekvencemi na obrázku 3.16.

Jedná se o řadu geologických a atmosférických sfér, které mají společný středový bod. Tyto sféry pravděpodobně představují nejvýznamnější hranice mezi různými soustřednými segmenty utvářejícími naši planetu. V poněkud esoteričtějším jazyce by je bylo možné nazvat éterická těla. Z obrázků 3.17 a 3.18 je patrné srovnání vlnových frekvencí těchto hraničních povrchů se známými typy elektromagnetických vln lidského mozku.

Shoda mezi těmito tradičními kategoriemi frekvencí mozkových vln a poloměry jednotlivých zemských sfér je téměř zářející. Navíc si tento

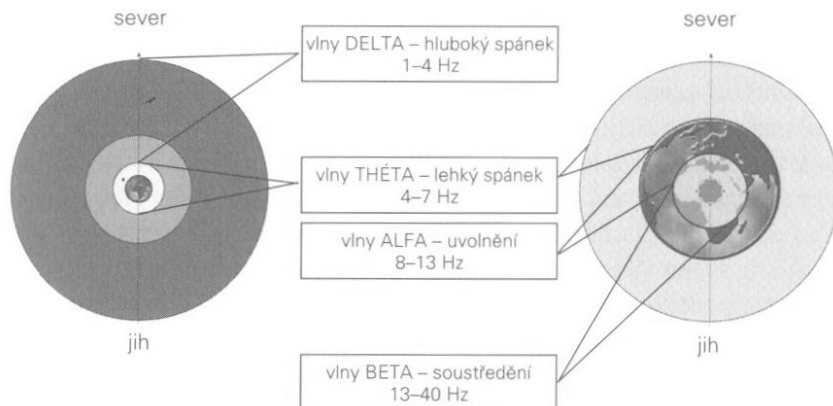

Obr. 3.16 Vzdálenosti jednotlivých sférických polí od středu Země a jejich příslušné elektrické frekvence.

vztah nepotřebujeme ověřovat v nesrozumitelných odborných věstnících: patří k základním znalostem studentů příslušných vědních oborů. Tato shoda téměř svádí k závěru, že různé mentální stavy lidských bytostí jsou v podstatě funkcemi rezonancí s různými sférickými vrstvami zahalujícími zemský střed. Když se například nacházíme ve stavu alfa, rezonujeme s vědomím zemského pláště (který sahá od zemské kůry po vnější jádro), když jsme v hlubokém spánku, jsme v souzvuku s nej vzdálenějším rezonančním polem Země, jež se dotýká Měsíce. Nechci tvrdit, že je tato rezonance ve své podstatě elektromagnetická; spíše jde o to, že když jsme naladěni na příslušné mentální zemské pole, aktivují se v našem mozku elektromagnetické proudy se stejnými frekvencemi.

druh mozkové vlny	duševní stav	frekvence
delta	hluboký spánek	1-4 Hz
théta	lehký spánek; ospalost	4-7 Hz
alfa	uvolnění; meditace	8-13 Hz
beta	bdělé soustředění	13-40 Hz

Obr. 3.17 Hlavní typy mozkových vln, stavy vědomí a jejich frekvence.

Obr. 3.18 Fyzikální sférické segmenty Země a příslušné stavy mentálního vědomí.

Frekvence různých mozkových vln, které byly zjištěny u člověka, jsou patrně společné většině živých organismů, proto nakonec toto zjištění nemusí být až tolik překvapivé. Jestliže by mozkové vlny měly vznikat pouze v důsledku vnitřního fungování organismu a neměly mít žádný vztah k vnějšímu prostředí, pak by se dala předpokládat daleko vyšší různost mozkových vln u různých živočišných druhů, než je pozorováno. Výše uvedené zjištění tak nahrává přesvědčení, že mezi mentálními stavy živých bytostí a zemskými sférami existuje rezonanční vztah. Takový vztah je potom také důkazem, že lidské myšlení a mentální stavy obecně neprobíhají výlučně uvnitř jedince, nýbrž vycházejí z interakce vědomých polí Země a vesmíru.

Nauka o vědomí neboli geologická psychologie

Stav hlubokého delta či lehkého alfa spánku představuje rezonanci s atmosférickými mentálními vrstvami, zatímco stav bdění představuje rezonanci s pevnou zemí. Z této perspektivy není nijak překvapivé, že ve spánku jakoby vystupujeme ze svého těla do prostoru, neboť na těchto rovinách je naše kontrola myšlenek a představ mnohem méně uzemněná a strukturovaná. Ve stavu snění vznikají taková spojení, že je obvykle nelze chápat z polohy logické návaznosti. Jak již bylo řečeno, zdá se pravděpodobné, že uvolněný stav alfa koresponduje s frekvencí biosféry.

Snad nej pozoruhodnějším aspektem tohoto vztahuje zjištění, že mozková vlnová frekvence typu beta odpovídá rezonanci zemského vnitřního jádra. Jak to zapadá do perspektivy mayského kalendáře? Zprv: starověké národy hovořily nejen o Světovém stromu, ale také o Světové hoře. Světový strom je jakousi polární osou, z níž vycházejí kolmé úrovně (větvě) na zemský povrch, sám Strom je však pevně vrostlý do Světové hory ve středu země. Středová planetární linie je pouze nej důležitější z těchto větví Světového stromu, neboť vytváří střídající se jinově-jangové polarity, které podněcují evoluci vědomí. I když metafora Světové hory není zdaleka tak využívána jako u Světového stromu, tvrdí se, že pyramidy a mnohá uměle zbudovaná návrší měly tuto Světovou horu symbolizovat. A pokud mayské pyramidy skutečně symbolizují Podsvětí, pak je možné hledat mezi nimi pojitko se zemským jádrem. Co by takové pojitko vysvětlovalo?

Zatím je nesnadné tvrdit něco určitého, protože o podstatě jádra naší planety - o Světové hoře - víme jen velmi málo konkrétního. Podle nedávných odhadů by mělo být stejně horké jako povrch Slunce. Toto nepředstavitelně husté jádro ze železa sloučeného pravděpodobně s dalšími prvky je pod obrovským tlakem rovnajícím se 10 milionům tunám na čtvereční metr. Vědci z Harvardské univerzity odhalili nepravidelnost jeho tvaru, což znamená, že zemské jádro není dokonalá koule, avšak má alespoň jednu symetrickou osu. Tito odborníci dospěli k závěru, že obrovský tlak, jemuž je zemské jádro vystaveno (představte si, že na vás leží váha 20 milionů osobních automobilů), vytváří krystalickou strukturu.

I když přesnou podobu této krystalické struktury neznáme, je podstatný už samotný fakt, že existuje. Jestliže naši dávní předkové, často obdařeni mimořádně vyvinutou intuicí, stavěli pyramidy jako symboly Světové hory (a snažili se tak s ní vyvolat ještě vyšší stupeň souznění), můžeme se domnívat, že má strukturu osmistěnu. Taková struktura promítnutá do tělesa s kolmými hranami může vytvořit středovou planetární linii a příslušná jinově-jangová pole celoplanetárního mozku, o němž v těchto kapitolách hovoříme. Osobně se domnívám, že se nejedná o skutečný osmistěn, ale o nějaký svébytný tvar, podobně jako když mezi sebou zkřížíte pyramidu a stupu (která je rovněž symbolem Světové hory se světovou osou na vrcholku), čímž vznikne víceplošný povrch. Proto také možná staří Mesoameričané označovali hlavní tvůrčí cykly jako Podsvětí, o nichž budeme podrobně hovořit později. Tato Podsvětí, jak naznačují modely Světového stromu v podobě terasovitých pyramid, mohou mít svůj původ v krystalické podobě

zemského jádra, v němž se podle schématu mayského kalendáře aktivují různé úrovně. Nemůže oněch devět Podsvětí odpovídat devíti postupně aktivovaným rovinám železných krystalů zemského jádra? Jinově-jangové polarity by pak vznikaly na různých stranách původně osmistěnné krystalické struktury a vyzařovaly by na povrch Země, kde by působily na lidskou populaci. Na základě synchronního vnitřního řádu v éteru přijímá toto krystalické jádro informace o přesunech polarity z galaktického jádra, které zase své informace přijímá z hypotetického vesmírného centrálního Slunce ležící mimo časový horizont našeho viditelného vesmíru. I když se změny jinově-jangových polí odehrávají synchronně v celém vesmíru, slouží naše zemské jádro k jejich zachycování a vyzařování.

Na tomto místě spíše volně spekuluji, protože jediné, co dnes s jistotou víme, je to, že zemské jádro má krystalickou strukturu z atomů železa a jednu symetrickou linii. Jestliže však má tuto linii s jistotou jednu, proč ne víc? Krystalický stav naznačuje na vícero symetrických řad. Z nepředstavitelných tlaků a teplot v zemském jádru pravděpodobně vyplývají takové vlastnosti hmoty, které jsou pro nás na povrchu zcela neznámé.

Zajímavé je v této souvislosti také to, že podle proutkařů pokrývá zemský povrch souřadnicová mřížka rovných čar nazývaných Curryho a Hartmannovy čáry, které nemají souvislost s běžnými fyzikálními poli gravitace a elektromagnetizmu. Jediné objekty v přírodě, které se vykazují rovnými liniemi, jsou krystaly, a proto není nijak přehnané vyvozovat, že je tato mřížková struktura promítnutím mřížky vědomí krystalického jádra Země. Lidé, kteří jsou obeznámeni s působením energií těchto čar a jejich průsečíků, s mužskými a ženskými léčivými body a podobně, mohou doložit jejich silný vliv na stavy vědomí.

Jestliže tedy přijmeme, že lidský mozek je jakýmsi mikrokosmem celoplanetárního mozku, pak je jen logické, že i lidský mozek bude pokryt mikroskopickou mřížkou. Tato mřížka bude utvářet naše vědomí, za něž v konečném důsledku vděčíme naší Zemi a vesmíru. V bdělém stavu, tzv. beta-frekvenci, náš mozek rezonuje s vnitřním zemským jádrem. Podle znalců v oboru jsou beta-vlny o hodnotě 40 Hz úzce spjatý s vnímáním a vědomím. Jen sotva může být náhodou, že ty nejčlenitější a nejsoustředěnější operace lidského ducha na této úrovni souznějí s frekvencí zemského krystalického jádra, které představuje nejstrukturovanější část naší planety. Myšlení v hladině beta má nejčlenitější, nejsoustavnější a nejuspořádanější strukturu. (Všimněte si, že někdy používáme pro pádný logický argument výraz: *To je přece křesťálově jasné!*) Představa, že lidé přejímají informa-

ce od samotné naší planety, tak pozbývá značnou část své původní mystiky. Je vůbec možné, aby něco takového nebylo možné? Každý z nás je na takovém přenosu závislý. Tvůrčí schopnosti jedince mohou být odkázány výhradně na to, jak je schopen v dané chvíli rezonovat s různými zemskými sférami.

Toto téma by si určitě zasloužilo samostatnou knihu, na tomto místě se proto jen stručně zmíním o tom, jak taková mřížka vědomí může vysvětlit odlišné mentality Východu a Západu. Richard Nisbett ve své knize *Zeměpis myšlení* prokázal, že rozdíly ve smýšlení obyvatel západní a východní polokoule se zakládají nejen na odlišných filozofických tradicích, ale zejména na rozdílech v samotné psychice a vnímání světa. Tam, kde obyvatelé Západu vidí předměty s jejich přívlastky (např. stromy), vnímají obyvatelé Východu širší souvislosti a vztahy (lesy). Nemohou být proto ony atomizující duševní sklony, které stojí za rozvojem vědy od počátku 13. Nebe (jež se ujalo vlády rokem 1617), jednou z funkcí mřížky vědomí, kterou aktivovalo světlo dopadající na západní polokouli za specifické polarity tohoto Nebe? Nemůže mít vynález rovnic integrálního počtu souvislost s novou mřížkou vědomí stejně jako přesnější dělení času založené na kyvadlovkách? Nebylo náhle snazší uspořádat věci v čase a využívat logickou souslednost, pokud má mozek zabudovanou přesnější mřížku citlivější na čas? Nemůže být západní vynález fonetické abecedy, která dělí zvuky podle jejich časové linearoty, funkcí výkonnější vnitřní mřížky, která se zřetelněji projevuje během lichých Nebes? Je jen čirou náhodou, že malby z období raného evropského baroka, které spadají do počtů 13. Nebe, vykazují doposud největší smysl pro fotografickou přesnost, nebo se tento fakt spíše váže k přesnosti vnitřní mřížky, jež definuje lidské vnímání? Jestliže kystalické zemské jádro vytváří souzvučnou mřížku vědomí, pak je možné vysvětlit obrovské množství jevů souvisejících s rozdíly mezi mozkovými polokoulami a zemskými hemisférami.

Vychází-li soustředěná duševní aktivita s rezonancí s vnitřním zemským jádrem, můžeme v novém světle nahlížet na zvýšenou vnímavost vůči elektřině, která je příznačná pro několik minulých desetiletí. Naše civilizace je stále vyšší měrou elektrifikována a stále rozšířenější střídavý proud (50 Hz v Evropě a 60 Hz ve Spojených státech) zřejmě stále výrazněji narušuje přirozenou rezonanci se zemským jádrem neboli Světovou horou. (Mozková frekvence gama v rozmezí 30 až 90 Hz může být narušována ještě více.) Na současné úrovni duchovního procitání mohou tyto střídavé proudy u některých jedinců zasahovat do vývoje vědomí a produkovat ne-

příznivé duševní stavy, které zpětně vyvolávají negativní zdravotní příznaky.

Uvedené vztahy mezi mozkovými frekvencemi a různými sférickými vrstvami Země mají pravděpodobně také vliv na meditaci, protože osvícení je stav zvýšené frekvence mysli. Dramatický nárůst zájmu o drahokamy a křišťály v posledních dvou desetiletích má s tímto vztahem evidentně také mnoho společného. Dnes, kdy se přibližujeme k Vesmírnému Podsvětí, má zesilování duševních frekvencí a procitání ducha v souladu s vyzařováním zemského jádra rozhodující roli v naší cestě k osvícení. Zesílení frekvencí také znamená hlubší souznění s Matkou zemí - souznění se samotným jejím nitrem. Týká-li se vývoj vědomí rezonance s vnitřním zemským jádrem, pak je evidentní, že astronomické kalendáře nemohou odhalovat žádné prorocké skutečnosti.

BŮH A HISTORICKÁ NÁBOŽENSTVÍ

Největší záhada

„Existuje Bůh, vesmírná inteligence skrytá za všemi jevy?" - tak zní jedna z nejobvyklejších existenciálních otázek. A v každém případě je to jedna z těch otázek, jejichž odpověď s sebou přináší velmi zásadní důsledky co se týče smyslu života a způsobu, jak s ním nakládáme. Může nám mayský kalendář napomoci v hledání odpovědi na tuto otázku? Pokud přijmeme soudy archeologů a antropologů, kteří mayské náboženství označují za polytheistické čili 'mnohobožstevn', pak asi sotva. Osobně však pohlížím na všechna ta početná božstva, která vystupují v příbězích o stvoření, jako na různé projevy Jediné Inteligence. I když se na to dnes starých Mayů už nemůžeme zeptat, domnívám se, že je moudré připustit možnost, že alespoň někteří tento názor sdíleli.

Většina úvah ohledně existence Boha je nicméně poznamenána faktem, že je tato svrchovaná vesmírná inteligence ztotožňována s představou, kterou ji zahalilo určité historické náboženství a jeho svatá písma. Například v západním světě je Bůh vnímán přes křesťanský filtr a spojován s určitými bohoslužebnými úkony, které jsou této duchovní tradici vlastní. Zvláště v průběhu 13. Nebe se stal pohled na Boha velmi abstraktním a většina projevů živého vesmíru, včetně různých duchovních sil, byla odsouzena jako modlářství či 'polytheismus'.

Z našich dosavadních znalostí mayského kalendáře nám může být zjevné, že i onen filtr, přes který vnímáme božské skutečnosti, se vyvíjí. 'Bůh' se bude jevit jinak v době nakloněné levé mozkové hemisféře a jinak v době nakloněné pravé mozkové hemisféře. Rozhodující vliv na vývoj náboženství člověka má tedy Světový strom.

alespoň co se týče počátečních impulsů, které podněcují jejich vznik. Každé historické náboženství nám tedy poskytuje pouze jeden vyhraněný pohled viděný skrze určitý rámec vědomí generovaný příslušným Nebem, které stojí na jeho počátku. Bude tedy bezesporu přínosné, pokud budeme povahu Boha zkoumat z univerzálnější perspektivy, kterou nabízí mayský kalendář poukazující na jednotlivé filtry v lidském vnímání božské podstaty.

Studiem vlnových hnutí vědomí, které ovlivňují lidské náboženské cítní a jeho pozdější absenci, se z mayského kalendáře můžeme o nejhlubší záhadě - existenci Boha - dozvědět několik zajímavých věcí. Je pouze třeba si uvědomit, že oblast, v níž žijí lidé pod neviditelným Křížem, hluboce ovlivňuje jejich vnímání božské reality a že na tomto základě vznikají charakteristické rozdíly mezi jednotlivými náboženskými tradicemi, které na Západě, Východě a na jejich průsečíku vznikly.

Chaldejsko-židovsko-křesťanská tradice

Naše studium způsobů, jakými 13 Nebes ovlivnilo vývoj náboženství člověka, začneme u tradice, k níž se dnes hlásí největší počet vyznavačů. Jedná se o tzv. chaldejsko-židovsko-křesťanskou tradici (Chaldejsko je biblické označení Sumeru), která začala v průběhu 13. Nebe dominovat nejen západní polokouli, ale i v jiných částech světa. Tuto tradici formovala řada samostatných pulsů, z nichž se vyvinuly charakteristické projevy každého z nich. Při sledování vývoje této tradice, která se časově kryje s vývojem psaného jazyka, se opět budeme soustředit na lichá Nebesa, neboť právě ona jsou výrazně ovlivňována tvůrčí jinově-jangovou polaritou. V obr. 4.1 byla této tradici připsána středová pozice na středové linii procházející Evropou, třebaže se její počátky nacházejí východněji.

Je velmi složité cokoli určitého usuzovat o náboženských představách z doby před začátkem Velkého cyklu, neboť z této doby nemáme žádné historické záznamy. Pokud nicméně můžeme soudit, pochází víra v jediného Boha Stvořitele z období 1. Nebe Velkého cyklu. Už v této rané době Sumeřané zřejmě uctívali všemohoucího Boha nebes, kterého nazývali An. Ve starověkém Sumeru tento Stvořitel nicméně sdílel svou pozici s houfem nejrozumnějších božstev sklizně, domácnosti, deště, hromu a jím podobných.

Jak můžeme číst v podání biblických patriarchů, kteří si během 3. Nebe přinesli víru v tohoto Boha Stvořitele z Chaldejska do Kanánu, ztratil již mnohohlavý sumerský pantheon mnoho ze své původní role. Avšak teprve Mojžíš (v souladu s energií 5. Nebe) přinesl spolu s deseti příkázáními, jež

Nebe stádium růstu časové rozmezí	Západ / Amerika	střed / Evropa	východ / Asie
L Nebe setba 3115-2721 př.n.		sumerský An	
2. Nebe 2721 -2326 př.n.l.			
3. Nebe klíčení 2326- 1932 př.n.l.		Abrahamův přechpd do Kanánu (2300 př.n.l.)	
4. Nebe 1932-1538 př.n.l.			
5. Nebe rašení 1538-1144 př.n.l.		Mojžiš (1480 př.n.l.)	tradiční čínština (dynastie Šang) védské učení
6. Nebe 1144-749 př.n.l.			
7. Nebe rozzrůstání 749 - 355 př.n.l.	Zapotékové tzolkín (cca 550 př.n.l.)	Izajáš (748 př.n.l.) Zarathuštra (550 př.n.l.) deutero-Izajáš (550 př.n.l.) Pythagoras (550 př.n.l.)	Lao-c' Buddha (552 př.n.l.) reinkarnace v Indii Konfucius (551 př.n.l.)
8. Nebe 355 př.n.l.-40			
9. Nebe pučení 40 - 434	Quetzalcoatl v Teotihuacánu	Ježíš / Pavel (33-37) křesťanství židovský talmud	buddhismus v Číně (60)
10. Nebe 434 - 829			islám (632)
11. Nebe rozkvět 829- 1223	druhý Quetzalcoatl v Chichén Itzá a Tule	šíření křesťanství do severní a východní Evropy křížové výpravy vrchol papežské moci	
12. Nebe 1223-1617			druhá islámská vlna
13. Nebe dozrání plodu 1617-2011		šíření křesťanství otcové poutníci (1620)	

Obr. 4.7 Vývoj historických náboženství, především v době vlády lichých Nebes Velkého cyklu (viz též obr. 4.6)

mu byla Bohem zjevena, Židům důslednou monoteistickou víru, vůbec poprvé na této planetě. První ze zmíněných deseti přikázání znělo: Nebudeš mít jiných bohů přede mnou. I když se v tomto požadavku odráží výlučně monoteistické vyznání, zdá se, že bylo omezeno pouze na příslušníky židovského národa. Bůh byl vnímán jako židovský Bůh a v tomto období se Židé jen pramálo starali o to, zda v jejich Boha věří či nevěří i jiné národy. Adresátem onoho prvního přikázání jsou tedy Židé, kteří se vnímali jako Bohem vyvolený národ.

Tato představa výlučně židovského Boha se nezměnila až do počátku 7. Nebe. Tehdy začali vyučovat významní židovští proroci Izajáš, Amos a Ozeáš - a právě Izajáš byl povolán za proroka přesně v 1. roce tohoto baktúnu (748 př. n. l.). Izajáš, který bývá v židovské tradici pokládán za největšího z proroků hned po Mojžíšovi a který podobnou roli hraje i v křesťanství, učil, že Bůh využívá nepřátelské národy, jako byly například Egyptané a Asyřané, aby potrestal Židy za jejich bezbožnost. To jinými slovy znamená, že židovský Bůh začal být nazírán jako vládce i jiných národů a dokonce jako určovatel dějin světa. V druhé části knihy Izajášovy, o níž se soudí, že byla sepsána jiným prorokem obvykle označovaným deuterio-Izajáš ('druhý Izajáš'), byla tato změna uvažování dovedena do plných důsledků. Tento prorok žil okolo roku 550 př. n. l., tj. přesně uprostřed 7. Nebe. Deuterio-Izajáš učil, že i když jsou Židé v Božích očích něčím víc, je jejich Bůh přesto Bohem všech lidských bytostí.

Uvědomění, že existuje pouze jeden Bůh, který je Bohem všech lidských bytostí, lze považovat za nejvýznamnější náboženský pokrok celého Velkého cyklu. Přestože se chaldejsko-židovsko-křesťanská tradice postupem Velkého cyklu následujícími Nebesy dále vyvíjela, zůstala tato víra jejím neměnným základem. Je třeba si všimnout, že víra v jediného univerzálního Boha byla poprvé vyjádřena uprostřed 7. Nebe, které je rovněž středobodem celého mayského Velkého cyklu.

Vzpomeňme také, že 7. Nebe je symbolizováno motýlem (obr. 2.2, str. 30). Motýl jako obraz metamorfózy a transformace je pro tento vývojový stupeň na vrcholu sedmiposchoďové pyramidy velmi výstižným symbolem. Je to právě 7. Nebe, v němž opravdu začíná dominovat nový rámec vědomí nad starým a kdy se představa kouzelného vesmíru se zástupy duchů a božstev mění ve víru v jediného, univerzálního Boha. V minulé kapitole jsme rovněž mohli vidět, že během 7. Nebe se začalo tvůrčí napětí Světového stromu zřetelně projevovat v mohutných větrech, které roznesly tuto víru po celé planetě.

Další vývoj v této náboženské tradici, kdy došlo k odtržení křesťanství od židovství, má i na počátku 9. Nebe jasné kontury, neboť jak jsme již viděli, dualita vytvářená Křížem často vede k rozpadu. Ježíš působil v letech 30-33, Pavel, který je podle mínění mnohých skutečným zakladatelem a organizátorem křesťanské nauky, byl obrácen v roce 37 a na své první misijní cesty se vydal někdy kolem roku 40. Skutečný rozchod mezi křesťanskou a židovskou větví však nastal až při apoštolském sněmu v Jeruzalémě v roce 49, pouze několik málo let po začátku vlády 9. Nebe. Na něm apoštolově rozhodli, že i neetničtí židé, kteří nedodrží Mojžíšovy zákony v plném rozsahu, mohou být zahrnuti do křesťanské komunity. Tento rázný krok vedl k definitivnímu rozchodu se židovstvím, v němž hraje mojžíšovský zákon ústřední roli, a od tohoto okamžiku se tedy křesťanství začíná šířit jako samostatné náboženství.

K odlišení obou náboženství vedly také hlubší vnitřní rozdíly. Křesťané, kteří vyjadřovali mentalitu nového Nebe, prosazovali více odpuštění v kontrastu k víře předků, která požadovala 'oko za oko, zub za zub' a již se řídili nejen židé, ale celý tehdejší svět. Ježíš rovněž hlásal ukončení všech druhů obětí a příchod Božího království na konci času, v němž budou duše lidí žít věčným životem. Myšlenka, že život má smysl a že dějiny někam směřují, nebyla zřejmě nikdy dříve vyjádřena tak jasně, jako právě v Novém zákoně.

Díky silným větrům 9. Nebe se chaldejsko-židovsko-křesťanská tradice stala univerzální nejen v teorii, ale i v praxi. Ježíš své následovníky učil: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.“ Křesťanství se tak stalo proselytickým náboženstvím usilujícím o obrácení celého světa na svou víru. Významným krokem k tomuto cíli bylo založení farnosti v Římě, přímo na dělicí planetární linii, už ve 40. letech 1. století, z níž později vyrostl papežský úřad. Během nového Nebe počet stoupenců křesťanské víry i její politická moc neustále narůstaly a na jeho konci se křesťanství stalo státním náboženstvím římské říše; 9. Nebe lze do značné míry považovat za průlom do nového Světa.

V průběhu 10. Nebe - v období temného středověku, jemuž vládl Tezcatlipoca - byla vůdčí role papežského úřadu nicméně zpochybněna irskou a byzantskou církví, a především islámem. Když se toto Nebe nachýlilo ke svému konci, moc církve usídlené pod středovou linií Kříže se však znovu upevnila. Došlo k tomu díky její iniciativě o znovuoustavení svaté říše římské, takže v průběhu 11. Nebe (829-1223) bylo na křesťanství obráceno mnoho národů severní a východní Evropy.

Nakonec, jak již bylo uvedeno dříve, s úsvitem 13. Nebe vyústila třicetiletá válka v založení protestantské církve - k vyznání, které se zakrátko přemístilo do Severní Ameriky. V průběhu 13. Nebe se obrácení amerického kontinentu na křesťanskou víru dovršilo a prostřednictvím kolonialismu a misijní činnosti se toto náboženství rozšířilo i do ostatních částí světa, především do Afriky, asijské části Ruska a Oceánie.

Role křesťanství

Z historie vyplývá, že se zástupy věřících i institucionalizovaná moc křesťanství narůstaly především za vlády lichých Nebes - 9., 11. a 13. - tedy právě těch Nebes, o nichž nyní víme, že jim silně dominoval Světový strom a jeho neviditelný nebeský Kříž (obr. 3.11 A, str. 54) Není proto nijak překvapující, že v průběhu pozdních Nebes Velkého cyklu papežský stolec v Římě, Kalvín v Ženevě a Luther ve Wormsu (všichni v těsné blízkosti středové dělicí linie) formulovali své nejzásadnější nauky křesťanského vyznání. V důsledku tvůrčího napětí vytvářeného nebeským Křížem vznikly tyto nauky u jednoho z jeho ramen a odtud se následně rozšiřovaly dál. Není to tedy prvotně křesťanská církev, která šířila kříž, ale naopak nebeský Kříž, který rozšířil křesťanství nebo ještě přesněji: křesťanské církvi bylo umožněno vznášet se na vlnách rozdmýchaných Světovým stromem.

Ve vývoji chaldejsko-židovsko-křesťanské tradice se objevují alespoň tři jasné tendence. Nejprve je to posun od polytheismu k monotheismu: zatímco na počátku Velkého cyklu sdílel Bůh Stvořitel své místo s mnoha jinými božstvy, které fungovaly jako oživující prvky nejrozličnějších přírodních jevů, s každým dalším lichým Nebem jeho vliv povážlivě stoupal. (Na této fyzičnosti je založen i vývojový rozdíl mezi katolicismem a protestantismem: druhý jmenovaný směr, který se mohl naplno rozvinout až ve 13. Nebi, neuznává posvátné tělesné ostatky světců ani jiné fyzické projevy stvoření jako předmět náboženské úcty.)

Zadruhé: během Velkého cyklu se postupně rozvíjela víra v univerzálního Boha - společného Boha všech lidských bytostí. Cyklus začal u přesvědčení, že každý kmen má svého boha a po svém jej uctívá, později však náboženské soustavy usilují o to, aby obsáhly celé lidstvo bez ohledu na příslušnost.

A konečně zatřetí se vytvořila tendence uctívat transcendentního Boha. Na počátku cyklu lidé uctívali mnoho různých bohů, kteří pro ně byli pří-

tomní v přírodních projevech a zasahovali do jejich každodenního života; nacházíme tu boha sklizně, boha deště, boha války či boha rodinného krbu. S koncem cyklu však stále více začíná převažovat představa o bohu, který je transcendentní všemu pozemskému dění.

U vývoje celé této tradice tedy podobně jako u vývoje písma pozorujeme, že jsou to právě lichá Nebesa Velkého cyklu, která podněcují stále výraznější projevy původního zárodku. Těchto 7 mocných pulsů duality nicméně neposilovalo jen monotheistickou víru v nadsvětského Boha; protestantismus je v jistém smyslu i dovršením procesu, který odcizil člověka od Boha a způsobil, že se vnímání živoucího vesmíru zcela vytratilo. Zmizela citlivost vůči duchovním energiím a na úrovni vědomí se v 13. Nebi završilo vyhnání člověka z rajske zahrady. To je cena za poznání jediného Boha zprostředkované abstraktní levou mozkovou hemisférou: prožitek odloučenosti od božské přítomnosti.

Tento pulsní vývoj odloučenosti člověka od živoucího vesmíru v průběhu Velkého cyklu vyústil v konflikt mezi člověkem a obávaným Bohem, který měl často pověst trestajícího vládce. Protože se lidé v tomto právě převládajícím tvůrčím poli vnímali jen „polovičatě“ (obr. 3.11A, str. 54), neboť druhá polovina jejich vědomí byla odstavena, nebylo složité, aby se shledali v přesvědčení, že s nimi není něco v pořádku - a z toho se zrodil mýtus o 'prvotním hříchu', jenž formálně zavedl svatý Augustin kolem roku 420, tedy v době, kdy se vlády ujímal bůh temnoty Tezcatlipoca.

V raných fázích tohoto cyklu lidé přinášeli Bohu oběti, aby si jej usmířili či zahladili důsledky této roztržky. Později však křesťanská teologie přišla s novým způsobem, jak člověka s Bohem usmířit: začala hlásat, že Bůh kvůli tomu obětoval svého jediného syna. Vezmeme-li v úvahu, že podle jedné z legend byl Ježíšův kříž na Golgotě vytesán ze stromu života z Edenu (Světového stromu), můžeme díky naší nové perspektivě porozumět jedné z nej základnějších myšlenek tohoto náboženství: že Bůh přinesl sám oběť, aby se usmířil s lidmi. Ona obrovská síla křesťanské víry, která oslovuje tolik věřících, může být skryta v tom, že se Bůh jakoby snaží říct: „Lituji oně duality, kterou jsem stvořil skrze Světový strom, kdo však ve mně uvěří a bude se snažit žít jako můj jediný Syn, otevře se mu cesta k věčnému životu, kterého se již žádná dualita nedotkne.“ Tento způsob výkladu pak ospravedlňuje, proč měl být Ježíš podle Nového zákona ukřižován: měl tak na sebe symbolicky převzít neutěšenou situaci, kterou na lidstvo uvalil Bůh dualitou Světového stromu. Svým vzkříšením z mrtvých pak Ježíš vyzdvihl budoucí věčný život, který přinese nadčasové

kosmické vědomí. Tento 'věčný život' však byl uchystán v daleko hlubší budoucnosti, než si Ježíšovi současníci uvědomovali.

Důvod, proč jsou mýty o pádu člověka přítomné ve všech kulturách, spočívá v tom, že lidé ve všech částech světa byli ovlivněni dualitou, která vládla v průběhu Velkého cyklu. Náboženství se vyvinula v reakci na potřebu vypořádat se s polaritou vytvořenou Světovým stromem. Všechna náboženství byla v té či oné míře zasažena vědomím oné odloučenosti a například v Mesoamerice vedla potřeba usmiřování bohů až k lidským obětem.

Přesto je však na místě připomenout, že samotná potřeba náboženské víry (latinsky **re-ligio**, tj. 'znovu spojit') se objevuje pouze v civilizaci, která svůj kontakt s božskými silami pozbyla. Náboženství se snaží nejružnějšími rituálními prostředky znovu navodit onen ztracený kontakt s božským Zdrojem. Je však třeba si uvědomit, že pokud ona dualita lidského vědomí trvá, náboženství může fungovat jen jako jakýsi tišící prostředek. V obdobích, kdy globální pole vědomí bránilo přímému kontaktu, ztratila náboženství podstatnou měrou na svém původním významu.

Rovnice Božího stvoření

V předchozí kapitole jsme viděli, že evoluce dějin a lidského vědomí se odehrává ve vlnách, které jsou rozdmýchávány chvěním Světového stromu. Rovněž jsme si mohli povšimnout, že jsou to především počátky lichých Nebes, kdy jsou proroci inspirováni k zásadním novým pohledům na Boží přirozenost a smysl stvoření. Tato přímá spojitost mezi vyšší prorockou inspirací a počátkem lichých baktúnů je zvláště zřetelná u Mojžíše na počátku 5. Nebe, Izajáše na počátku 7. Nebe a Ježíše a Pavla na počátku 9. Nebe. Může proto vyvstat otázka: Proč dochází k důležitým mezníkům ve vývoji chaldejsko-židovsko-křesťanské tradice právě na počátku lichých Nebes?

Odpověď zčásti podává mayský mýtus o stvoření, v němž se praví, že když byl zasazen Světový strom, Světlo vstoupilo do všech lichých (obr. 3.11 A, str. 54) a Temnota do všech sudých Nebes (obr. 3.11 B, str. 54). V průběhu Velkého cyklu se tedy objevuje celkem 7 Nebes, při nichž božské Světlo umožňuje prorokům a jejich stoupencům vnímat božskou skutečnost novým způsobem, a 6 přechodných období Temnoty, kdy není nebeský Kříž zřetelný.

Z toho tedy vyplývá logický závěr: 7 lichých Nebes a 6 sudých Nebes Mayů není ničím jiným než 7 dnů a 6 nocí Božího stvoření. Ty jsou

podrobně vyličený na začátku biblické knihy Genesis a jsou symbolicky vyjádřeny sedmiramenným židovským svícem (menóra). Vlnové schéma Velkého cyklu lze tedy vyjádřit následující jednoduchou rovnicí:

$$7 \text{ DNU} + 6 \text{ Nocí} = 13 \text{ NEBES}$$

Tato rovnice tedy představuje 'řešení' mayského kalendáře, které nabízí klíč k jeho demystifikaci a umožňuje, aby byl jeho matematický jazyk pochopen i v jiných tradicích či směrech lidského myšlení. Skutečnost, že takové řešení existuje, by neměla působit jako nějaké velké překvapení. Jsou-li přece obyvatelé západní i východní polokoule součástí téhož stvoření a je-li Bůh skutečně univerzální, pak musí stvoření chápat podobně všichni obyvatelé, ať žijí na kterémkoli kontinentu planety. Jsme-li všichni potomky jednoho a téhož Boha, pak musí příběhy o stvoření z různých částí světa, i když každý svým osobitým způsobem, obrazy společnou skutečnost. Výše uvedená rovnice je toho příkladem. Představuje důležitý most mezi kalendářem 13 Nebes původních obyvatel Ameriky a mýty svatých písem židů, křesťanů i muslimů, že Bůh stvořil svět za 7 dnů a 6 nocí.

Je poněkud ironické, že o mayských knihách, které katoličtí kněží tak zaniceně pálili jako 'dílo ďáblov', dnes můžeme tvrdit, že obsahují časové mapy o vývoji Božího stvoření. Mayské poznání tak nestojí v protikladu k židovsko-křesťanské víře z knih Genesis a Zjevení svatého Jana (kde se totéž téma objevuje znovu); Mayové naopak ve svém kalendáři

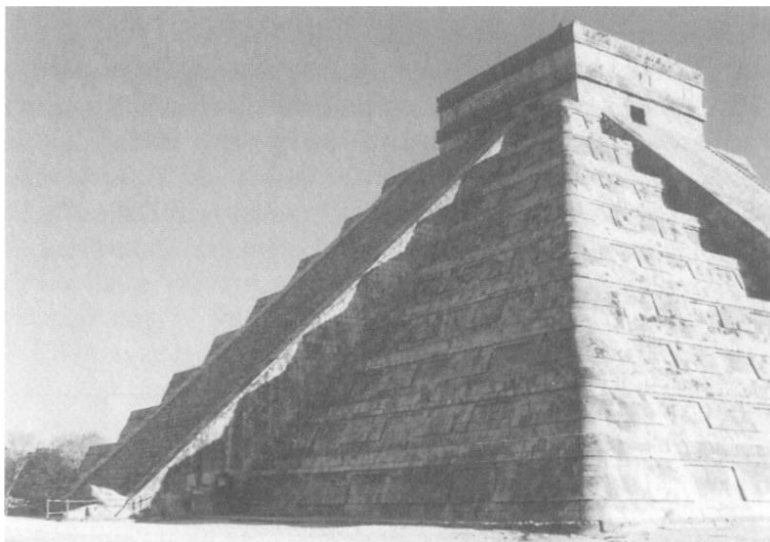

Obr. 4.2 Židovská menóra
(sedmiramenný svícen) je známým
symbolem pro stvoření světa
za 7 dní a 6 nocí.

vypracovali přesnější nauku o Stvoření, která tuto víru činí srozumitelnější prostřednictvím skutečných historických dějů. A co je ještě ironičtější, mayský kalendář nyní potvrzuje existenci téhož Boha, v kterého španělští biskupové nutili původní obyvatele Ameriky uvěřit.

Existuje však v mayské kultuře nějaký přímý důkaz o tom, že si byli Mayové této rovnice vědomi? Zvážíme-li, do jaké míry byli těmito otázkami zaměstnání, bylo by velmi zvláštní, pokud by o tom nevěděli a nezanedali o svém věděni nějaké znamení. Takový důkaz o tom, že Mayové alespoň ti z období 11. Nebe - ztotožňovali svých 13 Nebes se 7 dny a 6 nocemi stvoření, opravdu existuje, a třebaže je unikátní, je o to výmluvnější. Nachází se v Chichen-Itzá a je jím sestup Opeřeného hada po schodišti Kukulcánovy pyramidy, který je viditelný pouze v čase jarní a podzimní rovnodennosti (obr. 4.3).

Zde se tím nejpůsobivějším způsobem ukazuje rytmus průběhu stvoření prostřednictvím 7 trojúhelníků na hřbetě vesmírného Hada. Společně se 6 stínovými trojúhelníky, které vytvářejí stupně jednotlivých teras, vzniká pohyblivý vlnící se obraz složený z 13 trojúhelníků, 13 Nebes. V jinak 'mlčenlivém' městě Chichen-Itzá - v němž nejsou v podstatě žádné nápisy - byl Quetzalcoatlův sestup podél velké pyramidy tím nejvýstižnějším a nejnázomnějším způsobem, jak prostřednictvím architektury ukázat, že 7

Obr. 4.3 Utváření 7 světelných trojúhelníků podél schodiště pyramidy Opeřeného hada v Chichen-Itzá při jarní rovnodennosti.

šupin na jeho těle je světelných a 6 temných. To, že mayští architekti naplánovali stavbu pyramid takovým způsobem, aby byl tento jev v okamžiku rovnodennosti viditelný, dokládá, jakou váhu mu přikládali. Dodnes nám tento světelný úkaz sděluje, že jej staří Mayové považovali za hluboké zjevení.

Tím je celý epos Stvoření úplný. Trojúhelníky na stranách Kukulcánovy pyramidy propojují Východ a Západ dohromady. V sestupu Opeřeného hada nám Mayové, stavitelé pyramidy v Chichen-Itzá v 6. dni Velkého cyklu, odhalili, že si byli vědomi dějin jako vlnovitého procesu, jež tvoří 7 světelných pulsů prokládaných 6 průběžnými periodami Temnoty.

Ona prostá rovnice uvedená výše je zároveň mostem k exaktní vědě, protože existenci 13 Nebes vládnoucích 13 baktúnům lze, jak jsme si zde ukázali na řadě příkladů, empiricky ověřit.

To nám snad vůbec poprvé v historii poskytuje důkaz o Boží existenci, který není založen pouze na pocitech či abstraktních filozofických úvahách, ale na jednoznačné chronologii, která koresponduje s faktickými doklady moderního historického výzkumu. Každý, kdo má vedle staré mayské chronologie po ruce i standardní encyklopedii dějin, si může sám vysledovat, jak se božské stvoření odvíjelo v reálném čase a jakým vlivem působilo 13 Nebes na vývoj lidského vědomí. Existenci Boha tak máme nyní doslova vědecky podloženou a můžeme se pustit do studia vlastního chodu jeho Kosmického Plánu.

Na mayské kosmologii tedy není unikátní pouze myšlenka, že žijeme v božském stvoření ani že toto stvoření prochází střídajícími se periodami Světla a Temnoty, protože totéž alespoň podvědomě vnímají stoupenci všech monotheistických vyznání. Ve skutečnosti se zdá, že stejné vědomí bylo vlastní všem starověkým národům, které považovaly číslce 7 a 13 za posvátné. Mayové však byli ze všech národů jediní, kdo těmto 7 dnům a 6 nocím přisoudili jednoznačné časové trvání.

2721 př.n.l.	1932 př.n.l.	1144 př.n.l.	355 př.n.l.	434	1223	2011
1. Den	2. Den	3. Den	4. Den	5. Den	6. Den	7. Den
3115 př.n.l.	2326 př.n.l.	1538 př.n.l.	749 př.n.l.	40	829	1617

Obr. 4.4 Dny a Noci Velkého Cyklu v gregoriánském letopočtu. Uvedené roky označují významné přechody duchovní energie (svítání a soumraky) tohoto časového cyklu. Každý z 13 dílů představuje 1 baktún (-394 let).

Vědomí, že žijeme ve vesmíru, který se vyvíjí podle zvláštního rytmu, má velmi závažné důsledky na náš pohled na život a svět. Hlavním závěrem je uvědomění, že žijeme v souvislostech, že má vesmír směr a vyšší smysl. Náš život bude smysluplný do té míry, do jaké jej dokážeme na jeho individuální rovině uvést do souladu se smyslem stále postupujícího stvoření. Jak toho lze dosáhnout, si vysvětlíme v pozdější kapitole. A dalším závěrem je zjištění, že vývoj svého vědomí nemáme pod svou kontrolou v takové míře, v jaké jsme se domnívali. Boží tvůrčí plán tak řídí evoluci vědomí pomocí mechanismů, které jsou neviditelné a zjevně mimo dosah našich manipulací.

Náboženství Západu

Rovněž náboženské představy západní polokoule vykazují znatelný vývoj vpřed během Dnů Velkého cyklu. Tak například nejstarší známá me-soamerická kultura Olméků na pobřeží Mexického zálivu začala vzkvétat na počátku 5. Nebe. Samotný tzolkin byl znám od poloviny 7. Nebe, kdy se objevil v rámci prudkého celosvětového rozkvětu náboženského myšlení (obr. 4.5). Nejstarší důkazy o používání posvátného kalendáře máme z období kolem 600 př. n. l. z lokality Monte Alban v mexické Oaxace, tedy ve stejné době, kdy si Židé začali uvědomovat, že jeden jediný Bůh vládne celému stvoření, začali Zapotékové načrtávat průběh tohoto stvoření v čase.

Později, především během Dnů 9. a 11. Nebe, se začal rozvíjet kult Opeřeného hada, kterého Mayové nazývali Kukulcán a Aztékové Quetzalcoatl. Uctívání tohoto božstva se poprvé rozšířilo v obrovském městě Teotihuacán, ležícím na vnějších okrajích dnešního Mexico City, kde byl Opeřenému hadovi zasvěcen velký chrám. 9. Nebe, které bylo rovněž svědkem zrození křesťanství, bylo celé pod vládou Quetzalcoatla. Po pádu Teotihuacánu a klasické mayské kultury začal být Quetzalcoatlův kult znovu významný v době 11. Nebe, kdy se stal oficiálním náboženstvím jak v Chichen-Iztá, tak v toltécké Tule.

Není nijak zvláštní, že se Quetzalcoatlův kult rozvíjel během lichých Nebes, neboť je toto božstvo symbolem světelného aspektu jinově-jangové duality těchto Nebes. Přesněji byl Opeřený had sám symbolem duality udržující protichůdnost Světla a Temnoty, neboť je to právě tato dualita, která vytvořila Světlo. Ve většině mýtů obsahujících motiv Světového stromu, včetně severských a židovských, vystupuje had šplhající nahoru a dolů po jeho kmeni, a v mnoha kulturách je had symbolem duality.

TZOLKIN

TABULKA 3

mayská denní znamení

aztécká denní znamení

		3115 BCE	272	2327	1932	1538	1144	749	355	40 CE	434	829	1223	1617	
Imix															Cipactli
Ik		3095	2701	2307	1913	1518	1124	730	336	60	454	848	1243	1637	Ehecatl
Akbal		3076	2681	2287	1893	1499	1104	710	316	79	474	868	1262	1656	Calli
Kan		3056	2662	2267	1873	1479	1085	690	296	99	493	888	1282	1676	Cuetzpallin
Chicchan		3036	2642	2248	1853	1459	1065	671	276	119	513	907	1302	1696	Coatl
Cimi		3016	2622	2228	1834	1439	1045	651	257	139	533	927	1321	1716	Miquiztli
Manik		2997	2603	2208	1814	1420	1025	631	237	158	553	947	1341	1735	Mazatl
Lamat		2977	2583	2189	1794	1400	1006	611	217	178	572	967	1361	1755	Tochtli
Muluc		2957	2563	2169	1775	1380	986	592	198	198	592	986	1381	1775	Atl
Oc		2938	2543	2149	1755	1361	966	572	178	217	612	1006	1400	1794	Itzcuintli
Chuen		2918	2524	2129	1735	1341	947	552	158	237	631	1026	1420	1814	Ozomatli
Eb		2898	2504	2110	1715	1321	927	533	138	257	651	1045	1440	1834	Malinalli
Ben		2878	2484	2090	1696	1301	907	513	119	277	671	1065	1459	1854	Acatl
Ix		2859	2465	2070	1676	1282	887	493	99	296	691	1085	1479	1873	Ocelotl
Men		2839	2445	2051	1656	1262	868	474	79	316	710	1105	1499	1893	Cuauhtli
Cib		2819	2425	2031	1637	1242	848	454	60	336	730	1124	1519	1913	Cozacuah
Caban		2800	2405	2011	1617	1223	828	434	40	355	750	1144	1538	1932	Ollin
Etnab		2780	2386	1991	1597	1203	809	414	20	375	769	1164	1558	1952	Tepcatl
Cauac		2760	2366	1972	1577	1183	789	395	AD 1	395	789	1183	1578	1972	Quiahuitl
Ahau		2740	2346	1952	1558	1163	769	375	20	415	809	1203	1597	1992	Xochitl
		2721	2327	1932	1538	1144	749	355	40	434	829	1223	1617	2011	

Obr. 4.5 Základní schéma 7 Dnů a 6 Nocí je integrální součástí božských energií tzolkinu. Jeho model lze aplikovat na několik různých stvořitelských cyklů, jako je zde uvedených 13 baktúnů (nebo 260 katúnů převedených do gregoriánského letopočtu) Velkého Cyklu.

Domnívám se, že pro Maye byl Opeřený had podobným symbolem, představujícím spirální energii vinoucí se po kmeni Světového stromu (12. poledníku východní délky) během lichých Nebes, kdy Světo dopadalo na západní polokouli. (Odtud pramení mayské prorocství, že se Quetzalcoatl vrátí z východu.) Protože kult Opeřeného hada prošel nejdůležitějšími fázemi v průběhu lichých Nebes a patrně se poprvé objevil na počátku 9. Nebe, bylo často poukazováno na to, že Quetzalcoatl a Kristus znamenají tytéž božské symboly - či vtělení - principu Světla, který se objeví v těchto časech. V našich souvislostech dávají tyto jednotlivosti dokonalý smysl.

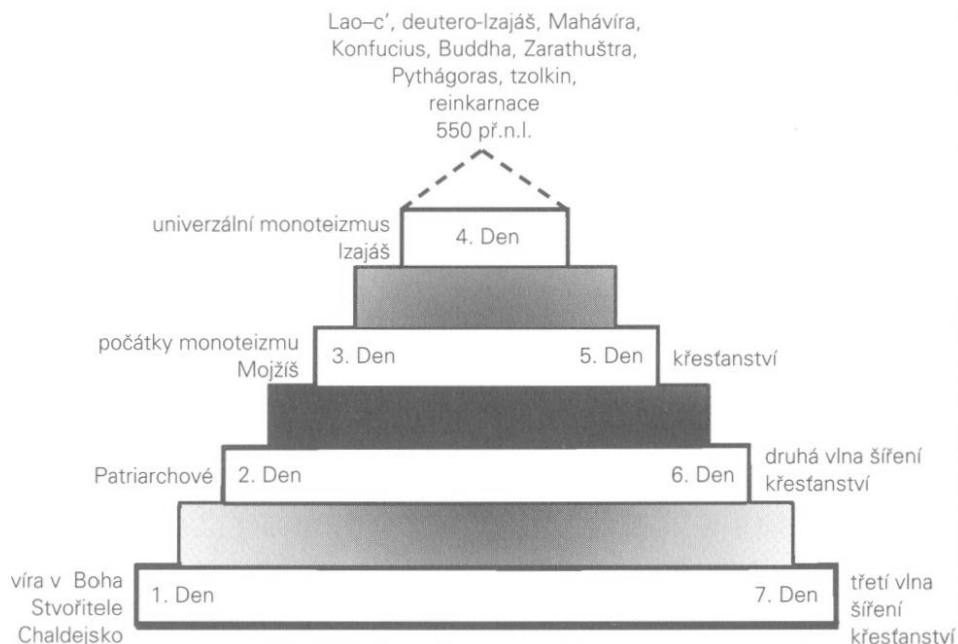
Naproti tomu Aztékové, kteří obsadili Mexiko ze severu během Noci 12. Nebe, se považovali za současníky doby ovládané Temnotou. V jejich čase už nebylo možné vnímat božskou realitu tak zřetelně, jak to činili jejich mayští předchůdci. Nicméně i Aztékové, jak bude vysvětleno v 6. kapitole, měli základní povědomí o schématu 7. Dnů a 6. Nocí stvoření, jak dokazuje jejich kalendář. Z toho, co již víme o lichých Nebesích, během nichž lidská tvořivost vzkvétala a objevovali se proroci, můžeme rozumět i povaze jednotlivých aztéckých božstev, které těmito Nebesům vládly (obr. 2.2, str. 30).

Na západě - tj. na americkém kontinentě - je tvůrčí vesmírné dění obvykle nazíráno jako výsledek týmové práce mnoha božstev nezřídka obdařených lidskými vlastnostmi. Protože mayská verze stvoření vznikla právě na západní polokouli, má logicky daleko matematictější a analytičtější rysy než jiné stvořitelské příběhy z jiných částí světa. Mayský názor však nikdy nevyčleňoval člověka z přírody a vesmírného dění; nauka o čase naopak vnímá člověka jako nedílnou součást tkání va přírody a slibuje mu vzkříšení jeho role spolutvůrce kosmického procesu.

Náboženství Východu

Také na východní polokouli je středobod Velkého cyklu kolem roku 550 př. n. 1. poznamenán průlomem v náboženském myšlení (obr. 4.1, str. 70). Zhruba v této době vznikal buddhismus, konfucianismus, džinismus, taoismus, zoroastrismus a hinduistické učení o reinkarnaci. Data narození Buddhy a Konfucia připadají přesně na polovinu Velkého cyklu - léta 551 a 552 př. n. 1. (I kdyby byla tato data pouze legendární, stále odrážejí alespoň podvědomé tušení jejich tvůrců o významnosti tohoto časového okamžiku.)

Obecně řečeno, buddhismus a další významná východní náboženství vznikaly především za Dnů Velkého cyklu. Nicméně úloha, kterou v nich

Obr. 4.6 Pyramidový vývoj chaldejsko-židovsko-křesťanských náboženských tradic během Dnů Velkého Cyklu. Všimněte si rovněž celosvětového rozkvětu duchovních tradic na vrcholu sedmistupňové pyramidy, jež odpovídá středobodu Velkého Cyklu 4. Dne (-550 př. n. l.) Jednotlivé Noci mají poněkud odlišné charakteristiky. 1. a 2. Noc jsou například více destruktivní a zpátečnické než ostatní, které lze považovat za období historického klidu. Z tohoto důvodu je zde 2. a 5. noc vyznačena tmavší barvou.

schrává Bůh Stvořitel, je v porovnání s tradičními náboženstvími Středu výrazně odlišná. V křesťanství a židovství hraje ústřední roli, zatímco na Východě nebyla víra v jediného Boha nikdy příliš rozšířená, alespoň ne ve smyslu Boha osobního. I když budeme Brahmou chápat ve smyslu nejvyššího Boha Stvořitele, není rozhodně jediným bohem hinduistického pantheonu, a v buddhistické tradici Bůh Stvořitel nevystupuje vůbec. A ještě dále na východ, ve starověké Číně, byl vesmír podobně nazírán jako samostvořený, aniž by k tomuto aktu potřeboval nějakou vyšší moc.

Islám hraje v průběhu Velkého cyklu jakousi prostřednickou roli mezi vědomím Středu a vědomím Východu. Jedná se o přísně monotheistické náboženství. Jeho symboly jsou půlměsíc a večernice, což jsou velmi výmluvné symboly Noci. A opravdu: toto náboženství vzniklo po sepsání

koránu, k němuž došlo v roce 632, tedy přesně uprostřed Noci 10. Nebe. Roli islámu tedy můžeme vnímat jako vnesení Světla doprostřed Temnoty. Protože byl Islám formulován a utvářen Nocí, šířil se rovněž především během Nocí, kdy neviditelný Kříž (Světový strom) nebyl na povrchu planety patrný.

Poselství islámu je rovněž odlišné od křesťanství, protože vzniklo východněji od středové dělicí linie a v průběhu Noci. Islám tak ve svém důrazu na kolektivní zbožnost, projevující se v důležitosti modliteb a poutí, zdůrazňuje východní mentalitu, zatímco západní křesťanství vyzdvihuje spíše individuální přístupy. Protože křesťanství vzniklo během Dne, kdy se projevuje tvůrčí duch, spočívá jeho důraz spíše na snaze jedince o vytváření vlastního osudu, zatímco v islámu, vzniklém v Noci, je ideálem naprosté podrobení se Boží vůli.

Pokud uznáme, že v průběhu Velkého cyklu se lidské vědomí vyvíjelo jako rezonanční jev spolu s vibracemi Světového stromu, pak bude vývoj historických náboženství mnohem pochopitelnější. Vědomí obyvatel Evropy a Středozeří bylo ve srovnání s vědomím obyvatel východnějších oblastí modelováno pulsacemi baktúnů o mnoho výrazněji. Toto místo v přímém stínu nebeského Kříže předznamenávalo, že lidé v něm žijící se budou hlásit k existenci prvotní Příčiny. Odtud se vyvinula víra v Boha Stvořitele jako zdroje všech pulsů vytvářených Světovým stromem. Naproti tomu na východě mezi hinduisty, buddhisty, taoisty a konfucianisty byl vesmír vnímán jiným způsobem. Zčásti to bylo proto, že přívrženci těchto vyznání a jejich hlasatelé žili na odvrácené, tedy temné straně planety, a zčásti proto, že od vertikálního ramene Kříže je dělila příliš velká vzdálenost. Zdá se, že čím dále se ve starověku vzdalujeme na východ, tím menší nacházíme víru v Boha Stvořitele. Například v čínské filozofii jsou prvky jin a jang považovány za tvůrčí síly přírody, nikoli Boha. Na druhé straně to ale znamenalo - zejména v Indii - že duchovní tradice uznávající živý, božský vesmír, přežije.

Pokud chápeme Velký cyklus jako součást kosmického časového plánu osvětlení lidstva, pak je tento časový okamžik velmi významný. Právě v tomto časovém bodě uprostřed Velkého cyklu dosáhli Buddha a jeho méně známější současník Mahávíra údajného osvětlení. I kdyby Buddhovo osvětlení nebylo téhož druhu, k němuž se dnes lidé přibližují, tato spojitost s časovým vývojem Velkého cyklu je přesto dosti pozoruhodná. Stálo na počátku tradice, která měla zcela zásadní vliv na východní myšlení a stále více se dnes promítá i na Západě.

Tedy i ve sféře náboženství vidíme, že mayský kalendář má globální charakter, neboť věrně postihuje vzestupy a pády v historickém vývoji duchovních tradic lidstva. Různá náboženství a jejich odnože jsou tedy důsledky jednoho a téhož božského tvůrčího procesu a je tedy jen přirozené, pokud se všechny snaží navazovat kontakt s toutéž duchovní skutečností. Velká síla mayského kalendáře se dnes jeví v jeho potenciálu sjednocovat nejrozumnější náboženské perspektivy tím, že věřícím umožňuje pochopit, že všichni popisují jednu a tutéž Skutečnost. To nám umožňuje nahlížet na věci z vyšší perspektivy, kde je možné setřít rozdíly mezi jednotlivými náboženskými vyznáními.

Vyšší perspektiva vysvítající z mayského kalendáře se však jen sotva může přetavit v nové dogma či novou organizovanou a rituálizovanou víru usilující o nové a nové stoupence. Spíše poskytuje společný rámec k prozkoumávání duchovní skutečnosti těm, kteří chovají respekt k názorům a poznatkům druhých. Pokud mayskému kalendáři správně porozumíme, bude nám jasné, že ve své podstatě je mu cizí každý fundamentalismus či přesvědčení, že existuje pouze jedna jediná správná víra, která zná celou pravdu. Z toho důvodu můžeme rozumět, proč se katoličtí kněží tolik snažili zničit všechny mayské knihy - ohrožovaly by totiž monopol na pravdu, kterou se katolická církev té doby snažila prosazovat. Dnes se však stále více lidí odvrací od organizovaných náboženství v touze dobrat se vlastní pravdy.

Jedna plus dvanáct není totéž co třináct

Nyní již začíná být zřejmé, proč hrají určitá čísla tak významnou roli v mesoamerické kosmologii: jsou totiž zcela zásadní ve vyšším tvůrčím schématu. Zajímavé je rovněž i to, jak na Stvoření pohlíží ostatní náboženství prostřednictvím svých posvátných čísel. Proto se nyní budu chvíli věnovat číslům 12 a 13 a významům, které jim byly přisouzeny různými kulturami. Zdá se, že číslu 13 byla za posvátnou nejdůležitěji považována právě starověkými Mayi a Aztéky. V Mesoamerice byla nedílnou součástí 13denního počtu a představy 13 tvůrčích Nebes. Zdejší panovníci také běžně slavili své 13. narozeniny jako důležitý okamžik svého života.

Pro zbytek světa však třináctka nebyla tolik důležitá a v posledních staletích se dokonce začala považovat za smolné číslo (příslušný 'pátek třináctého'). Třináctku většinou zastíňovala dvanáctka. Abychom dostali číslo 13, musíme ke 12 apoštolům připočítat ještě Ježíše nebo ke 12 znamením zvěrokruhu připočítat sami sebe.

Zdá se tedy, že zatímco v Mesoamerice se výsady dostávalo přímo číslovce 13, na ostatních místech Země je důraz na počtu 1 + 12. Tato skrytá přítomnost číslovky 13 ve Starém světě je rovněž zřetelná z popisu stvoření, jak jej vykládá biblická kniha Genesis. V ní se praví, že 7. dne Bůh odpočíval, z čehož vyplývá, že existoval určitý rozdíl ve vnímání 12 aktivních období božského tvoření a posledním odpočinkovým, tedy třináctým. (Je pozoruhodné, jak dokázala tato myšlenka svést některé křesťany na scestí. Někteří středověcí teologové se například domnívali, že 7. den stvoření začal Františkem z Assisi, jehož mnišský řád byl založen roku 1223. Z mayského kalendáře víme, že toto je ve skutečnosti rok počátku 6. Noci stvoření. Protože se jednalo o období klidu, které v historickém počtu Mayové označovali jako Noc, došlo tu ke kuriózní záměně s počátkem 7. dne.)

Třebaže se při prvním pohledu může zdát rozdíl mezi 13 a 1 + 12 maličerný, má na hlubší rovině vztah k našemu vnímání sebe samých a vnímání naší úlohy ve vesmírném schématu. Jestliže za matematický organizační princip našich duchovně-kosmologických představ používáme součet 1 + 12, znamená to, že jedinec (1) je vnímán odděleně od zbytku stvořeného vesmíru (12). Podle této představy se jedinec považuje za střed vesmíru, tj. za vyvoleného. V tomto smyslu je charakteristické, že křesťanství považuje zajeden ze stěžejních bodů své nauky snahu věřících o napodobování ideálu Ježíše Krista v myšlenkách i skutcích. To v podstatě znamená stát se vyvoleným (1), jenž stojí nad ostatními aspekty stvoření (12).

Většina dnešních lidí pochopitelně namítne, že $1 + 12 = 13$, pro původní obyvatele Mesoameriky však čísla nejsou výrazem pro množství, ale pro kvalitu. Jestliže se tedy člověk vnímá odděleně od ostatních dvanácti, nelze je ve skutečnosti sečíst. I když matematicky platí, že $1 + 12 = 13$, což je nejvyšší číslo Stvoření, kosmologie ve znamení 1 + 12 nás svedla na scestí. Nikdy například nebylo prokázáno, že astrologické soustavy, založené na součtu 1 + 12, odpovídají nějaké hmatatelné skutečnosti nebo zřetelným projevům evoluce vědomí. Naproti tomu 'astrologie' Mayů založená na číslovce 13 je v podstatě jediná, o níž lze prohlásit, že se opírá o realitu a odpovídá proměnlivým energiím lidských dějin. Přitom je to paradoxně zřejmě nejméně probádaný ze všech známých systémů věštění.

Zhruba od 10. století vstřebávala katolická církev prvky babylónské astrologie, která se dnes prezentuje jako obecná 'astrologie'. Proto příliš nepřekvapí, že byla tato fyzikální astrologie vnucována Mayům společně s křesťanstvím, neboť obojí se zakládají na filozofii 12 + 1. Spolu s tím

souvisí i nedávná představa o Zemi procházející 12 různými věky, jako je věk Vodnáře, věk Ryb atd., založených na precesním pohybu zemské osy. Tato představa se zase zakládá na geocentrickém vnímání Země jako vyvolené planety (1) vydělené z okolní galaxie (12).

Navzdory svému poselství lásky a soucitu je přesto křesťanství náboženstvím středové dělicí linie soustředěným okolo filozofie 1 + 12, která tihne k vyčleňování jedince z univerzálního předitva stvoření, jehož je jedinec součástí. Toto vnímání stojí v pozadí náboženské nesnášenlivosti, které je typické pro Evropany, jenž se vždy snažili vnucovat svůj jediný správný názor (1) všem ostatním (12). Pokud bychom však svou kosmologii založili na počtu 13, jak to učinili staří Mayové, pak by byl člověk považován za integrální součást vesmírné sítě a měl by v ní rovné postavení. Kosmologické soustavy ve znamení 1 + 12 předpokládají, že člověk je vydělen ze stvoření i z přírody, zatímco soustavy opírající se o počet 13 člověka uznávají za jejich součást. Je docela dobře možné, že právě z toho důvodu, že filozofie založené na číslovce 13 nepřifazují člověku výlučnou pozici, začala být třináctka v evropské kultuře považována za smolné číslo - a z Evropy byla tato pověra později vyvezena do Spojených států, kde dnes v hotelích nenajdete pokoje s číslem 13 ani 13. podlaží...

In Lak'ech - já jsem jiný vy

Střety mezi evropskými katolíky a původními obyvateli amerického kontinentu - původními 'Západňany' - tedy nebyly pouze střetem ras, ale především střetem různých mentalit a různých kalendářních systémů. Evropany hnala od planetární dělicí čáry polarita jinu a jangu, jež stála na počátku expanzivního tvůrčího napětí, které bylo hlavní příčinou, proč se Evropa stala globálním centrem kolonialismu. Na druhé straně se zase Evropa stala dílem světa, který spojil celý ostatní svět dohromady. Conquistatori však žili v 'realitě 1 + 12', která je nutila do boření sítě vesmírného stvoření a podmaňování jiných národů pod svou nadvládu. 1 + 12 je symbolem pro oddělování od skutečného zdroje tvůrčích sil a posiluje vnímání světa složeného ze vzájemně oddělených součástí, které je třeba dobývat a ovládat.

Možná právě teď začínáme skutečně oceňovat, jaký význam mají kalendářní soustavy vypracované původními obyvateli Mesoameriky po budoucnost lidstva. Kalendářní a astronomicko-astrologické systémy založené na číslici 12 mohou vést k popírání složité sítě stvoření a příro-

dy, jichž jsme součástí; na druhé straně systémy vycházející z počtu 13 mohou vést k souznění s přírodou a vesmírnými procesy. Je velký rozdíl v pohledu na svět těch, kteří se považují za oddělenou, samostatnou část, a těch, kteří se považují za součást celku. Návrat k posvátnému kalendáři tak znamená posílení vývojového procesu, v němž se vzájemně vnímáme jako rovnocenné součásti v podivuhodné síti stvoření.

Láska se zakládá na vztahu, na propojení, účasti a rovnosti. Láskaje 13. Mayové se odedávna zdravili zvláštním výrazem: *In Lak'ech* - Já jsem jiný vy. Z těchto nádherných slov lidské vzájemnosti se vyvinula celá filozofie, která nesáhá pouze od člověka k člověku, ale i ke zvířatům, rostlinám, neživé přírodě či duchům. Znamená to, že nejsme oddělení, ale že jsme součástí stejné sítě a pokud bude nějaké části této sítě ublíženo, bude trpět i zbytek. Používání tzolkinu a jeho 13denního počtu je součástí této filozofie. Používání posvátného kalendáře rovná se aktu úcty k předivu stvoření a přírody.

Posvátný kalendář se tak stává nástrojem k vytváření vědomí jednoty všech věcí a k poznání, že jsme jedno se Vším, co je - se zdrojem mystického prožitku. Využívání posvátného kalendáře a uplatňování filozofie *In Lak'ech* se tak stává aktem míru, krokem na cestě k Osvícení. Toto je podle východních duchovních tradic smyslem lidského života, cestou k jednotě se Vším, co je. Než se však ponoříme do významů posvátného kalendáře jako cesty k Osvícení, je třeba si ještě poněkud zkomplikovat základní vědomosti existencí tzv. devíti Podsvětí.

5

DEVĚT PODSVĚTÍ

Rozšiřující úrovně vědomí

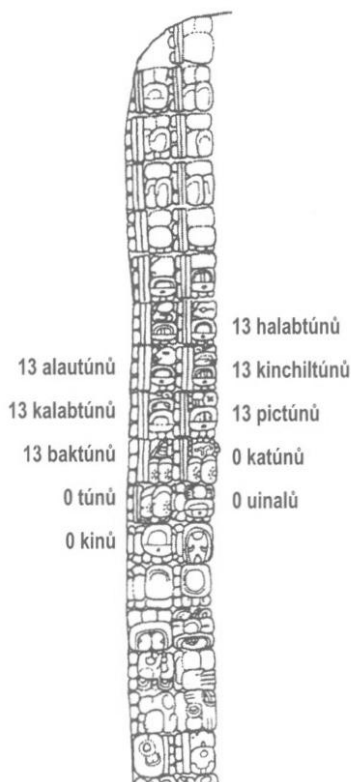
Z dosavadního popisu Velkého cyklu jsme se již dozvěděli o Světovém stromu a 13 Nebesích, které inspirovaly lidského tvůrčího ducha i jeho představy o božské skutečnosti. Ve staré mesoamerické mytologii ovšem nenajdeme pouze 13 Nebes, ale také 9 Podsvětí. V myšlení Starého světa je typické dělení duchovních oblastí na 'nebeské' a 'pekelné', přičemž druhé kategorii se vymezují prostory pod zemským povrchem. Toto 'starosvětské' myšlení v nás nicméně vytváří zkreslené asociace, protože má tendenci pohlížet na svět v prostorovém schématu (prostorové vnímání je zprostředkováváno funkcemi pravé mozkové hemisféry), zatímco vědomí původních Mesoamcričanů dávalo přednost vesmíru posvátného času (časová a logická souslednost jsou doménou levé mozkové hemisféry). Podobně jako v případě 13 Nebes se pokusíme o identifikaci 9 Podsvětí ve smyslu časových období.

Víme, že svět nezačal před 5 000 lety se vznikem prvních psaných textů, prvními pyramidami či prvními státními útvary. Moderní věda nade vší pochybnost prokázala, že současný vesmír vznikl mnohem dříve před začátkem Velkého cyklu. Poučuje nás, že se objevil někdy před 15 miliardami let, kdy při tzv. Velkém třesku vznikly první částice hmoty ze světla a od té doby se postupně krystalizovala naše galaxie, sluneční soustava, planeta Země a projevy biologického života na jejím povrchu. Velký cyklus se tedy nezrodil z ničeho; stojí za ním velmi pokročilý vesmírný vývoj.

Jak zapadá mayský kalendář do tohoto časově mnohem rozsáhlejšího, kosmického schématu? Je zajímavé, že si staří Mayové uvědomovali, že tento svět je mnohem starší než oněch 5 125 let. Na jedné

kamenné stéle objevené ve starověkém sídlišti v Cobě na Yucatánském poloostrově (obr. 5.1), je datum Stvoření podle Dlouhého počtu zasazeno do hierarchie cyklů počítaných v jednotkách 13×20^n tůnů!

Existuje tedy celá řada tvůrčích cyklů podobných Velkému cyklu, který sám má délku jen 13×20^1 tůnů. Vesmír si lze představit jako složeninu několika tvůrčích cyklů, z nichž každý stojí na jemu předcházejícím a dohromady tak vytvářejí pyramidovou strukturu (obr. 5.2); dříve zmiňovaný Velký cyklus je v této pyramidě pouze jedním ze stupňů. Ještě dnes můžeme tuto představu o různých tvůrčích cyklech sledovat v mayských obrazech, v nichž jsou například představovány opice z 'předchozího cyklu'. Každé z 9 Podsvětí mesoamerické mytologie je samostatným 'stvořením' zrozeným z cyklu 20krát kratšího než ten, na němž spočívá. Proto má většina nej důležitějších mayských pyramid - Chrám nápisů v Palenque, Jaguáři pyramida v Tikkalu a Kukulcánova pyramida v Chichen-Itzá strukturu zbudovanou z 9 úrovní.

Obr. 5.1 Stéla 1 z Coby s daty počátků několika tvůrčích cyklů, z nichž každý sestává ze svých 13 Nebes. I když jsou na stéle zaznamenány ještě delší časové úseky (až k milionům miliard násobkům dnes známého stáří vesmíru), časové periody, pro něž ještě Mayové měli jména, korespondují pozoruhodně přesně s dobou evoluce našeho vesmíru ($13 \text{ halabtúnů} = 16,4 \text{ miliard let zpátky do minulosti}$).

Obr. 5.2 Devítiposchodová kosmická pyramida jako symbol 9 Podsvětí stvoření. Na každém z nich se rozvíjí určitá úroveň vědomí a svého naplnění dojdou dne 13 Ahau, tj. 28. října 2011.

Někdy se tato Podsvětí překládají jako 'pekla*', podle mého názoru je však tento pojem zavádějící. Nedá se předpokládat, že by Mayové budovali své obří stavby z úcty k jakýmsi peklům. Podsvětí jednoznačně znamená 'svět pod námi' - ve smyslu projevené existence a v protikladu k nemateriálním Nebesům nahoře. Počáteční data tvůrčích cyklů generujících těchto 9 Podsvětí a některé průvodní události odpovídající současnému vědeckému datování jsou shrnuty v tabulce 5.3.

Velký cyklus představující 6. Podsvětí a vytvářející národní rámec vědomí, jemuž jsme až do této chvíle věnovali pozornost, je pouze jedním z řady podsvětích struktur. Toto podsvětí vyrostlo ze základu pěti nižších Podsvětí, z nichž vyvěraly nižší rámce vědomí. Devítistupňové mayské pyramidy nám tedy prozrazují, že vědomí je vytvářeno hierarchicky a že každé Podsvětí stojí na základech předcházejícího.

Než budeme pokračovat dál, je na místě shrnout všechny používané časové periody, které jsou součástí tunové (360dcnní) kalendářní soustavy Mayů (obr. 5.4). Každý z 9 hlavních tvůrčích cyklů je založen na mocnině

20násobku tůnu, čímž vzniká geometrická řada hierarchicky navazujících časových period. (Povšimněte si nicméně výjimky: 1 tůn sestává z 18, nikoli 20 uinalů.)

Každé z 9 Podsvětí se vyvíjí posloupaností 13 Nebes sestávajících ze 7 Dnů a 6 Nocí, počínaje 13. halabtúnem Buněčného Podsvětí a postupující vzhůru skrze alautún, kinchiltún atd., takže na každé vyšší úrovni působí 13 Nebes (s 20krát kratší délkou trvání) na rozvoj vyššího vědomého rámce. Každé Podsvětí je tak spojováno s charakteristickým rámcem - buněčným, zvířecím, rodovým, atd. - a současně s určitou frekvencí stvoření, na níž se odehrává energetická změna. Tyto energetické změny jsou výsledkem střídání 7 Dnů a 6 Nocí. Příklad: 6. stupeň - Velký cyklus či Podsvětí národů - řízený božstvem obvykle nazývaným 6 Nebe Pán má baktúnovou (tj. 3941etou) frekvenci energetických změn, v jejímž rytmu se vyvíjí národní rámec vědomí. Na obr. 5.5 jsou v měřítku znázorněny energetické změny tří vybraných Podsvětí (Regionální, Národní a Planetární), z nichž každé má svou frekvenci. Zde můžeme vidět, jak Podsvětí Národů začalo v určité době po počátku 7. Dne Regionálního Podsvětí, a následně jak celé Planetární Podsvětí zapadá do 7. Dne Podsvětí Národů. V měřítku

Podsvětí	duchovní kos- mický čas	pozemský fyzikální čas	počáteční fenomén	současné datování
Vesmírné	13 x 20 kinu	260 dní	?	
Galaktické	13 x 20° tůnů	12,8 let	?	
Planetární	13 x 20' tůnů	256 let	industrializmus	1769
Národní	13 x 20" tůnů	5125 let	psaný jazyk	3 100 př.n.l.
Regionální	13 x 20 ³ tůnů	102 000 let	mluvený jazyk	100 000 př.n.l.
Kmenové	13 x 20 ⁴ tůnů	2 miliony let	první lidé	2 miliony let
Rodové	13 x 20 ⁵ tůnů	41 milionů let	první primáti	40 milionů let
Zvířecí	13 x 20 ⁶ tůnů	820 milionů let	první zvířata	850 milionů let
Buněčné	13 x 20 ⁷ tůnů	16,4 miliardy let	hmota, „Velký třesk“	15-16 miliard let

Obr. 5.3 Délka trvání jednotlivých 9 Podsvětí v duchovním a fyzikálním čase a některými průvodními jevy, které charakterizují počátek jednotlivých epoch.

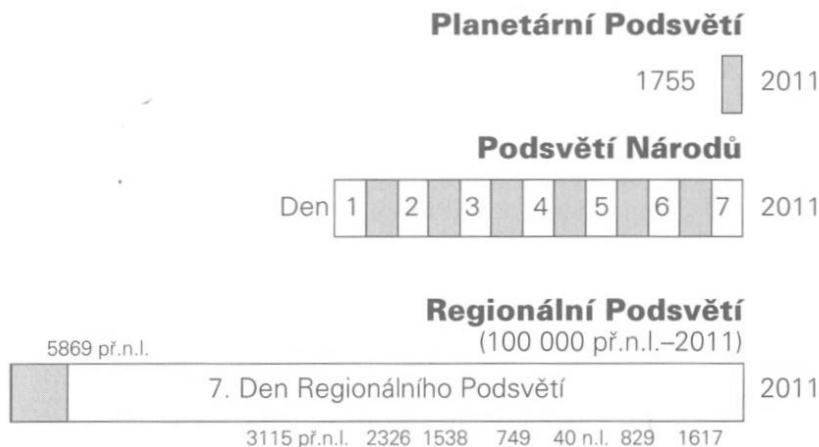
mayský název období	duchovní kosmický čas	pozemský fyzikální čas
kin	1 kin	1 den
uinal	20 kinů	20 dní
tún	1 tún	360 dní
katún	20 túnu	7 200 dní/19,7 let
baktún	20 ⁺ túnů	144 000 dní / 394 let
piktún	20 ⁺ túnů	2 880 000 dní / 7 900 let
kalabtún	20 ⁺ túnů	158 000 let
kinchiltún	20 ⁺ túnů	3 150 000 let
alautún	20 ⁺ túnů	63 100 000 let
halabtún	20 ⁺ túnu	1 260 000 000 let

Obr. 5.4 Přehled časových cyklů ve vztahu k túnu (360denní rok) a jejich odpovídající trvání ve fyzikálním čase.

použitím v obr. 5.5 by měl nejdelší tvůrčí cyklus, Buněčné Podsvětí, délku plných 40 kilometrů. Je to názorná ukázka často pozorovaného jevu, že evoluce má akcelerující spád.

V době psaní tohoto textu (2003) jsme již dospěli k 2. Noci stvoření 8., Galaktického Podsvětí (obr. 7. 1, str. 132), které stojí na Planetárním podsvětí. Zbývá tedy projít již pouze dvěma Podsvětími - Galaktickým (12,8 let) a Vesmírným (260 dnů) - než dospějeme k nejvyšší úrovni stvoření. V této hierarchické struktuře se různé rámce vědomí - Regionální, Národní, Planetární atd. - nenahrazují jeden druhým, ani nejdou postupně jeden za druhým, ale vzájemně se umocňují, takže stvoření všech Podsvětí a tedy výstup na 9stupňovou kosmickou pyramidu, budou ukončeny ve stejný čas: 28. října 2011. Jak zanedlouho uvidíme, každé Podsvětí je rovněž spojováno se specifickým druhem jinově-jangové polarity.

Vesmír se tedy vyvíjí 9 odlišnými Podsvětími od nižších, na nichž se evoluce vědomí projevuje na fyzických rovinách - například galaktická hmota či biologické druhy - po vyšší, na nichž jsou projevy vyšších

Obr. 5.5 Vztahy mezi Planetárním, Národním a Regionálním Podsvětím na časovém měřítku ukazující nárůst frekvence změn. Všechny cykly sestávají ze 7 Dnů a 6 Nocí a představují úrovně naplnění od semene k plodu. V tomto měřítku by nejspodnější Buněčné Podsvětí měřilo celých 40 kilometrů.

Podsvětí éteričtější a duchovnější. Podívám-li se na výstup po stupních kosmické pyramidy z perspektivy dnešních vědeckých poznatků, můžeme skutečně jednotlivé rámce vědomí vymezit vzestupnou řadou znaků. Protože se tyto rámce rozšiřují od buněčného rámce k vesmírnému, je nasnadě, že účelem Stvoření je postupné rozšiřování a povznášení rámců jednotlivých Podsvětí až ke konečnému příchodu Vesmírného Člověka.

Velký třesk

První z 9 Podsvětí, které bylo generováno 13 halabtúny, začalo před 16,4 miliardami let. Tato doba je pozoruhodně blízko kalkulaci dnešních vědců, kteří odhadují, že vesmír vznikl před 15 miliardami let tzv. Velkým třeskem. Tento pojem je vžitým vědeckým termínem pro okamžik počátku vesmíru. 1. Podsvětí poskytlo pro další stvoření materiál: hmotu, galaxie, sluneční soustavy, první buněčné organismy. Důvod, proč toto Podsvětí nazývám v tabulce 5.3 (str. 109) jako Buněčné, je v tom, že buněčné organismy, které se objevily na počátku 7. Dne, představují nejvyšší úroveň vědomí dosaženou na tomto stupni. Další Podsvětí byla pojmenována podle stejného principu.

Skutečnost, že vývoj 1. Podsvětí má počátek v okamžiku Velkého třesku, s sebou nese hluboké důsledky, které nelze opomenout. Zaprvé zde

máme definitivní důkaz, že mayský kalendářní systém založený na tunovém počtu není založen na pohybech astronomických těles či biologických cyklech. Ve skutečnosti lze jeho pomocí popsat proces stvoření od doby, kdy ještě neexistovaly ani planety, ani sluneční soustavy, ani galaxie. To tedy znamená, že tunový kalendářní systém popisuje božské tvůrčí procesy, které předcházejí jejich materiálním projevům, a je určen pro opravdu impozantní měřítko. Procesy, které tunový kalendář popisuje, sahají až k samotnému počátku, kdy Bůh stvořil vesmír svým Slovem, nebo kdy podle mayské mýtické terminologie zasadil první Praotec Světový strom. (Světový strom, o němž jsme hovořili doposud, je pouze jeho lokálním projevem příslušným pro naši planetu.)

Nelze pochopitelně předpokládat, že by Mayové měli stejné znalosti o počátcích vesmíru, jaké mají dnešní fyzikové, kteří jsou schopni na základě poznatků z kvantové mechaniky popisovat události kolem Velkého třesku po jednotlivých sekundách. Na druhé straně je nutno připustit, že by takové poznatky mayské mudrce ani příliš nezajímaly, neboť většina z nich pouze zastírá skutečnost, že žijeme ve vesmíru, který má božský účel. Co však Mayové bezesporu věděli a prostřednictvím hlubokého poznání posvátného kalendáře dospěli k existenci zvláštního rytmu, podle něhož se Stvoření vyvíjí, a existence 9 hlavních tvůrčích cyklů, z nichž každý vytváří specifické podsvětí stádium vědomí.

Člověk

I když se tomu na tomto místě nemůžeme věnovat do všech podrobností, lze studiem čtyř nižších Podsvětí dokázat, že živé organizmy nevznikly pouhou náhodou, jak na poli biologie hlásají ještě dnes převažující neodarwinisté, nýbrž že biologická evoluce je naopak důsledkem božských tvůrčích cyklů, jak je popisuje mayský kalendář. Čtvrtý, tzv. kmenový cyklus, vzešlý z evolučních plodů tri předcházejících Podsvětí, začal s příchodem prvních lidských bytostí. Ty se podle dosti jednomyslných výsledků antropologického výzkumu objevily poprvé ve střední Africe někdy před 2 miliony lety. Nejstarší pozůstatky příslušníků lidského druhu *Homo habilis* byly nalezeny něco málo východně od středu Světového stromu a jejich hominidní předchůdci byli objeveni těsně u planetární dělicí linie na území dnešního Čadu.

Nyní tak můžeme lépe porozumět starému mayskému mýtu o zrození prvního člověka ze stromu. (Stejná představa se shodou okolností objevu-

Podsvětí	doba trvání	úroveň vědomí evoluční fenomény životní rámec
9. Vesmírné	13 uinalů	evoluce kosmického vědomí žádné omezující myšlenky, nadčasovost žádné organizační hranice
8. Galaktické	13 túnů	evoluce galaktického vědomí překročení materiálního rámce života, telepatie, život ze světla, vyspělá genetika galaktická organizace
7. Planetární	13 katůnu	evoluce globálního vědomí materialismus, industrializace, republiky, demokracie, elektrotechnika celoplanetární organizace
6. Národní	13 baktúnů	evoluce civilizovaného vědomí psaný jazyk, rozvoj stavebnictví, rozvinuté náboženství, věda, umění organizace národních společenstev
5. Regionální	13 piktúnů	evoluce lidského vědomí homo sapiens schopný vyrábět složité nástroje, mluvený jazyk, počátky náboženského vědomí organizace do regionálních kultur
4. Kmenové	13 kalabtúnů	evoluce hominidního vědomí pračlověk vyrábějící účelové nástroje a využívající základní mluvené komunikace, organizace do kmenových společenstev
3. Rodové	13 kinchiltúnů	evoluce antropoidního vědomí lemuři, opice, australopithecus se schopností vzpřímené chůze a používání nástrojů organizace do rodových společenství
2. Zvířecí	13 alautúnů	evoluce zvířecího vědomí vývoj mnohobuněčných organismů, pohlavní polarita struktura kontinentů a rostlinná říše jako podklad pro vývoj vyšších životních forem, savců
1. Buněčné	13 halabtúnů	evoluce buněčného vědomí postupný vývoj vesmíru: galaxie, hvězdy a planety; vývoj chemických sloučenin; buněčné shluky

Obr. 5.6 Doba trvání a nejdůležitější jevy charakterizující každé z 9 Podsvětí. Nyní se nacházíme v 7. Dni 7 nižších Podsvětí a do konečného 9. vstoupíme v únoru 2011.

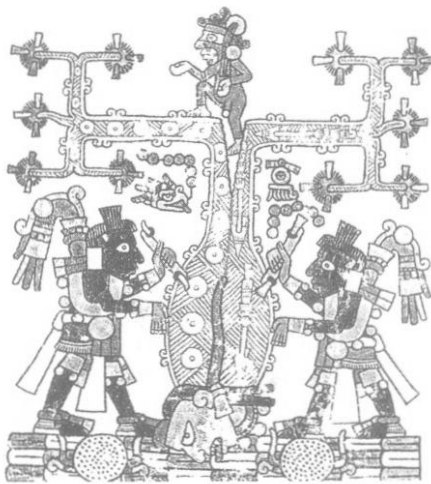
je i v severských mýtech, v nichž se první člověk, Ask, rodí ze Světového stromu, obrovského jasanu Yggdrasilu.)

V Podsvětích vyrůstajících ze 4. Podsvětí člověk pokračoval v přetváření hmoty stvořené v nižších Podsvětích a ve stále vyšších úrovních vědomí se vyvíjel ve stále dokonalejšího spolutvůrce Stvořitele. V této souvislosti se za nejzásadnější bod zvratu považuje 5. Podsvětí, nazývané Regionální, které začalo před 102 000 lety. Právě v tomto Podsvětí začíná člověk rozvíjet své tvůrčí schopnosti, používá složitých nástrojů, vytváří umění a dorozumívá se znakovým mluveným jazykem.

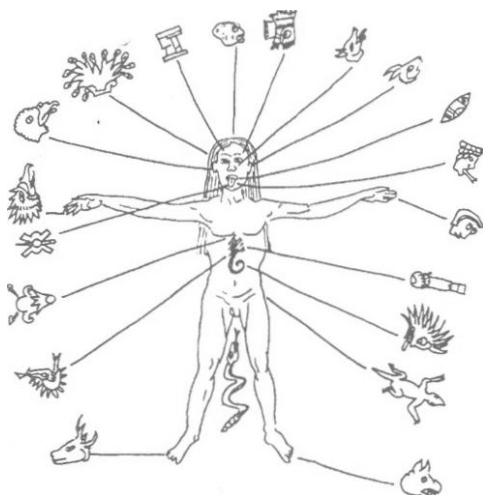
Velký třesk a zrození člověka jsou bezesporu nejdůležitějšími událostmi v evoluci vesmíru. Vezmeme-li v úvahu, že vznik prvních lidských civilizací se překrývá s počátkem jednoho z hlavních tvůrčích cyklů, tzv. Velkého cyklu, pak je zřejmé, že každé z 9 Podsvětí směřuje k rozvoji určité významné úrovně vědomí (viz obr. 5.6).

Z těchto příkladů můžeme vyvozovat, že mayský kalendář je úžasným mostem k porozumění nejen mezi různými náboženskými a duchovními tradicemi, jak jsme viděli v předešlé kapitole, ale také mezi duchovními naukami a vědou. Mezi evolucí a stvořením už neplatí žádný rozpor; jsou to jen dva způsoby nazírání najeden a též proces.

Lidská bytost sama je tak výsledkem kosmického stvoření a v mnoha způsobech je utvářena po vzoru tzolkinu. Tak máme například v těle 13 hlavních kloubů, 7 nad pasem a 6 pod pasem, a celkem 20 prstů. Bílkoviny, hlavní složky našeho buněčného metabolismu, syntetizuje celkem

Obr. 5.7
Člověk zrozený ze
Světového stromu.

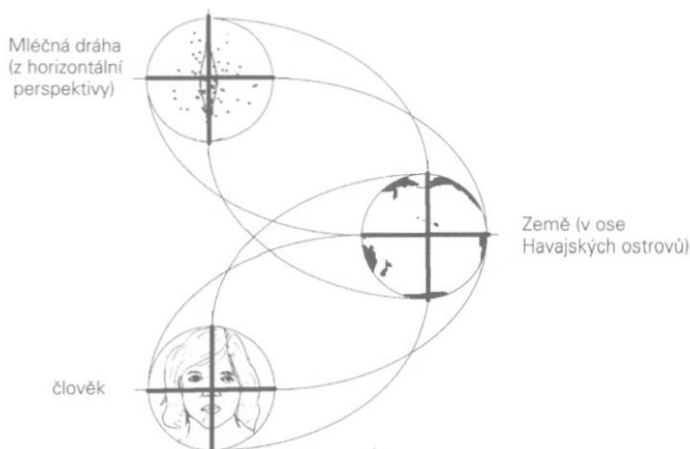

Obr. 5.8
Vztahy mezi jednotlivými
částmi těla a 20
denními znamení
- základní prvek
staré mesoamerické
medicíny.

20 aminokyselin a v lidském těle najdeme přesně 260 rozdílných druhů buněk. Číslo tzolkinu se rovněž odráží v 13 ženských cyklech v průběhu slunečního roku ($13 \times 28 = 364$) a v délce těhotenství, které v průměru trvá 260 dnů.

Některá z těchto čísel jsou pro člověka specifická. Žádný jiný živoch není říjný 13krát do roka ani nemá v těle 260 druhů buněk, a jen výjimečně se u nich objeví 13 kloubů či 20 prstů. To znamená, že právě člověk na rozdíl od ostatních živočichů ve své konstituci ztělesňuje tvůrčí schémata tzolkinu. Proto může člověk zcela výjimečným způsobem vytvářet harmonii s posvátným kalendářem a naladit se na tvůrčí kosmické cykly, které z jeho základního energetického schématu vycházejí. Právě tato souvztažnost tvoří pilíř staré mesoamerické medicíny, která přisuzuje jednotlivým částem těla energie denních znamení (obr. 5.8).

Hovoříme-li o paralelách mezi lidskou bytostí a systémem mayského kalendáře, je třeba zvážit ještě jednu zásadní věc, a sice, že vývojové fáze, kterými procházíme jako individuální jedinci, jsou odrazem tvůrčích fází 9 úrovní vědomí vesmíru. Zde můžeme pokládat naše početí a rodičovský orgasmus za sjednocení neviditelných kladných a záporných, tj. mužských a ženských sil, za paralelní Velký třesk v kosmickém měřítku, který za prvního, Buněčného Podsvětí vedl ke zrození prvních buněčných organismů. Když se lidský plod v děloze vyvíjí, prochází různými stádii připomínající-

Obr. 5.9 Holografické resonance mezi galaxií a člověkem, kde Země funguje jako spínací relé pro pulsy ze Světového stromu.

čími ryby, plazy a savce, kteří byli stvořeni během Podsvětí Zvířat. Když přicházíme na svět, odpovídá naše vědomí úrovni lidí z doby kamenné, tedy úrovni Regionálního Podsvětí. Mezi 3. a 7. rokem věku, kdy se učíme mluvit a psát, začínáme vnímat rozdíly mezi dobrým a špatným a přizpůsobujeme se soudům světa dospělých, také zakoušíme pád. nezbytnou součást našeho přirozeného vývoje. To odpovídá dosažení dualistického vědomí v Podsvětí Národů, atd. Paradoxem nicméně zůstává, že jako jedinci strávíme jen krátce v buněčném stádiu, na němž vesmír setrval mnoho miliard let, a mnoho desetiletí svého života prožijeme na úrovni, která byla započata teprve nedávno. Individuálním výstupem jednotlivými Podsvětími se budeme podrobněji zabývat v 8. kapitole.

Boží myšlenky a lidský činitel

I instein jednou prohlásil, že jeho zájem o vědu pramení z touhy poznat Boží mysl. Jak nám může v poznání Božích myšlenek pomoci mayský kalendář? Na obr. 5.9 je znázorněn holografický přenos informací z vesmíru až k nám. Protože je spirální galaxie - stejně jako lidský mozek - rozdělena na dvě samostatné hemisféry, můžeme právě prostřednictvím holografické resonance přijímat 'Boží myšlenky', kosmické informace, které galaxie i naše Země používají jako určité spínací relé. Částečné vysvětlení skutečnosti, že vesmír je ovládán polaritami - polaritou pohlaví, polaritou mozku

a polaritou vědomí - spočívá v tom, že tyto polarity naplňují potřebu mechanismu k přenosu informací z božského zdroje. Resonance předpokládá polaritu, a protože mezi hemisférami našeho mozku existuje polarita, mohou obě hemisféry sloužit jako antény pro příjem nových informací.

Je rovněž zcela možné, že Slunce funguje jako spínací relé pro kosmické informace vysílané k Zemi. Na základě specifické rychlosti rotace Slunce kolem své vlastní osy je skvrna na jeho povrchu obrácena k Zemi po dobu přibližně 13 dnů. Trecenium čili třináctidení tedy může být odrazem neviditelného Světového stromu na Slunci, což vede k tomu, že je Země vystavována působení proměnlivých energií po dobu 13 dnů. Tato úloha Slunce v přenášení energií na Zemi je nicméně mnohem problematičtější ověřitelná než role samotné galaxie.

V tomto pohledu na naši existenci tedy lidský mozek funguje jako určité fázové rozhraní pro příjem informací z nadsvětských nefyzikálních Nebes do našeho fyzikálního světa. Lidský mozek tak slouží jako 'kanál' nejen pro příjem informací, ale jako nástroj k jejich zpracovávání. Časové úseky, během nichž je ukládání takových programů příznivé, jsou mayským kalendářem přesně popsány. Nejsnáze to lze demonstrovat na faktu, že existuje řada rysů hemisférické dominance, která se projevuje paralelně v lidském i celoplanetárním měřítku. Příkladem jsou jazykové a textové dovednosti, které jsou u naprosté většiny lidí rozvíjeny levou mozkovou hemisférou. Současně s tím můžeme pozorovat, že schopnost lidstva k psané komunikaci se rozvíjela důsledkem globálních duchovních pulsů (Dnů v průběhu Velkého cyklu), kdy Světlo dopadalo na západní zemskou polokouli (srovnej obr. 2.7 na str. 38 s obr. 3.11A na str. 54 a obr. 5.9).

Matematika se řídí stejným evolučním schématem, protože se jedná o abstraktní způsob myšlení zprostředkovávaný levou mozkovou hemisférou. Proto příliš nepřekvapí, že kapitalismus - ekonomický systém založený na abstrakci hodnot na úroveň kvantity a na početných mechanismech jejich distribuce - má v posledních 250 letech svou hnací sílu na Západě, původně v Británii a později ve Spojených státech. Je rovněž příznačné, že vzestupy a pády této abstraktní hospodářské soustavy přísně odrážejí energetické změny mayského kalendáře. Tedy i ekonomické cykly jsou odrazem cyklů vědomí vyzařujících z globálního Světového stromu. (Kdo se zvláště zajímá o ekonomii, uvítá podrobnější rozbor v Dodatku 1.)

Psaní a abstraktní počty jsou nicméně pouze dva příklady hemisférické dominance, kterou náš mozek přenáší informace z nehmotné oblasti. Existují mnohé další. Boží myšlenky poskytují duchovní archetypy, které

naše mozky přenášejí na základě přesného časového plánu 13 Nebes a 9 Podsvětí. Můžeme si je představit také jako kosmickou projekci Božího Světla.

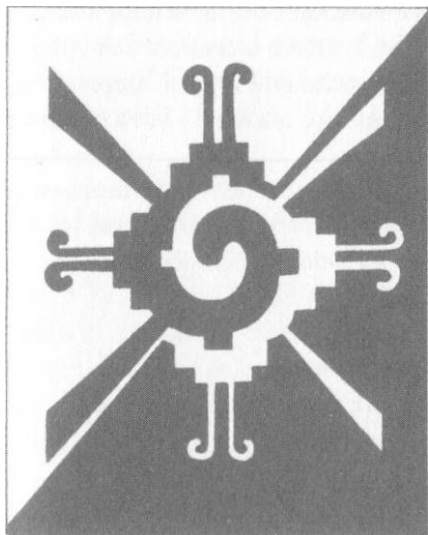
Zde předkládaný názor tedy předpokládá, že mayský kalendář je jakýmsi časovým rozvrhem pro evoluci vědomí. Stejnou myšlenku razil také José Argüelles ve své knize Mayský faktor. Byl vůbec prvním, kdo vzal symboliku tzolkinu vážně a tvrdil, že vládci jednotlivých Dnů vykazují archetypální vlivy duchovní povahy na běh lidských dějin. Většina badatelů, kteří studovali mayský kalendář, se však zaměřovala především na předpokládané koncové datum Velkého cyklu, což na tento kalendářní systém vrhlo jen velmi omezený pohled. Domnívám se, že tyto úvahy o posledních událostech fyzikální povahy zastínily onu mimořádnou objasňující schopnost, kterou mayský kalendář disponuje v popisu evoluce vědomí či projevů Božích myšlenek. To znamená, že se tak vytratil celý jeho smysl na cestě k Osvícení.

Zvláště na Západě, a to i přes všeobecné směřování k celostnímu světónázoru, se mnozí zastánci metafyzické orientace stále spoléhají na takové fyzikálně-materiální výklady dění ve světě. Místo aby chápali, že vědomí je nadřazené hmotě a že je to právě evoluce vědomí, která posunuje vpřed všechno ostatní, stále se při výkladu běhu událostí opírají o všemožné triviality fyzikální povahy, ať už je to fotonový pás, precese zemské osy (nikde v mayských pramenech se nedopátráme náznaku o 26tisícletém cyklu), hypotetická desátá planeta Niburu, zničená planeta Maldek mezi Marsem a Jupiterem, posun magnetických pólů nebo něco podobného. Uvažujeme-li však, že tento trvajíc vesmír sahá 16 miliard let do minulosti - tedy do doby před vznikem čehokoli materiálního - pak musíme také uznat, že nehybné vědomí je konečným zdrojem veškeré evoluce.

Fyzikální jevy, které předkládají zastánci New Age, se pochopitelně vždy odlišují od těch, které přijímá akademická obec (v opačném případě by pozbyly punc mystična). Oběma je nicméně společné převrácené schéma příčiny a následku, podle něhož je hmota vlastně nadřazená vědomí. Takovéto schéma bylo zapříčiněno viděním světa v Planetárním Podsvětí, které povětšinou vyžadovalo, že přijatelná vědecká teorie musí být vyložena z hlediska přísně materiálního. Naproti tomu Galaktické Podsvětí upřednostňuje takové vnímání světa, v němž jsou všechny existující věci nahlíženy jako výsledky postupující evoluce vědomí. Tuto evoluci má na svědomí Světový strom, který podle mayských mýtů existoval před stvořením všeho. Pochopení světa bude pro ty, kteří jsou ochotni přejít k tomuto světónázoru, mnohem jednodušší.

Je to pochopitelně tentýž základní předpoklad, který jsem vyslovil dříve v souvislosti se samotným mayským kalendářem. Abychom pochopili kosmický plán, musíme činit rozdíl mezi duchovními a fyzikálními časovými cykly; všechny pokusy o podřízení vývoje vědomí působení astronomických cyklů nám budou toto pochopení ztěžovat. Skutečnost, že mayské tvůrčí cykly sahají až k okamžiku, kdy nebylo nic než nehybné vědomí, by měla dát jasně na srozuměnou, že toto vědomí je nadřazené všem materiálním projevům stvoření.

Éterický přenos kosmických informací není zjevně omezován rychlostí světla, a proto je třeba předpokládat, že změny jinově-jangové polarity probíhají současně ve všech strukturách vesmíru, tj. v galaxiích, slunečních soustavách, planetách, organismech, buňkách, atomech a nukleonech. Informace utvářející vědomí se šíří prostřednictvím holografické resonance, kterou můžeme rovněž označit za fraktální expanzi. V konečném důsledku jsou všechny posuny vědomí vyvolávány kosmickým Světovým stromem, který podle všeho organizuje všechny vesmírné galaxie do jednotné struktury, která nám ještě není zcela jasná. (To proto, že omezená rychlost světla nám umožňuje vidět pouze část vesmíru. Vědci bohužel často zakládají své diskuse o rozpínajícím se vesmíru na předpokladu, že tato část je celý vesmír.) V samém středu Světového stromu pak máme ono Centrální slunce, které známe z tolika esoterických tradic. Pro duchovně

Obr. 5.10 Hunab-Ku (též Hun Ahau – „jeden Pán“), mayský polaritní symbol pro Centrální Slunce Vesmírného světového stromu, jediný zdroj Hranic a Sil.

hledajícího však nemusí hrát pochopení povahy éterických jinově-jangových poli ve fyzikálních pojmech až tak podstatnou roli. Důležité je poučit se z mayského kalendáře natolik, abyste v něm rozeznali popis evoluce všech věcí a porozuměli jeho prorockým důsledkům.

Vesmírný světový strom je v podstatě totožný se starým mayským symbolem Hunab-Ku, který se někdy překládá jako „Jediný dárce míry a pohybu“, výstižnější je však označení „Jediný zdroj Hranic a Sil“ (obr. 5.10). Hranicemi je možné rozumět přechody vytvářející jinově-jangové polarity (na naší planetě je to například středová zemská linie). Síly jsou energie vyzařující z Centrálního Slunce. Jak již bylo zmíněno, nachází se Univerzální Hunab-Ku mimo možnosti našeho vnímání, galaktický a zemský mikrokosmos však leží přímo v něm a každý z nás je jeho individualizovaným projevem.

Přenos nových Nebes, nových Božích myšlenek, nás tedy podněcuje k účasti na budování Podsvětí v roli spolutvůrců božského plánu. Proto můžeme být loutkovými účastníky tvůrčího procesu v míře mnohem větší, než jsme byli ochotni připustit. Na druhé straně nám může šíření povědomí o tom, jak stvoření funguje, a nalezení cesty k Osvícení dopomoci právě k tomu, abychom těmito loutkami přestali být a rozšířili úlohu svobodné volby ve svém životě. Ve skutečnosti platí, že pokud chceme postoupit o další příčku na pyramidě, pak nám nezbyvá než takovéto vědomí vstřebat. Pokud je naším smyslem stát se Božím obrazem, pak nemůžeme zůstat loutkami. To, že byl člověk stvořen k Božímu obrazu, v době Galaktického Podsvětí znamená, že se sám stává tvůrcem a pochopení stvoření je důležitým krokem k vrcholu kosmické pyramidy. Převzetí zodpovědnosti za Boží spolutvůrčevství předpokládá hluboké poznání, i když nikoli nutně teoretické, jak stvoření funguje.

Zde předložený holografický model vesmíru rovněž nabízí možnost porozumět fenoménu synchronicity - pojmu, který zavedl švýcarský psycholog Carl Gustav Jung pro popis statisticky velmi nepravděpodobných 'náhodných' událostí, které jsou prožívány jako hluboce smysluplné. Protože nás tedy Nebesa - Boží myšlenky - ovlivňují všechny současně, přicházejí různí jed i ne i nezávisle na sobě se stejnými myšlenkami zhruba ve stejný čas, kdy dochází ke střídání Nebes. Jestliže kosmický projektor automaticky střídá své kalendářní diapozitivy, bylo by vlastně mnohem podivnější, kdyby takové myšlenky na různých místech synchronně nevznikaly.

Existují však i jiné druhy synchronicity. Jedním takovým příkladem je, když na ulici narazíte na někoho, na koho jste před několika okamžiky

mysleli. Takový jev je pochopitelný i v případě, že jsou dvě osoby ve vzájemné resonanci s tímž Nebem. Náhodná setkání, jež se mají odehrát, se uskuteční proto, že jsou součástí zvláštních vývojových rysů vědomí určitého Podsvětí. Jsou tedy důsledkem Božích myšlenek a proto nepřekvapí, že mnozí takovýchto synchronních jevů využívají jako zdroje božského vedení. Protože se frekvence božského stvoření neustále urychluje, jsou tyto statisticky neuskutečnitelné události stále běžnější a alespoň na podvědomé úrovni narůstá mezi současnou populací povědomí, že všechno se vyvíjí na základě nějakého vyššího plánu.

Přesto mnoho z nás nikdy neodroste představě, že synchronní události jsou "divné či nenormální". Tento postoj je logickým důsledkem materialistického pohledu na svět, který nás dnes stále ještě obklopuje ze všech stran. K. tomu patří i to, že většina lidí zatím neuznává existenci božského plánu evoluce vědomí. Protože své vědomí vnímáme podobně jako ryba vodu, v níž se pohybuje, máme sklon popírat jeho existenci a ignorovat proměny, jež vědomí podle božského plánu podstupuje. Protože tento plán řídí všechny aspekty naší existence včetně neviditelných změn ve vědomí produkujících nepravděpodobné shody okolností, nijak vlastně nepřekvapí, že se mnohé události ve fyzikálním vesmíru zcela vymykají statistickým zákonům. Sečteno a podtrženo to znamená: protože jsme slepi ke svému vlastnímu vědomí, padáme za oběť iluzi, že jediné tento hmotný svět je skutečný. Za takového stavu nám budou synchronní události vždy připadat zvláštní a nevysvětlitelné. V rozvoji intuice tak jde vlastně pouze o naladění na Boží myšlenky a odhrnutí roušky materialismu, čímž docílíme toho, že budou tyto synchronní náhody hrát v náš prospěch.

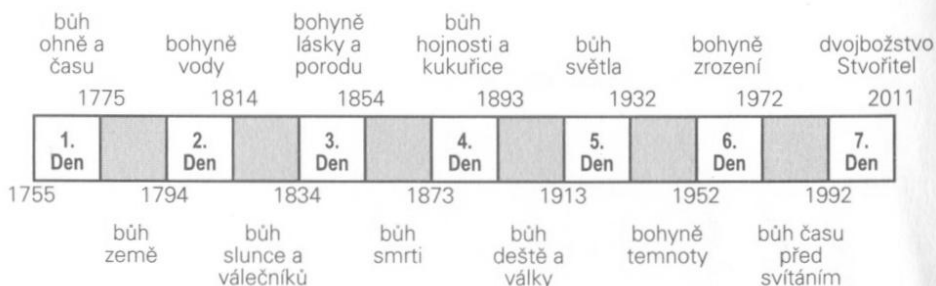
Telekomunikace - rozšíření obzorů lidského života

Po předchozích stručných výkladech nižších Podsvětí se můžeme konečně přiblížit naší současnosti. Podsvětí, které vzniklo na vrcholu Podsvětí Národů trvajícího $13 \cdot 400 = 5\,200$ túnů, je tzv. Planetární Podsvětí. Protože ke stvoření dalšího nového Podsvětí dochází ve 20krát rychlejším čase než v Podsvětí bezprostředně předcházejícím, dovrší se stvoření Planetárního Podsvětí za $13 \cdot 20 = 260$ túnů, jinými slovy za 256,4 pozemských let. Toto Podsvětí začalo přesně 24. července 1755 a jeho Dny a Noci představují katúnové periody o 20 túnech, tedy 19,7 let (obr. 5.11).

Počátek Planetárního Podsvětí v polovině 18. století provázely velmi zásadní změny. V té době byl počat nový věk, nové civilizační období planetárního industrialismu. V Evropě se začalo rozvíjet osvícenské hnutí a objevovali se první kosmopolité - osoby, které se neztotožňovali výlučně se svým vlastním národem, nýbrž s všeobecným lidstvem. První Den Planetárního Podsvětí byl rovněž svědkem počátků politicky a filozoficky zásadní americké revoluce. Nejdůležitější je však fakt, že tehdy začala tzv. průmyslová revoluce, která se obvykle datuje od objevení parního stroje Jamesem Watterem v roce 1769. V průběhu Planetárního Podsvětí se také objevilo mnoho převratných technických vynálezů, které by asi jen sotva-
kdo spojoval s důsledky kosmického plánu.

Tato kniha může nabídnout jen omezený výčet příkladů, jak mayský kalendář vystihuje evoluční vlny vědomí: písmo, náboženství, ekonomika (Dodatek 1) a nyní i telekomunikace. Není to proto, že by bylo příkladů poskrovnu, ale protože záměrem této knihy je spíše zdůraznit některé zásadní myšlenky, než vyčerpávajícím způsobem popsat všestrannost mayského kalendáře. Všechno, co se vyvíjí, je silně ovlivňováno a přímo podřízeno schématu 7 Dnů a 6 Nocí.

Jasný obrázek o tom, jak se vyvíjela technika i planetární rámec vědomí v průběhu Planetárního Podsvětí, nabízí právě rozvoj telekomunikací. Při diskusi o Podsvětí Národů jsem zdůraznil, jak velkou roli mělo na jeho rozvoj písmo; dokud lidé žili v kontextu národů - jenž se vyvíjel na základě příslušně pomalého baktúnového rytmu -, mělo posílání psaných vzkazů dostačující rychlost. Národní území totiž nebyla nijak obrovská:

Obr. 5.11 13 Nebes Planetárního Podsvětí s jeho vládnoucími božstvy. Bohové Světla jsou uváděni nahoře nad bílými buňkami a bohové Temnoty dole pod stínovanými buňkami, mezi nimiž je uvedeno trvání odpovídajících katúnů.

Den, Nebe stádium růstu vládnoucí božstvo	doba trvání	vynález směr vývoje
1. Den - 1. Nebe setba bůh ohně a času	1755- 1775	teorie telegrafu anonymní (1753) Bozolus(1767)
2. Den-3."Nebe klíčení bohyně vody	1794-1814	optický telegraf Claude Chappe, signální linka Paris-Lille (1794)
3. Den - 5. Nebe rašení bohyně lásky a porodu	1834- 1854	elektrický telegraf Morse (1835) linka Washington - Baltimore (1843)
4. Den - 7. Nebe rozkvácení bůh kukuřice a potravy	1873-1893	telefon Bellův patent (1876) první telefonní stanice (USA, 1878)
5. Den - 9. Nebe pučení bůh světla	1913-1932	rádio první stálé vysílání (USA 1910, Německo 1913)
6. Den - 11. Nebe rozkvět bohyně zrození	1952-1972	televize první veřejné vysílání (Anglie, 1936) první barevné vysílání (USA 1954)
7. Den - 13. Nebe dozrání plodu dvojbožstvo Stvořitel	1992 -2011	počítačové sítě Internet (1992) globální televizní kanály mobilní telefony

Obr. 5.12 Vývoj telekomunikací od teorie telegrafu (semeno) po Internet (plod) v období Dnů Planetárního Podsvětí.

/jednoho konce státu na druhý přejel kurýr nanejvýš za několik dnů a jen zřídka mívaly vzkazy vyšší naléhavost. V Planetárním Podsvětí však už roznáška informací na papíře přestává dostačovat, protože tempo vývoje se zdvacetinasobuje na katúnový rytmus. V důsledku prudkého vývoje planetárního rámce vědomí a jeho zvýšené frekvenci se celá planeta proměňuje na jednu společnou telekomunikační síť. V tomto procesu hrají telekomunikace - využívající zákonů elektřiny v Podsvětí Národů prakticky neznámé - dominantní úlohu.

Tabulka 5.12 ukazuje, že zásadní kroky ve vývoji telekomunikací připadají na data velmi blízká počátkům dnů, tj. lichých Nebes Planetárního Podsvětí. Je možné si zároveň povšimnout, že potenciál pro rozvíjení globálních kontaktů, které tyto telekomunikační prostředky umožňují, Den po Dni narůstal. Zárodečná myšlenka telegrafu pod vlnovými impulsy podněcujícími novou rovinu lidského tvůrčího úsilí plně dozrála až k dnešnímu Internetu.

Podle údajů shromážděných ve výše uvedené tabulce se můžeme dohadovat, kdo má pravdu: dnešní průměrný skeptik, který vědeckotechnický vývoj vnímá jako nekontrolovatelný a nepředvídatelný důsledek lidské vynalézavosti, nebo staří Mayové, kteří dějiny chápali jako výsledek tvůrčích cyklů řízených různými božstvy? Údaje hovoří v jednoznačný prospěch původních obyvatel západní polokoule.

Tabulka 5.12 je tak dalším potvrzením evolučního procesu, který má přímou souvislost s procesy popsanými v tabulce 2.7 (str. 38), i když je přetvořen na jiné úrovni. Prostřednictvím písma se vyvinuly komunikační prostředky vhodné v rámci národa, od prvních symbolických znaků vyrytých do hliněných destiček až po poštovní roznášku a denní tisk. Telekomunikace se zase rozvíjely od prvotní představy nehmotného přenosu vzkazu až po všudypřítomnost internetové sítě. Tento vývoj již představuje komunikační prostředky, které slouží k integraci celé planety. Z toho je zcela evidentní, že obě Podsvětí - Národní a Planetární - odpovídají dvěma odlišným rámcům vědomí. Obě se však řídí stejným základním evolučním schématem od semene k zralému plodu, které se odehrává v 7 Dnech stvoření.

Jak ukazuje obrázek 5.11, vládne 12 katúnům Planetárního Podsvětí týchž 13 božstev, jako 13 baktúnům Podsvětí Národů (obr. 2.5, str. 34). Toto schéma, jež je společné všem Podsvětím, je samou podstatou prorockého charakteru mayského kalendáře. Právě na základě opakování stejného pořadí božstev a energií různých Podsvětí je možné činit soudy o budoucnosti.

Nárůst frekvence a urychlení času

Stres je ve své podstatě důsledkem vnitřního konfliktu mezi kosmickým, božským časem a časem fyzikálním. Božský čas je tok Galaktického Podsvětí plynoucí k Osvícení podle tunového mayského kalendáře, zatímco fyzikální, tedy měřitelný čas je podřízen vnějším astronomickým procesům. Mnohým lidem je zřejmé, že používání hodinek může být překážkou v udržení kroku s časem, protože bez tohoto přístroje dochází k synchronním událostem mnohem snáze. Hodinky jsou mechanický nástroj pro měření času a podřizují nás celé soustavě pravidel pro život v industriálním světě Planetárního Podsvětí. Když jedinec zatouží plynout s božským časem a hodinky - strážce fyzikálního času - jej upozorní, že je třeba dělat něco jiného, vzniká stresová situace. V zásadě se tento konflikt nijak neliší od konfliktu mezi slunečním rokem (bez ohledu na to, do kolika měsíců jej rozkrájíme) či jiným fyzikálním astronomickým cyklem,

který má tendenci podřizovat člověka fyzikální realitě, a tokem božského času. Oproštění člověka od negativních vlivů zrychlené frekvence, jakým je například stres, je v podstatě závislé na vědomém vstupu do nefyzikálního, božského toku stvoření, který plyne směrem k Osvícení. Lidé si dnes více než kdy předtím uvědomují, jak zhoubné důsledky přináší podřízení života fyzikálnímu pojetí času.

Je-li Světový strom hlavním generátorem přechodů mezi Dny a Nocemi, pak je zřejmé, že vibrační frekvence tohoto Světového stromu se s každým novým Podsvětím umocňuje. Čas se na každém stupni vědomí kosmické pyramidy spojuje se specifickou frekvencí. Například tempo vývoje jednotlivých druhů komunikace (obr. 2.7, str. 38 a obr. 5.12, str. 105) je evidentním projevem těchto rozdílných frekvencí. Každému Podsvětí tedy dominuje určitá základní frekvence vývoje vědomí a tyto frekvence narůstají od nejnižších v řádech halabtúnů až k nejvyšším v řádech uinalů. Tento 25miliardnásobný nárůst základních tónových frekvencí stvoření (pochopitelně prostoupených bezpočtem alikvótních tónů) ovlivňuje typ jevů, které jsou generovány v příslušných Podsvětích. Na neviditelný Kříž proto lze pohlížet jako na nástroj naprogramovaný k sestavování symfonie, v níž jsou podle předem daného schématu rozehrávány tóny se stále vyššími a vyššími frekvencemi.

Tato pyramidová struktura frekvencí stvoření stojí na pozadí dnešního povědomí, že čas se akceleruje a dnes běží rychleji než kdy předtím - někdy dokonce až do bodu, kdy se zdá, že se zastavil. Každá úroveň, každý schod pyramidy odpovídá určité úrovni vědomí, současně však také zřetelně koresponduje s určitou rychlostí změn (viz obr. 5.5, str. 93). S každým vyšším stupněm kosmické pyramidy se duchovní čas urychlí 20krát. Čím rychleji se Dny a Noci střídají, tím vyšší je frekvence změn a tím rychleji budou pozemšťané čas vnímat. Tak se například v Galaktickém Podsvětí musí úhrnem za 1 tún (360 dnů) odehrát tolik změn, kolik se jich událo v 1 katúnu (19,7 let) Planetárního Podsvětí nebo v 1 baktúnu (394 let) Podsvětí Národů.

Je namístě vědět, za čím se původ tohoto zrychlení času skrývá, a to právě dnes, kdy v mnoha zemích, jejichž obyvatelé se stávají obětí stresu, dramaticky narůstá tzv. syndrom vyhoření, kdy se lidé duševně či fyzicky zhroutí pod tíhou pracovních povinností a stresové zátěže. Zdánlivě je to proto, že se zvyšuje pracovní tempo a nasazení, ve skutečnosti je však tento syndrom důsledkem řady vyhrocujících se konfliktů, které mezi vědomím vytvořeným materialistickým Planetárním Podsvětím a nyní

svítajícím, duchovnějším Galaktickým Podsvětím. V důsledku toho jsou podobné psycho-fyziologické příznaky stále závažnější. Jediným opravdovým lékem je seřídít svůj život s rytmem kosmické evoluce a soustředit k němu celou svou existenci: myšlení, jednání i bytí. V kosmickém plánu neexistuje cesta zpátky, a proto se budou muset hodnoty Planetárního Podsvětí tak či onak podřídít novým hodnotám Podsvětí Galaktického.

Stojí za zmínku, že kalendáře založené na fyzikálním toku času, jako je gregoriánský, muslimský či židovský - a ostatně i běžná astrologie, nejsou schopny vysvětlit současné zrychlení času. Například trvání slunečního roku se za posledních několik milionů let nijak nezměnilo a to, že jsme zavedli i další jednotky, jako měsíce či týdny, na podstatě nic nemění. Pouze hierarchický, na tůnách založený kalendář reflektující oscilace Světového stromu, je schopen takový jev vysvětlit. Dokonce je to v jeho pojetí zcela logický důsledek.

Nakonec je to ona zvýšená frekvence velmi krátkého, jen 13 tůnů dlouhého Galaktického Podsvětí, která stojí za současným vzrůstem tzolkinu a mayského kalendáře. Teprve až se změny mezi Dny a Nocemi odehrávají na velmi vysoké frekvenci, začínají si lidé ve větším měřítku uvědomovat, že za proměnlivými trendy lidského tvůrčího ducha stojí kosmické faktory. Protože se tyto změny nyní odehrávají velmi rychle - každých 360 dnů - zdá se, že alespoň na podvědomé úrovni na ně reaguje trvale rostoucí procento lidské populace. A tento nárůst frekvence bude postupně stále zřetelnější, jak bude Galaktické Podsvětí přebírat svou vládu, a bude ještě výraznější, až se přiblíží Podsvětí Vesmírné.

Planetární koloběh Světla a výstup po kosmické pyramidě

Vyložili jsme 9 různých Podsvětí, které tvoří kosmickou pyramidu vědomí. Zatím však nic nenavzdávuje tomu, že by měla tato pyramida vést lidstvo ke stavu Osvícení. Aby byla tato cesta k Osvícení zřejmá, je třeba pochopit ještě jeden důležitý prvek kalendářního systému starých Mayů: planetární koloběh Světla.

Tento princip říká, že každému z 9 Podsvětí vládne specifický poměr jinu a jangu (Světla a Tmy) a tyto poměry se střídají podle specifického schématu. Toto schéma je nezbytným předpokladem kosmického plánu, který má za účel dovést lidstvo k Osvícení. Základní důvod existence těchto střídajících se poměrů je evidentně v tom, že pokud by 9 Podsvětí projevovalo náklonnost pouze k jedné zemské polokouli, pak by dění ve

Vesmírné Podsvětí
(260 dní, počátek únor 2011)

Galaktické Podsvětí
(12,8 let, počátek leden 1999)

Planetární Podsvětí
(256 let, počátek 1755)

Podsvětí Národů
Velký cyklus / Dluhy počet
(5125 let. počátek 3115 př.n.l.)

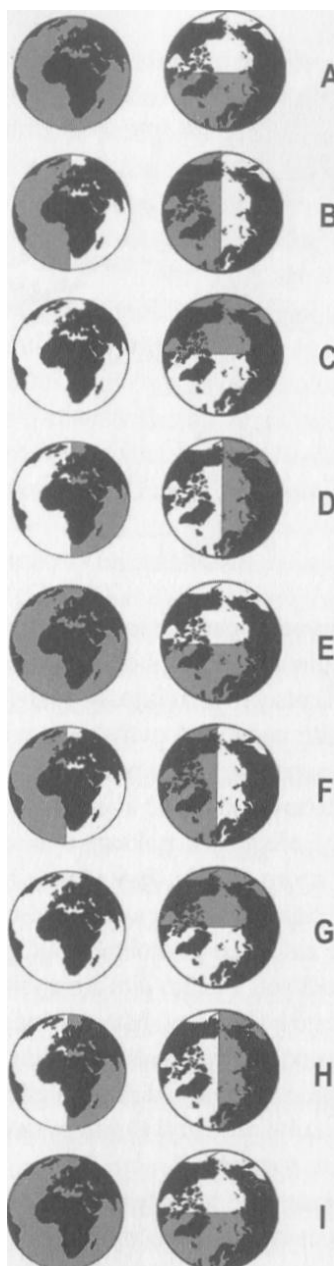
Regionální Podsvětí

Kmenové Podsvětí

Rodové Podsvětí

Zvířecí Podsvětí

Buněčné Podsvětí

Obr. 5.13 Jinové-jangové polarity jednotlivých Podsvětí v planetárním koloběhu Světla. S každou novou vyšší úrovní kosmické pyramidy se polarita z pohledu zemské osy otáčí o 90°. Země je zde znázorněna z pohledu dělicí středové linie a z pohledu severního pólu.

Obr. 5.14 Quetzalcoatl vystupující na 5poschodovou pyramidu, jež může symbolizovat výstup a sestup 9 Podsvětí. V Orientu jsou posvátné stavby, podobné jako tato pyramida, obvykle stavěny v 5 poschodích.

světě již dávno vypadlo z rovnováhy. Jako protiklad tohoto statického stavu působí planetární koloběh Světla, který vyrovnává účinky jednotlivých Podsvětí. Tento jev zajišťuje, že i když bylo lidstvo zasaženo Pádem, který jej stále ještě negativně ovlivňuje, existuje cesta z tohoto stavu, která nás nakonec dovede ke světlé budoucnosti, jak o tom hovoří mnoho náboženských a duchovních tradic světa.

Všechny předchozí pokusy o pochopení mayského kalendáře vedly k nezdaru v tom ohledu, že v něm vůbec nepoznaly popis evoluce vědomí v 9 Podsvětích. Přitom je to právě díky srovnávání jednotlivých Podsvětí. / něhož se můžeme podrobně poučit o energiích jednotlivých 13 Nebes Pouze 9 Podsvětí v celku činí z mayského kalendáře prorocký nástroj a vodítko na cestě k Osvícení. Mayský kalendář do sebe vstřebává veškeré stvoření vystavěné na 9 Podsvětích. Většina významných pyramid v mayských sídlištích stále stojí jako důkaz důležitosti těchto 9 Podsvětí. Abychom pochopili základní poselství těchto pyramid, potřebujeme pouze vidět to, co je nejzjevnější: 9 stupňů.

Jinově-jangové polarity planetárního koloběhu světla jsou ve všech svých variantách znázorněny na obr. 5.13. kde je Země zobrazena ze strany dělicí linie a se strany severního pólu. Při každém stupni 9poschodové pyramidy se jinově-jangová polarita otáčí o 90° proti směru hodinových ručiček. Z toho vyplývá, že Světový strom je \ lastně zemskou osou a jeho účinky se šíří v oscilujících pulsech v kolmých směrech (z nichž je 12. po-

ledník pouze jedním z řady) a střídáním převahy jinové a jangové polarity se tak vytvářejí éterická tvůrčí pole na zemském povrchu. Podle jedné současné teorie, o níž jsme se již zmínili, je zemské jádro tvořeno železným krystalem a dbmčnka, že se jedná o osmistěn, jak se někdy tvrdívá v určitých esoterických kruzích, by byla zcela ve shodě se zde předkládaným modelem. S každým novým Podsvětím se tedy k již existujícím přidává další druh jinově-jangové polarity.

Protože jsou lidský mozek a duch v holografické resonanci se Zemí, budou při výstupu na pomyslnou kosmickou pyramidu jejich výsledné rámce vědomí taktéž určovány odpovídajícími jinově-jangovými polaritami. Z tohoto důvodu vystupovali ahauobové, mayští šamanští králové, na vrchol 9stupňové pyramidy, aby zde vykonali posvátné obřady. Tím se - alespoň symbolicky - snažili vystoupit na vesmírnou úroveň vědomí a navrátit se tak k jednotě s kosmem.

Některé druhy jinově-jangové polarity vytvářejí odloučení mezi oběma polovinami mozku a vytvářejí tak dualisticky orientovanou mysl (to znamená, že člověk zasažený tímto stavem vnímá realitu přes filtr duality), zatímco jiné vytvářejí sjednocený stav mozku (a tedy realitu vnímají v duchu jednoty). Podsvětí ve znamení duality mohou filtrovat realitu buď přes západní / levou hemisféru, nebo východní / pravou hemisféru. Jestliže zavládnou sjednocená Podsvětí, některá z nich člověka hluboce oslepí, zatímco jiná jeho ducha osvítlí.

Podobně jako u několika dalších jevů není v této knize prostor pro podrobné doložení tohoto světelného koloběhu, nicméně vyzývám svědomité čtenáře k tomu, aby se sami pokusili tuto perspektivu prověřit a přesvědčili se, zda se kryje s jejich vlastní intuicí.

Tento krátký přehled o planetárním koloběhu Světla zahájím sjednocujícími vědomími Regionálního Podsvětí. To zhruba odpovídá úrovni člověka, který v době ledové hnal soby tundrou, maloval jeskynní obrazy a dokázal vyrábět některé složitější nástroje. Lidé tehdy pravděpodobně žili ve společnosti rovnostářského typu se silnými matriarchálními rysy. V tomto podsvětí byli osvíceni a nespatovali žádné dělítka mezi sebou a božským, živoucím vesmírem. Současně zde neexistovala ani propast mezi mužem a ženou ani mezi člověkem a přírodou. To byla úroveň vědomí symbolicky označovaná jako „ráj Edenu". Lidé žili plně přítomností a nestarali se o minulost ani budoucnost. Neexistovali žádní faraóni ani žádní otroci, ale také ani zavražovací soustavy a život v té době nebyl rozhodně nijak pohodlný. Byl to osvětlený stav ve velmi omezeném rámci vědomí; božská Prozřetel-

nost měla prostřednictvím planetárního koloběhu Světla s osudem lidstva mnohem velkolepější plány.

S počátkem Podsvětí Národů došlo k pádu a ke zrození dualistického vědomí, které položilo základy moderního ducha. Aspekty lidství spojené s pravou polovinou mozku byly odfiltrovány a potlačeny a tak se zrodil duch dnešního člověka. Lidé se začali vzájemně hodnotit odlišně a zejména ženy, děti, dělný lid a také zvířata byli v tomto rámci vědomí snižováni a odsunováni do jinové („temné“) oblasti vnímání. Člověk byl přesto stále ještě „z poloviny“ osvícený a protože jeho vnitřní vidění si stále uchovávalo minimálně polovinu Světla, uchoval si víru v duchovní realitu. Živý kontakt s božstvím se však postupně vytrácel a duchovní vědomí se proměnilo v náboženství. Postupně začala být upřednostňována západní / levá hemisféra a s ní její projevy věd, protestantského křesťanství a kapitalismu.

V dalším kroku, v Planetárním Podsvětí, dospěl člověk nevědomky k vědomí, které bylo současně jednotící i zaslepující. Protože bylo zaslepující, nebyl už schopen vidět božskou realitu, a tak se lidská existence zaměřila na výrobu a spotřebu a úsilí o materiální průmyslový blahobyť. V tomto rámci vědomí byly člověku viditelné pouze materiální aspekty reality a tak se i z náboženství, pokud se nevytratilo docela, stala pouze formální obřadnost. Rámec vědomí však byl v tomto Podsvětí také sjednocující, takže se ty nejekrajnější rozdíly v hodnocení člověka začaly vyrovnávat. (Základní hierarchická struktura zůstala, ale objevilo se měřítko rovnosti, protože zaslepené vědomí už nevyzařovalo takový nepoměr.) Tak se mohl v polovině 19. století projevit i ženský politický faktor a byly uznány zvláštní potřeby dětí. Objevila se demokracie, otrokářství bylo postaveno mimo zákon a bohatství a moc založené na dědičných privilegiích se začaly vytrácet. Poprvé v lidských dějinách se stal ideálem mír, i když ne zrovna důsledně uplatňovaným.

S nedávným počátkem Galaktického Podsvětí vstupuje nyní lidstvo do rámce vědomí, které bude přát východní / pravé hemisféře. Můžeme proto očekávat, že tento vývoj povede k vytváření rovnováhy mezi Východem a Západem jakož i mezi levou a pravou mozkovou hemisférou. 400letá dominance západní / levé hemisféry, kterou přineslo 13. Nebe Podsvětí Národů, již dospěje ke svému konci. Protože však nyní svítající Podsvětí v sobě nese dualistické vědomí, nelze se divit, že tato změna zpočátku působí dramatický nárůst vzájemné nevraživosti mezi Východem a Západem. Rámec vědomí je však také „z poloviny osvícený“, takže duchovní aspekty reality

budou opět rozpoznány. Nástup tohoto rámce přinese změnu, která ovlivní všechny stránky naší existence. Zeny díky lepšímu kontaktu mezi oběma mozkovými polokoulemi budou v mnoha ohledech první, kdo bude tyto nové způsoby pohledu na skutečnost iniciovat.

A konečně ve Vesmírném Podsvětí dosáhne lidstvo vědomí, které je současně sjednocující a osvícené, a to na základě rovnováhy vzešlé z nižších Podsvětí. (Pokud na sebe promítnete 4 jinově-jangové polarity Podsvětí od Regionálního po Galaktické, vzájemně se vyruší.) Vesmírné Podsvětí znamená přičtení jedné osvěcující jinově-jangové polarity na všechny předchozí rámce, které již byly vzájemně vyrovnány. To bude znamenat trvalý mír na vnější i na vnitřní rovině. A bude to také znamenat seřazení odloučenosti mezi lidským a božským a dosažení stavu Osvícení, který již nelze zvrátit. To je onen Ráj na konci času, který byl předpovídan v mnoha náboženských tradicích. A protože Světový strom, onen vlnový generátor energií, již nebude vytvářet dělicí linii mezi oběma zemskými hemisférami, dospějí dějiny a s nimi i prožívání času ke svému konci.

Obsah pojmu člověk se v jednotlivých Podsvětech znatelně liší, protože je hluboce ovlivňován střídáním kosmických energií a jinově-jangových polarit. Tyto polarity určují rámec našeho vědomí a poskytují nám ony filtry, skrze něž vnímáme realitu. Hovořit o lidské přirozenosti jako o něčem neměnném tedy postrádá oporu v realitě. Stejně tak nelze lidskou evoluci vykládat jednoduše jako povrchní změny ve způsobu myšlení. Rozdíly ve vědomí obyvatel různých Podsvětí jsou skutečné, a právě z tohoto důvodu bychom se měli vystříhat potřeby stávat se soudci dějin. Přesun jinově-jangových polarit vysvětluje, proč mohli naši dávnější předkové vidět věci, které my dnes nevidíme. Proto se například dnes můžeme hodně dozvědět právě ze starého mayského kalendáře. A existují pochopitelně věci, kterým rozumí lidé dneška a kterým nemohli rozumět dřívější civilizace; proto dávejme pozor, abychom svými soudy nevyhlévali vaničku i s dítětem.

Krok do vyššího Podsvětí kosmické pyramidy zajišťuje proměnu našeho rámce vědomí. Cesta k osvícení je výstupem k nejvyššímu vědomí Vesmírného Podsvětí a proto nám mayský kalendář nabízí přesnou definici Osvícení. Osvícení znamená nadčasové kosmické vědomí v prožívání skutečnosti, které není ovládáno jinově-jangovou polaritou vyvolávající vnitřní a vnější konflikty. Smyslem Vesmírného Podsvětí, a tak i celého tohoto stvoření, je vytvoření takového vědomí. Mayský kalendář je pro popis tohoto transformačního procesu neocenitelnou časovou mapou, která zachycuje proměnlivý duchovní terén a vnímání skutečnosti - mapou,

která nám může dobře posloužit k výstupu na nejvyšší úroveň vědomí. Ti, kdo si Osvícení stanoví za cíl své cesty, najdou v této mapě nej cennější pomoc.

Jinově-jangová polarita je v legendách původních obyvatel Ameriky běžně symbolizována postavami dvojčat. Tak například mayští bratři Hunahpú a Ixbalanqué nebo aztéctí Quetzalcoatl a Tezcatlipoca symbolizují polaritu prvků jin a jang. Nebo v proroctvích kmene Hopi se vypráví o starším bratru Světla, pravém bílém Bratrovi, který se vrátí z Východu, aby svému mladšímu sourozenci pomohl očistit Západ; tato alegorie věrně vystihuje konkrétní jinově-jangovou polaritu, která se právě rodí s Galaktickým Podsvětím. Toto nové Světlo z Východu pak svět vyvede ze současného stavu *Koyaanisqatsi*, tj. nerovnováhy, a vytvoří jeden národ pod jednou mocí - mocí samotného Stvořitele. Tančící Kachina odhodí na znamení změny svou masku. To znamená, že z jeho tváře zmizí temnota - symbol toho, co nastane, když zasvitne osvícený stav Vesmírného Podsvětí.

TZOLKIN

Jak v dlouhých cyklech, tak i v krátkých

Když jsme nastínili delší vlnové úseky stvoření a výstup k Osvícení, který režírují střídající se jinově-jangové polaridy kosmické pyramidy, je na čase vrátit se k rozboru tzolkinu. Tento posvátný kalendář je současně kalendářní předlohou pro stanovení jednotlicího schématu stvoření i základem mayské kalendářní soustavy. I když se v této knize o tzolkinu nezmiňujeme na každém příslušném místě, je to ve skutečnosti struktura, na které stojí prorocký obsah celé mayské kalendářní soustavy.

Na obrázku 4.5 (str. 80), kde je 7 Dnů a 6 Nocí Velkého cyklu vztaženo na matematické schéma 13×20 , již bylo naznačeno, jaký vztah mají vyšší tvůrčí cykly k jeho početní struktuře. Tzolkin je matematickou maticí energií působících v božském procesu tvoření. Základem pro chápání tzolkinu v jeho každodenním schématu je platnost pravidla, které lze označit za hermetický zákon času: „Jak v dlouhém cyklu, tak i v krátkém.“ Znamená to, že základní energetické schéma 7 Dnů a 6 Nocí, které lze empiricky ověřit u všech hlavních tvůrčích cyklů 9 Podsvětí, se odráží i v každodenním tzolkinu.

Jak dále uvidíme, schéma 7 Dnů a 6 Nocí na obr. 6.1 je pouze tím nejobecnějším v soustavě tzolkinu. Toto základní podschéma generuje vlnový pohyb evoluce vědomí ve 13 krocích, jak je ukázáno v obr. 6.2. Toto schéma se rovněž vztahuje na všechny evoluční procesy bez ohledu na to, v jakém Podsvětí se právě vyvíjejí. Mikrokosmos se proto odráží v makrokosmu i v časových dimenzích. Společný 260denní tzolkin je tedy časovým mikrokosmem delších časových cyklů stvoření, v němž se odráží schéma jejich energetických změn. Světelné schéma tzolkinu, které lze aplikovat na různé

tzolkin s unialy

tabulka 4

mayská denní znamení													aztécká denní znamení												
Imix		1	21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241		Cipactli									
Ik		2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202	222	242		Ehecatl									
Akbal		3	23	43	63	83	103	123	143	163	183	203	223	243		Calli									
Kan		4	24	44	64	84	104	124	144	164	184	204	224	244		Cuetzpallin									
Chicchan		5	25	45	65	85	105	125	145	165	185	205	225	245		Coatl									
Cimi		6	26	46	66	86	106	126	146	166	186	206	226	246		Miquiztli									
Manik		7	27	47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247		Mazatl									
Lamat		8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228	248		Tochtl									
Muluc		9	29	49	69	89	109	129	149	169	189	209	229	249		Atl									
Oc		10	30	50	70	90	110	130	150	170	190	210	230	250		Itzcuintli									
Chuen		11	31	51	71	91	111	131	151	171	191	211	231	251		Ozomatli									
Eb		12	32	52	72	92	112	132	152	172	192	212	232	252		Malinalli									
Ben		13	33	53	73	93	113	133	153	173	193	213	233	253		Acatl									
Ix		14	34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254		Ocelotl									
Men		15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215	235	255		Cuauhtli									
Cib		16	36	56	76	96	116	136	156	176	196	216	236	256		Cozcacuah									
Caban		17	37	57	77	97	117	137	157	177	197	217	237	257		Ollin									
Etnab		18	38	58	78	98	118	138	158	178	198	218	238	258		Tepcatl									
Cauac		19	39	59	79	99	119	139	159	179	199	219	239	259		Quiahuitl									
Ahau		20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260		Xochitl									

Obr. 6.7 Matice tzolkinu se 7 unialy Světla a 6 unialy Tmy. Toto je základní schéma, které platí například pro Podsvětí Národů na obr. 4.5, str.80

sekvence následujících 260 stejných časových období tunového systému, ve skutečnosti definuje tvůrčí procesy ve všech Podsvětích. Schéma tzolkinu je tedy těsně propojeno s rozvojem rámce vědomí a daná energie tzolkinu vždy reprezentuje specifickou fázi evoluce. Tzolkin je jakýmsi filtračním schématem božského Světla. Toto schéma existuje v oblasti mimo čas, takřkajíc v Boží mysli. Tzolkin sám o sobě tedy není ani tak kalendářem jako spíše schématem rozvoje tvůrčí energie.

Jak již bylo zmíněno dříve, lze si tzolkin představit jako do sebe zapadající ozubené soukolí (obr. 1.8, str. 24). Podobně i na stvořený vesmír v jeho celistvosti lze nahlížet jako na soustavu ozubených kol, která do sebe vzájemně zapadají (obr. 6.3). Tato kola však do sebe zapadají pouze podle určitých pravidel. Každý z 18 uinalů tunu musí například přesně ladit s každým ze 13 uinalů, které tvoří 1 oběh tzolkinu.

Protože každé kolo v tunovém systému má 20krát více zubů než kolo uvnitř, otočí se vnitřní kolo za stejnou dobu 20krát, zatímco vnější jen jednou. Můžeme tedy pozorovat, že každý časový cyklus má svou vlastní rotační frekvenci a že tato frekvence se bude v každém Podsvětí lišit. Všechny cykly duchovního času ve vesmíru jsou tedy vzájemně propojené. Nic se neděje v izolaci mimo velkoplošný kosmický plán a všechno je podřízeno stejným časovým cyklům.

Nyní tedy chápeme, že systém mayského kalendáře je systémem cyklů v cyklech v cyklech, kde je podrobnější, každodenní běh událostí podmíněn energiemi ještě kratších cyklů. Existence takového cyklického systému s řadou propojených úrovní by neměla budit dojem, že existuje „mnoho různých“ mayských kalendářů. V božském stvoření je vše spojeno se vším, a proto různé kalendářní cykly popisující jeho evoluci jsou spolu jasně definovanými způsoby provázány.

To pak také znamená, že kratší periody, jako jsou 20 denní uinaly nebo 13denní trecenia tzolkinu, jsou jakýmsi vysokofrekvenčními alikvótními tóny vzbuzovanými Velkým cyklem a dalšími Podsvětími s ještě delší dobou trvání. Protože již z dějin lidského vývoje víme, že vlnové momenty, jež tyto delší tvůrčí cykly vyvolávají, jsou skutečné, musejí být skutečné i jejich mikrokosmické odrazy. Stejně vysokofrekvenční energetické schéma tzolkinu, které dominuje delším cyklům, je znovu vytvářeno v 260denních cyklech. Na základě toho má mayská „astrologie“ a věštby reálný podklad, jak je podrobněji komentováno v dodatku 2.

Primární povaha tzolkinu jako schéma duchovní energie je rovněž patrná ze skutečnosti, že mezi Mayi i Aztéky jsou bohové často symbolizováni

a označování znakovými kombinacemi z tzolkinu: například Quetzalcoatl byl nazýván 9 Vítr (Bolok Ik). I když jsem tedy na začátku popisoval tzolkin jako systém 13×20 dnů, na jehož základě je obvykle chápán, je tento výklad ve skutečnosti poněkud násilný. Například ve starých *Knihách Chilama Balama* je 260 kombinací tzolkinu někdy spojováno s katúny, jejichž postupná řada popisuje stvoření vesmíru; model prezentovaný v této knize je s ní v dokonalém souladu. Stvořitel možná navrhl tzolkin jako optimální tvůrčí schéma, které se skrývá za evoluci všech věcí. Možná právě toto poznání starých Mayů a Aztéků, že tzolkin je jakýmsi filtračním schématem Světla, které se snaží uplatňovat na nejrozličnějších úrovních, se stane jejich největším příspěvkem našemu duchovnímu vývoji.

V konečném důsledku je tzolkin kód popisující předvolený božský program oscilací Světového stromu a má původ na nějaké nimočasové a mimoprostorové úrovni. Ve své hlubší rovině je tedy tzolkin nadčasový. A protože jsou to jeho energie, které vytvářejí naše prožívání času je zřejmé, že čas je jen iluze a neexistuje nezávisle na božském stvoření. Tzolkin je tedy něco mnohem širšího a mnohem hlubšího, než nějaký lunární cyklus, biorytmus či sluneční fáze. Mnohem spíš je konečným schématem skrytým za všemi rytmy a energetickými strukturami v tomto vnímaném časovém procesu.

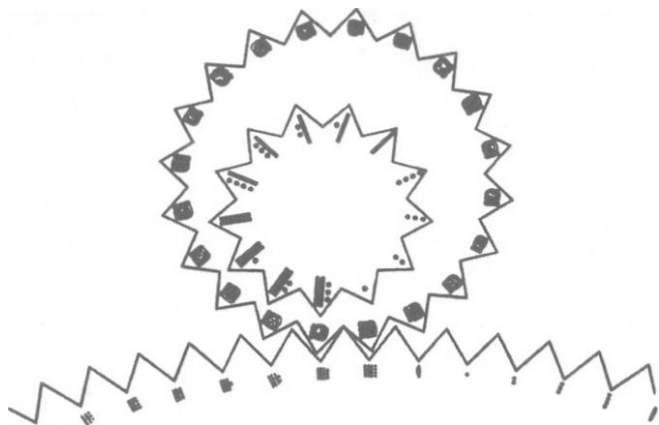
Skutečný tzolkin

Model ozubeného soukolí (obr. 6.3, str. 120) má jeden velmi zásadní důsledek: pro vesmír může platit pouze jediný tzolkin. V posloupnosti 13 dnů může být tedy pouze jeden, který rezonuje například s 8. Nebem všech různých Podsvětí (jemuž ve všech Podsvětech vládne energie Tlaloca). To je den, kterému patří číslo 8 ze 13 čísel počtu tzolkinu. Určitému dni tedy vládne pouze jediná kombinace tzolkinu. Alikvóty musí být v harmonickém vztahu k hlavním tónům a kdyby například baktún, katún či tún nekončil přesně týmž dnem jako uinal tzolkinu, nebyly by koloběhy tzolkinu přesným odrazem energií delších cyklů. To dále znamená, že tzolkin a tunový systém se musejí vždy shodovat.

Klasický počet, který Mayové používají už nějakých 2 500 let, je tedy v harmonickém vztahu k vyšším cyklům. (První dny, 1 Imix, kin 1, jednotlivých koloběhů tzolkinu tohoto počtu, je možné vidět v prostředním řádku na obr. 7.1, str. 132) Během doby však některá menší mayská etnika přestala z různých důvodů klasický počet používat a místo něj zavedla

Nebe vládnoucí aztécké božstvo	Den / Noc	Vesmírné Podsvětí
1. Nebe Xiuhtecuhtli bůh ohně a času	1. Den	setba počáteční projevy nového vědomí
2. Nebe Tlaltecuhli bůh země	1. Noc	vstřebání nové vlny
3. Nebe Chalchiuhtlicue bohyně vody	2. Den	klíčení expanzivní puzení nového vědomí
4. Nebe Tonatiuh bůh slunce a války	2. Noc	reakce proti novému vědomí
5. Nebe Tlacolteotl bohyně lásky a porodu	3. Den	rašení upevnění nového vědomí
6. Nebe Mictlantecuhli bůh smrti	3. Noc	vstřebání upevněného vědomí
7. Nebe Cinteotl bůh kukuřice a potravy	4. Den	rozzrůstání nové vědomí vyvažuje staré vědomí nejpřiznačnější fáze nového vědomí
8. Nebe Tlaloc bůh deště a války	4. Noc	přemostění k projevu nového vědomí
9. Nebe Quetzalcoatl bůh světla	5. Den	pučení zviditelnění nejvýraznějšího projevu
10. Nebe Tezcatlipoca bůh temnoty	5. Noc	rozpad
11. Nebe Yohualticitl bohyně zrození	6. Den	rozkvět renesance, zárodky nejvyššího projevu nového vědomí
12. Nebe Tlahuizcalpantecuhtli bůh doby před svítáním	6. Noc	odpočinek a sladění se zárodkem nového vědomí
13. Nebe Ometeotl / Omecinati dvojbožstvo stvořitel	7. Den	dozrání plodu nejvyšší projev nového vědomí

Obr. 6.2 Vývojové fáze v předávání energií 13 Nebes. Tento evoluční postup je platný pro každé z 9 Podsvětí.

Obr. 6.3 **Model ozubeného soukolí propojující 13 číslíc a 20 (horní soukolí) denních znamení s tunovým kolem (dolní kolo)**

nový. (Tzolkin, který se mezi Mayi stále používá, se obvykle označuje jako 584 283 - číslo, které je někdy potřeba vpisovat do mayských kalendářních kalkulaček na Internetu. Někteří archeologové nicméně stále dávají přednost počtu 584 285.)

Zmatek působí rovněž existence řady nově sestavených tzolkinu, zejména tzv. Dreamspell, který vznikl teprve před zhruba 10 lety a Mayové jej nikdy nepoužívali. Hlavním rysem tohoto počtu je existence přestupného dne, který je gregoriánským kalendářem stanoven na 29. února, který se objevuje každé 4 roky a který postrádá energii tzolkinu. Přítomnost dnů, kterým nevládne žádné denní znamení (jako by se v ten okamžik stvoření zastavilo), se zdá být mayským strážcům dnů poněkud cizí. Protože takové počty přeskakují dny, nemají pevný vztah k tunovému systému 9 Podsvětí včetně 13 Nebes Velkého cyklu a proto ani nemohou být adekvátním odrazem vývoje vědomí jako ten, který je popisován v této knize.

Tzolkin se obvykle popisuje jako středový bod stvoření. Možná právě proto na něj Mayové kladli takový důraz a uchovali jej v nedotčené podobě až do dnešních dnů. Jakákoli změna v tzolkinu by způsobila zmatek a velmi pravděpodobně by nakonec vedla k materialistickému pojetí času. Kdo používá nepřesný tzolkin, nezjistí skutečnou tzolkinovou energii svého narození a nenaučí se vcházet do božského procesu tvoření.

Členění tzolkinu - vrstvy filtračních schémat božského Světla

Doposud jsem se docela zevrubně zabýval významem cyklu 13 čísel a na několika příkladech demonstroval, jakými způsoby koresponduje s vývojovým postupem od semene ke zralému plodu. 7 uinalů Světla a 6 uinalů Temnoty však představuje pouze ten nejjednodušší způsob, jak je tvůrčí energie členěna schématem tzolkinu (obr. 6.1, str. 116).

Tzolkin lze členit také na základě několika jiných důležitých schémat a jeho 260 jednotek lze rozkládat pomocí následujících matematických faktorů: 2×130 , 4×65 , 5×52 , 10×26 , 13×20 , 20×13 , 26×10 , 52×5 , 65×4 a 130×2 . Každý rozklad na tyto činitele vytváří osobité podschéma božského Světla, kompletní energetická matice tzolkinu se tedy objeví teprve kombinací všech těchto vedlejších schémat. Dochované knihy Mayů, především Drážďanský kodex, se podrobně zabývají způsoby, jakými tato vedlejší schémata tzolkinu vznikají, a totéž lze říci o některých aztéckých kodexech z doby před španělským zábořem, jako například Borgijský kodex. Jde o to, že pouze až jsou všechna tato vedlejší schémata tzolkinu navrstvena jedno na druhé, objeví se kompletní schéma filtrace božského Světla.

Na obr. 6.4 můžeme vidět, jak se základní filtrační schéma 7 uinalů Světla a 6 uinalů Temnoty kombinuje a vytváří matici 20 trecenií. Energii každého trecenia dominuje jeho počáteční denní znamení, takže zde byla tato znamení do základního schématu tzolkinu začleněna.

Schéma tzolkinu na obr. 6.5 je ještě podrobnější. Zde se překrývají energie přechodů mezi Dny a Nocemi v rámci každého trecenia, takže je tento tzolkin ještě blíže skutečnosti než dva předchozí na obr. 6.1 a 6.4. V dalším oddíle popíšu ještě dvě překrývající se schémata - schéma 4 a 5 Světů.

Je tedy zřejmé, že tzolkin a s ním i božské stvoření lze studovat na mnoha úrovních složitosti. Aby ve skutečnosti bylo možné chápat určité jevy v dějinách vesmíru, je třeba složitější tzolkin než ten, který zohledňuje pouze 7 Dnů a 6 Nocí. V této souvislosti je zajímavé, že matematickou aplikací lze dokázat, že pokud bychom na sebe navrstvili všechny dříve vyjmenované faktory, každá z 260 jednotek tzolkinu by měla svou jedinečnou energii.

4 a 5 Světů

Ze všech možných faktorů, na něž lze schéma tzolkinu rozložit, se faktory 4×65 (obr. 6.6) a 5×52 (obr. 6.7) jeví jako nejvýznamnější. Z těchto

tzolkin
s unialy a trecenami
tabulka 5

mayská denní znamení													aztécká denní znamení												
Imix			21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241		Cipactli									
Ik		2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202		242		Ehecatl									
Akbal		3	23	43	63	83	103	123	143	163		203	223	243		Calli									
Kan		4	24	44	64	84	104	124		164	184	204	224	244		Cuetzpallin									
Chicchan		5	25	45	65	85		125	145	165	185	205	225	245		Coatl									
Cimi		6	26	46		86	106	126	146	166	186	206	226	246		Miquiztli									
Manik		7		47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247		Mazatl									
Lamat		8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228			Tochtli									
Muluc		9	29	49	69	89	109	129	149	169	189		229	249		Atl									
Oc		10	30	50	70	90	110	130	150		190	210	230	250		Itzcuintli									
Chuen		11	31	51	71	91	111		151	171	191	211	231	251		Ozomatli									
Eb		12	32	52	72		112	132	152	172	192	212	232	252		Malinalli									
Ben		13	33		73	93	113	133	153	173	193	213	233	253		Acatl									
Ix			34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254		Ocelotl									
Men		15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215		255		Cuauhtli									
Cib		16	36	56	76	96	116	136	156	176		216	236	256		Cozcacuahu									
Caban		17	37	57	77	97	117	137		177	197	217	237	257		Ollin									
Etznab		18	38	58	78	98		138	158	178	198	218	238	258		Tepcatl									
Cauac		19	39	59		99	119	139	159	179	199	219	239	259		Quiahuitl									
Ahau		20		60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260		Xochitl									

Obr. 6.4 Schéma tzolkinu se dvěma vrstvenými faktory: a) 7 unialů Světla a 6 unialů Temnoty; b) 20 trecení označených počátečním znamením a oddělených tučnou čarou.

tzolkin
s unialy, trecenami, Dny a Nocemi
tabulka 6

mayská denní znamení

aztécká denní znamení

Aligátor			21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241		Aligátor
Vítr		2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202		242		Vítr
Noc		3	23	43	63	83	103	123	143	163		203	223	243		Dům
Semeno		4	24	44	64	84	104	124		164	184	204	224	244		Ještěrka
Had		5	25	45	65	85		125	145	165	185	205	225	245		Had
Smrt		6	26	46		86	106	126	146	166	186	206	226	246		Smrt
Jelen		7		47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247		Jelen
Králík		8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228			Králík
Voda		9	29	49	69	89	109	129	149	169	189		229	249		Voda
Pes		10	30	50	70	90	110	130	150		190	210	230	250		Pes
Opice		11	31	51	71	91	111		151	171	191	211	231	251		Opice
Cesta		12	32	52	72		112	132	152	172	192	212	232	252		Tráva
Rákos		13	33		73	93	113	133	153	173	193	213	233	253		Rákos
Jaguár			34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254		Ocelot
Orel		15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215		255		Orel
Sup / Sova		16	36	56	76	96	116	136	156	176		216	236	256		Sup
Země		17	37	57	77	97	117	137		177	197	217	237	257		Pohyb
Pazourek		18	38	58	78	98		138	158	178	198	218	238	258		Nůž
Lijavec		19	39	59		99	119	139	159	179	199	219	239	259		Děšť
Světlo / Pán		20		60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260		Květ

Obr 6 5 Schéma tzolkinu s vrstvenými faktory podle obr. 6.4 plus faktor denních změn mezi Světlem a Temnotou v rámci trecenn.

tzolkin se čtyřmi Světy tabulka 7

mayská denní znamení

aztécká denní znamení

Imix 	1	21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241	 Cipactli
Ik 	2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202	222	242	 Ehecatl
Akbal 	3	23	43	63	83	103	123	143	163	183	203	223	243	 Calli
Kan 	4	24	44	64	84	104	124	144	164	184	204	224	244	 Cuetzpallin
Chicchan 	5	25	45	65	85	105	125	145	165	185	205	225	245	 Coatli
Cimi 	6	26	46	66	86	106	126	146	166	186	206	226	246	 Miquiztli
Manik 	7	27	47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247	 Mazatl
Lamat 	8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228	248	 Tochtli
Muluc 	9	29	49	69	89	109	129	149	169	189	209	229	249	 Atl
Oc 	10	30	50	70	90	110	130	150	170	190	210	230	250	 Itzcuintli
Chuen 	11	31	51	71	91	111	131	151	171	191	211	231	251	 Ozomatli
Eb 	12	32	52	72	92	112	132	152	172	192	212	232	252	 Malinalli
Ben 	13	33	53	73	93	113	133	153	173	193	213	233	253	 Acatl
Ix 	14	34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254	 Ocelotl
Men 	15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215	235	255	 Cuauhtli
Cib 	16	36	56	76	96	116	136	156	176	196	216	236	256	 Cozcacuah
Caban 	17	37	57	77	97	117	137	157	177	197	217	237	257	 Ollin
Etnab 	18	38	58	78	98	118	138	158	178	198	218	238	258	 Tepcatl
Cauac 	19	39	59	79	99	119	139	159	179	199	219	239	259	 Quiahuitl
Ahau 	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	 Xochitl

Obr. 6.6 Filtrační schéma tzolkinu se začleněním 4 světů. Každý z těchto světů je pojmenován podle koncového denního znamení.

tzolkin s pěti Světy tabulka 8

mayská denní znamení

aztécká denní znamení

Aligátor 	1	21	41	61	81	101	121	141	161	181	201	221	241	 Aligátor
Vítr 	2	22	42	62	82	102	122	142	162	182	202	222	242	 Vítr
Noc 	3	23	43	63	83	103	123	143	163	183	203	223	243	 Dům
Semeno 	4	24	44	64	84	104	124	144	164	184	204	224	244	 Ještěrka
Had 	5	25	45	65	85	105	125	145	165	185	205	225	245	 Had
Smrt 	6	26	46	66	86	106	126	146	166	186	206	226	246	 Smrt
Jelen 	7	27	47	67	87	107	127	147	167	187	207	227	247	 Jelen
Králík 	8	28	48	68	88	108	128	148	168	188	208	228	248	 Králík
Voda 	9	29	49	69	89	109	129	149	169	189	209	229	249	 Voda
Pes 	10	30	50	70	90	110	130	150	170	190	210	230	250	 Pes
Opice 	11	31	51	71	91	111	131	151	171	191	211	231	251	 Opice
Cesta 	12	32	52	72	92	112	132	152	172	192	212	232	252	 Tráva
Rákos 	13	33	53	73	93	113	133	153	173	193	213	233	253	 Rákos
Jaguár 	14	34	54	74	94	114	134	154	174	194	214	234	254	 Ocelot
Orel 	15	35	55	75	95	115	135	155	175	195	215	235	255	 Orel
Sup / Sova 	16	36	56	76	96	116	136	156	176	196	216	236	256	 Sup
Země 	17	37	57	77	97	117	137	157	177	197	217	237	257	 Pohyb
Pazourek 	18	38	58	78	98	118	138	158	178	198	218	238	258	 Nůž
Lijavec 	19	39	59	79	99	119	139	159	179	199	219	239	259	 Déšť
Světlo / Pán 	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	 Květ

Obr. 6.7 Filtrační schéma tzolkinu se začleněním 5 světů. Každému z nich dominuje určité mytologické téma: 1. svět - stvoření, 2. svět - voda, 3. svět - spalující voda, 4. svět - vrcholící válka, 4. svět - sjednocení protikladů.

	Podsvětí Národů (3115 př.n.l.-2011)	Planetární Podsvětí (1755-2011)	Galaktické Podsvětí (1999-2011)	Vesmírné Podsvětí (2011)
L Svět	3115-1834 př.n.l.	1755-1819	05.01.1999-20.03.2002	11.02.2011-16.04.2011
2. Svět	1834-552 př.n.l.	1819-1883	20.03.2002-02.06.2005	16.04.2011-20.06.2011
3. Svět	552 př.n.l.-730	1883-1947	02.06.2005-15.08.2008	20.06.2011-24.08.2011
4. Svět	730-2011	1947-2011	15.08.2008-28.10.2011	24.08.2011-28.10.2011

Obr. 6.8 Trvání 4 světů v posledních 4 Podsvětích

faktorů vzniká 4 a 5 různých Světů, které tvoří běžnou součást původních mesoamerických prorockých tradic (i když mnohá proroctví během doby ztratila přímou spojitost s tzolkinem). V dochovaných kodexech se tzolkin dělí na 4 stejné díly ($4 \times 65 = 260$), čímž vznikají 4 Světy (obr. 6.7), které už od starověku hrají v mytologii důležitou roli. Energetické přechody těchto Světů v časové ose jsou uvedeny v obr. 6.8.

Z údajů v této tabulce lze vyčíst, že třetí z těchto 4 Světů nastal přesně v polovině Podsvětí Národů, v roce 552 př. n. l. Jak bylo uvedeno dříve, bylo toto období poznamenáno nebývalým rozmachem náboženského myšlení po celém světě (viz obr. 4.6, str. 82). Čtvrtý z těchto Světů, jež započal rokem 730 n. l., spadá naopak do doby, kdy se začalo prosazovat vědomí naprosto protichůdné tomu předchozímu. Na počátku 4. Světa se rozvíjelo vědomí, které začalo lidstvo připravovat na Planetární Podsvětí, které se svými materialistickými a industriálními tendencemi začalo projevoval až kolem roku 1755.

Účinky přechodů mezi jednotlivými světy lze podobně pozorovat i v Planetárním Podsvětí. Počátek 3. sSvěta v roce 1883 poznamenalo první zavádění elektrického proudu do domácností a vynález automobilu - dva pilíře, na nichž stojí dnešní materialistický svět. S počátkem 4. Světa v roce 1947 si můžeme všimnout, že se začíná objevovat poněkud opačná mentalita, jak mezi jinými příznaky naznačuje i šíření holistických představ o sjednocení Východu a Západu. Podstatné však je, že posledních 65 energií tzolkinu, jež začínají působit s počátkem 4. Světa, znamená přípravu na poslední trecenium, tj. posledních 13 energií tzolkinu. V pozdějších kapitolách se budeme tomuto jevu věnovat zevrubněji.

Toto členění tzolkinu na 4 a 5 Světů se relativně řečeno vyvíjí na základě nízkofrekvenčních vlnových momentů, u nichž nejsou bezprostřední energetické změny tak dramatické jako při členění na 13 Nebes. Nicméně

změny v mentalitě spojované s těmito Světy jsou pravděpodobně ještě důraznější než ty, které produkuje 13 Nebes. Vzhledem k jejich obecnějšímu a dlouhodobějšímu účinku však nejsou tak zjevně prokazatelné.

Je třeba poukázat na to, že podobně jako se 13denní počet odráží ve struktuře 13 Nebes, existuje i 4denní a 5denní počet, v němž se zmíněné Světy odráží. 4denní počet byl spojován (a pravděpodobně i zaměňován) se 4 světovými stranami, a proto byla každému dni přiřazována jedna světová strana a jeho barva. Španělský páter Sahagun ve svých pamětech uvádí, že v 2. polovině 16. století používali Mexičané v rámci tzolkinu 5denní počet, tzv. quintanu. Energetické přesuny mezi 4 a 5 Světy si tedy v tzolkinu našly - jako všechno ostatní v tomto holografickém vesmíru - svou mikrokosmickou manifestaci.

Aztécký kamenný kalendář

Také kosmologie Aztéků stála pevně na základech tzolkinu. Vyplývá to zřetelně z jejich kamenného kalendáře, který je uložen v Antropologickém muzeu v Mexico City. Tento kruhový kámen je jedním z nejznámějších symbolů mexického národa a četné výzkumné týmy se pokoušely objasnit význam jeho symbolů zakletých do soustředných kruhů okolo tváře Tonatiuiha, boha slunce a válečníků. Návštěvníci Mexika jsou doslova bombardováni suvenýry tohoto kalendáře, který někdy bývá mylně zaměňován za mayský.

Kamenný kalendář obsahuje popis aztécké kosmologie, která byla vybudována na konkrétním tvůrčím schématu Světů, z nichž čtyři předcházely tomu současnému, pátému. Podle představ Aztéků vládl současnému Světu Tonatiuh a symbol tzolkinu 4 Ollin - pohyb, který je totožný s mayským 4 Caban - zemětřesení. Kolem středu kalendáře jsou rozmístěny 4 různé symboly: 4 Ocoatl (4 Jaguár / Ix), 4 Ehecatl (4 Vítr / Ik), 4 Quiahuitl (4 Lijavec / Cauac) a 4 Atl (4 Voda / Muluc). Každý z těchto symbolů tzolkinu označuje jeden z údajných předchozích Světů, které byly zničeny určitou katastrofou. První Svět začal energií 4 Jaguár a skončil tím, že jaguáři sežrali jeho obří obyvatele. Druhý Svět 4 Vítr byl zničen větrem a jeho obyvatelé se proměnili v opice. Třetímu Světu vládl 4 Lijavec, zničil jej požár a z jeho obyvatel se stali krocani, zatímco čtvrtý Svět 4 Voda zničila potopy a z jeho obyvatel se staly ryby. Poté byl stvořen současný pátý Svět 4 Ollin, o němž je předpokládáno, že jej zničí hladomor a zemětřesení, jak napovídá jeho znamení.

Obr. 6.9 Aztécký kamenný kalendář se slunečním bohem Tonatiuhem uprostřed, jehož obklopují denní znamení předcházejících 4 světů.

Co z toho všeho můžeme vyčíst? Je evidentní, že Aztékové se snažili využívat tzolkin jako prorocký nástroj, jak je ovšem patrné z informací v tomto kalendáři, nebylo jejich úsilí nijak zvlášť přesvědčivé. Tehdejší Aztékové byli v podobné situaci jako dnes my, když se snažíme rekonstruovat skutečný smysl mayského kalendáře. Své znalosti o tvorbě kalendářů zdělili od Toltéků, jejichž spisy ovšem neprozřetelně sami spálili.

Hlubší důvody, proč nelze brát informace od Aztéků s přílišnou důvěrou, spočívají v tom, že vědomí času bylo na celé planetě s příchodem 4. Světa Velkého cyklu v roce 730 změněno, přesněji jeho posledních 65 katůnu. V tomto 4. světě už ani Mayové nedokázali jasně vnímat duchovní energie času a tak se kolem kalendářů začalo kupit mnoho mylných představ. Od tohoto okamžiku začaly kalendářní tradice v Mesoamerice upadat. Čtvrtý svět Velkého cyklu znamenal první impuls k zastřenému vědomí Planetárního Podsvětí (jak je patrné z obr. 5.13, str. 109). V důsledku toho bylo upuštěno od Dlouhého počtu, který postupně nahradil tunový systém 52letých astronomických cyklů. Při posuzování informační změti z dochovaných kalendářů, na nichž je patrná mentalita 4. Světa Velkého cyklu je proto vždy na místě obezřetnost. I když tedy měli Aztékové ještě i v plném proudu 4. Světa určité povědomí o prorockém umění, nikdy nevytvořili kalendář, který bychom dnes mohli považovat za spolehlivý popis kosmického plánu. Typickým příkladem nesourodosti informací v kamenném

aztéckém kalendáři je způsob, jímž stanovuje značky jednotlivých světů podle kombinací tzolkinu: pro některé světy používá 52 jednotek, zatímco jiným přiřazuje jednotek 65.

Jiným dokladem o smíšené povaze těchto informací je i způsob datování předchozích Světů. První Svět údajně trval (v přepočtu na gregoriánský kalendář) od roku 955 př. n. 1. do roku 279 př.n. 1., druhý od 279 př. n. 1. do 85 n. 1., třetí od 85 do 397 a čtvrtý od 397 do 1073, když započal dnešní svět 4 Ollin. To znamená, že 1. svět trval 13 52letých cyklů, druhý 7 52letých cyklů, třetí 6 52letých cyklů a čtvrtý opět 13 52letých cyklů: další příklad toho, jak je členění do Světů nesouměrné.

Důvod, proč můžeme bez dalšího hloubání konstatovat, že toto schéma není opravdu prorocké, tkví v tom, že je založeno na 52letém cyklu, který hrál důležitou roli u pozdních poklasických Mayů a pozdějších Aztéků. I když je tento cyklus z části založen na tzolkinu, jeho nosná část spočívá na koloběhu haabu, astronomického 365denního cyklu, a proto postrádá prorocký charakter. Co se proroctví týče, stáli Aztékové na pomezí klasické mayské kultury a moderního světa. Uchovali si určité prorocké znalosti z tzolkinu a stále znali energie kalendářních božstev; jakmile se však posílil vliv fyzikálních cyklů, které v dnešním světě platí výlučně, jejich vědění upadlo. Už nedokázali přesně popsat časový rozvrh kosmického plánu.

Z aztéckého kalendáře lze nicméně získat jednu pozoruhodnou informaci: 2. a 3. Svět se zakládají na rovnici $7 + 6 = 13$. Druhému Světu složenému ze 7 cyklů vládl Quetzalcoatl, bůh Světla, zatímco třetímu Světu ze 6 cyklů dominovalo božstvo Tlaloc, o němž dnes víme, že reprezentuje vládu Temnoty. Dozvídáme se tedy, že 13 Nebes lze rozdělit na 7 Dnů a 6 Nocí. Možná, že jejich dělení světelných a temných pulsů ani datování nebyly správné, je to však doklad o tom, že si další starověký národ intuitivně uvědomoval základní rytmus božského stvoření.

GALAKTICKÉ PODSVĚTÍ

Vznik Galaktického Podsvětí

*„Tento cyklus (13 túnů) začne v roce 1999 a může mít souvislost se zrozením určité globální, samočinně vznikající umělé inteligenci. Stejným způsobem, jakým byl před 13 * 20⁶ túnů používán psaný jazyk pouze elitní částí populace a teprve dnes o něm lze tvrdit, že je obecným vlastnictvím všech obyvatel Země, lze podobně předpokládat, že možnosti, které se otevrou rokem 1999, budou zpočátku sotva patrné, avšak rychle se rozšíří po celé planetě, aby její obyvatele připravily na konec cyklu v roce 2011. “*

MAYSKÁ HYPOTÉZA (C. J. Calleman, 1994)

Nedávno, přesně 5. ledna 1999, vstoupilo lidstvo do Galaktického Podsvětí (obr. 7.1). Je to 8. z celkem 9 Podsvětí, jehož rámec vědomí se vyvíjí v posloupnosti 13 túnů - tj. 4 680 dnů. Jak jsme jižž viděli dříve, jedná se o Podsvětí, v němž se v důsledku dominující jinově-jangové polarity posiluje vliv Východu a ty aspekty lidské psychiky, které mají spojitost s pravou polovinou mozku. Jaké jevy se tedy v tomto cyklu budou rozvíjet? Protože platí, že „není nic nového pod sluncem“ a většině jevů připravily cestu dřívější cykly, je dobré se při hledání odpovědi na tuto otázku zaměřit na jevy, které se objevily na počátku 4. Světa Planetárního Podsvětí, které začalo 4. října 1947 (viz obr. 6.8, str. 126). Celý tento 4. svět ve skutečnosti připravoval půdu pro Galaktické Podsvětí, takže na jeho počátku můžeme nacházet zárodečné podoby jevů, které budou tomuto Podsvětí dominovat.

Jedním z aspektů Galaktického Podsvětí, který můžeme snadno vystopovat na počátcích 4. Světa, je civilizace informačních techno-

logií. V letech 1946-48 byly sestrojeny první počítače. Avšak teprve v 1. dni Galaktického Podsvětí (5. ledna 1999 - 30. prosince 1999) se všeobecně rozšířila myšlenka o nově vznikající „nové ekonomice“ a novém typu civilizace. Tehdy se začalo říkat, že změny, které se dostavily s nástupem informačních technologií, lze srovnávat s průmyslovou revolucí poloviny 18. století; která začala zaváděním strojů do výroby. Z pohledu mayského kalendáře je toto srovnání dosti příhodné, protože zárodky obou revolucí zasadil Xiuhtecuhtli. Informační technologie jsou tedy stejnou součástí kosmického plánu, jako kdysi vynález písma či vynález telegrafu.

Tato informačně-technologická civilizace je jedním z těch aspektů Galaktického Podsvětí, které budou nejvíce patrné na Západě. Proto je vybudována na základech vědy a techniky, které se rozvinuly právě na této polokouli v průběhu Podsvětí Národů a Podsvětí Planetárního. Ve fenoménu informačních technologií Galaktického Podsvětí je však také přítomen prvek charakterizující pravou polovinu mozku - prvek magična. Tvůrčí proces provázející rozvoj informatiky je mnohem intuitivnější než tradiční vědecké metody Podsvětí Národů, a fakt, že tato nová technologie oslovuje převážně mladé lidi, je zřejmý každému. Další průlomové objevy v této oblasti a vzestup nové ekonomiky se budou uskutečňovat v časových intervalech, které připadají na Dny Galaktického Podsvětí. V tomto okamžiku (2003) jsme však stále ještě na ranném stupni vývoje tohoto Podsvětí, jež odpovídá klíčovému fázi (jak je patrné na objevu optického telegrafu, viz obr. 5.12, str. 105).

Dalším technologickým odvětvím, které se bude v Galaktickém Podsvětí živelně rozvíjet, je genetika, jejíž zárodky můžeme vystopovat k prvním pokusům o umělý přenos DNA z konce 40. let minulého století. Dovršení projektu lidského genomu je toho časným dokladem a otázky ohledně uplatnění genetické manipulace budou ještě dlouho předmětem vzrušené debaty.

Dnešní média se soustředí právě na tyto technologické a ekonomické aspekty nadcházejícího Galaktického Podsvětí. Bylo by však hrubou chybou z toho vyvozovat, že se jedná o aspekty nej důležitější. I když se budou během Dnů cyklu některé technologie dále rozvíjet, lze očekávat, že jejich fenomenální přitažlivost, s níž si podmaňují velkou část dnešní populace, bude s postupem tohoto Podsvětí slábnout.

Budoucnost bude patřit mnohem více telepatii a intuici, a i když mnozí budou této změně bránit, důraz už nebude tolik spočívat na věcech a aparáttech, jak tomu bylo v Planetárním Podsvětí. V něm dominovalo zakalené

vědomí, skrze které lidé na přírodu nahlíželi jako na něco v podstatě neživého, co je tu proto, aby to mohli využívat v souladu s ekonomickým kalkulem levé poloviny mozku. I když vývoj funkcí pravé intuitivní mozkové hemisféry bude jistě také ve znamení určitého technologického pokroku, hlavní dma/ v Galaktickém Podsvětí se již brzy začne přesouvat. Lze tvrdit, že navzdory obrovskému vědeckotechnickému pokroku, který jsme až doposud zažívali, nebyli jsme nijak zvlášť úspěšní, pokud jde o dosažení vnitřního klidu a štěstí, což bude s postupem času stále více zřejmé. Hlavní smysl současného Podsvětí tedy spočívá v napravení této nerovnováhy. Rámec vědomí, který nastupuje, nám jednoduše nedovolí popírat existenci živého vesmíru. Pokud bychom tak činili i nadále, byly by důsledky nedozírné. I odtud pramení naléhavost poselství mayského kalendáře.

Je přímo zakotveno v povaze polarity Dnů tohoto Podsvětí, že se v nich budou projevodit intuitivní, nikoli analytické aspekty lidské mysli. Jejich projevy se však jen stěží dají předpokládat z vyhraněně racionálního myšlení, a proto se často bude zdát, že se objevují „jako blesk z čistého nebe“. V posloupnosti Dnů se však bude stále více vracet fascinace vesmírem a díky stále otevřenějším smyslům budeme schopni vnímat jeho duchovní energie. V důsledku své odlišné polohy vůči Světovému stromu budou nicméně různé části světa Galaktickým Podsvětím ovlivněny odlišně. Alespoň zpočátku tedy můžeme očekávat, že na západní polokouli vyvolá toto Podsvětí okouzlení novou vizí techniky a ekonomiky, zatímco jeho ohnisko na východě - v Indii. Číně a Rusku (hranice se bude postupně přesouvat k severu) - bude směřovat více k duchovnímu Osvícení. Jak bude Galaktické podsvětí dále postupovat, budou tvůrčí účinky energetických přesunů jednotlivých túnů. Dnů a Nocí stále znatelnější. Ostrý vlnový pohyb tedy nebude pravděpodobně průkazný dříve než někdy v roce 2005, kdy se budeme nacházet v polovině cyklu.

Dosavadní vysvětlivky o nadcházejícím Galaktickém Podsvětí vycházejí z příslušné jinově-jangové polarity, již je toto Podsvětí ovládáno. Dalším důležitým aspektem je nicméně rozšiřující se rámec lidského vědomí. Národy jako politická a ekonomická uskupení již brzy zaniknou. „Den po Dni“ se bude rámec vědomí rozšiřovat a omezující struktury sahající svým původem do nižších Podsvětí budou překračovány. Ve světě bez hranic bude také doposud silný vlastenecký duch stále více pozbývat smyslu. Tento „galaktizační“ aspekt vývoje je dnes nejvíce patrný v Evropě, v níž individuální národy v tom tradičním slova smyslu dnes již prakticky neexistují. Evropská unie vymazala národní státy v mnohem vyšším stupni.

než si většina jejích obyvatel vůbec uvědomuje. Pojem „národnost“ se dnes vyjadřuje spíše odlišností fotbalových týmů, regionálních lahůdek či specifických svátků, má však už jen malou roli v oblasti politiky a ekonomiky. Jakmile zmizí národní hranice, nebude pochopitelně docházet mezi národy k žádným ozbrojeným konfliktům.

Vše se tedy děje ve stále větším měřítku. Národy již přestávají hrát nej významnější roli v oblasti globální politiky. Série protestů, které začaly v Seattlu v roce 1999, v 1. Den Galaktického Podsvětí, poukázaly ke skutečnosti, že Světová obchodní organizace, Světová banka, Světový měnový fond, G 8, Evropská unie, NATO a různé nadnárodní společnosti již nahrazují národy v roli nejmocnějších hráčů na globálně politické aréně. I když se toto protestní hnutí většinou označuje za antiglobalistické, ve světle právě nadcházejícího Galaktického Podsvětí je příhodnější jej vnímat jako hnutí odporu proti převaze materialistických hodnot na naší planetě. Spojené státy se mohou v tomto překračování hranic národních států jevit jako výjimka, ovšem USA nejsou starým národním státem v evropském či asijském smyslu, ale spíše jako unifikovaný projev levé poloviny globálního mozku. Ke konci tohoto Podsvětí, odhadují někdy v 5. Dni, se budou hranice zemí jako jsou Spojené státy nebo Čína postupně rozpadat a jejich národy se z praktických důvodů připojí k globální komunitě bez hranic.

Je-li to východní hemisféra, která se bude posilovat během Dnů současného Podsvětí, znamená to, že bude upřednostňována pravá polovina mozku, takže současná globální převaha levé mozkové hemisféry bude ukončena. Tato změna bude mít dopad na každého bez ohledu na to, v jaké části světa žije. Všichni jsme jedno a všichni jsme produktem téhož božského tvůrčího procesu; proto není žádným překvapením, že mnoho lidí - bez ohledu na zeměpisnou polohu svého působení - usiluje o vyrovnaní obou mozkových hemisfér rozvojem intuice. V důsledku ustupující převahy levé poloviny mozku budou slábnout i její duševní tendence k ovládnutí. Jakmile se funkce obou mozkových hemisfér vyrovnají, dojde i k vyrovnaní mezi lidskými bytostmi, takže nikdo už nebude nikoho ovládat. Jak bude Galaktické Podsvětí postupovat, evoluce bude směřovat k nevratné, všeobecné jednotě, přičemž se zhroutí všechny hierarchické struktury založené na politické, náboženské či jakékoli jiné nadvládě. Netřeba připomínat, že tento proces bude jen sotva hladký.

Protože je Galaktické Podsvětí ovládáno dualistickým rámcem vědomí, obsahuje potenciál pro nepokoje a násilné konflikty. S vysokou pravděpodobností stoupáme po negativní spirále terorismu a násilného potlačování

terorismu, přičemž jen stěží lze odhadnout, kolik lidských obětí tento kurs bude stát. Nicméně to, že současná materialistická civilizace se zhroutí, je daný fakt a lpění na starých způsobech proto neskýtá žádnou jistotu. Stejně tak jsou daností i nepokoje, vycházíme-li ze skutečnosti, že s každým túnem se dostavuje významný energetický posun, který orientuje svět novým směrem. Galaktické Podsvětí se navíc rozvíjí při vysoké tunové frekvenci, což znamená, že hierarchická vláda ve světě povstala za nižších Podsvětí dojde ke svému konci velmi rychle, za necelých 10 let. Galaktické Podsvětí se vyvíjí pod vlnovým pohybem, při němž se budou za Dnů posilovat pravé poloviny mozku a východní zemská hemisféra, zatímco levá polovina mozku a západní hemisféra budou zdánlivě nabývat ztracené pozice během Nocí. Důvod, proč nakonec zavládne rovnováha, spočívá v tom, že až se bude toto Podsvětí chýlit ke konci, bude již Světlo rovnoměrně rozprostřeno po celé planetě.

Poučení z historických analogií

Nová jinově-jangová polarita se nicméně nemusí projevovat prostřednictvím válek a násilí. Existuje nicméně vysoký potenciál pro konflikty či alespoň neshody mezi skupinami rezonujícími s tou či onou polovinou mozku, a to bez ohledu na to, na jaké polokouli právě žijí. Na projevy této jinově-jangové polarity lze pohlížet ještě z jiného úhlu, a sice jako na vnitřní konflikt každého jedince mezi existenčními aspekty, které zprostředkovává levá a pravá mozková hemisféra. Potenciální možnost scénáře v duchu biblické Apokalypsy je zcela reálná a není vyloučeno, že 3. světová válka se již postupně rozpoutává. Jak však vysvětlím dále, stejně tak existuje i možnost pro pokojné sjednocení obou protichůdných polarit - a v ní tkví naděje v budoucnost lidstva. Velkou neznámou však zůstává, do jaké míry budou lidé postupně schopni uvědomit si božský smysl stvoření a jeho časový plán; toto vědomí bude mít bezpochyby hluboký vliv na běh událostí.

Mayský kalendář nám umožňuje činit předpovědi do budoucnosti na základě historických analogií. Důvod pro tuto možnost spočívá v tom, že 13 božstev vládnoucích postupně jednotlivým 13 Nebesům se stále opakuje. To je hlavní princip, na němž je staré mayské prorocké umění - jak je popisují například Knihy Chilama Balama - založeno. Smysl současných a budoucích událostí tedy můžeme posuzovat podle paralel v obdobích, jimž vládlo 13 božstev v již završených nižších Podsvětech.

Poučení z historických analogií nicméně předpokládá, že jsou počáteční a koncová data každého Podsvětí správně nastavena. Tento požadavek je o to naléhavější v současném Podsvětí, kdy přechody mezi Dny a Noemi nastávají velmi rychle - s každým túnem. To také znamená, že pokud je koncové datum nesprávné, možnost předpovídat změny ve vědomí na základě mayského kalendáře se zcela hroutí a systém pozbývá jakoukoli praktickou hodnotu. (Totéž platí v případě, kdy používáte tzolkin, který není odrazem božského tvůrčího schématu.) Jde-li o koncové datum, je rozdíl pouhého jednoho roku pro ty, kdo usilují o naladění na vlnový rytmus kosmické evoluce, zcela zásadní. Kromě mne je to snad jen Solara a Ken Carey, kteří k věci přistupují z intuitivního hlediska, kdo stanovuje datum dosažení jednoty na konec roku 2011. Je na místě připomenout, že koncové datum uváděné v této knize, 28. října 2011, se odchyluje od data stanovovaného Dlouhým počtem, tj. 21. prosince 2012, které je obecně přijímané a archeologicky správné.

Abychom pochopili důvody rozdílu mezi těmito dvěma daty, je třeba si uvědomit, že koncové datum Dlouhého počtu závisí na datu jeho počátku, který Mayové skutečně stanovili. Staré mayské nápisy sice nehovoří o tom, co se na konci Dlouhého počtu stane, nicméně uvádějí, co se přihodilo na jeho počátku, kdy první Praotec zasadil Světový strom. Bylo to 11. srpna 3114 př. n. l.; zdá se nicméně, že toto datum je založeno na staré tradici z oblasti starého mayského sídliště Izapa, kde Dlouhý počet původe vznikl. V souladu s touto tradicí započal čas v den, kdy bylo slunce na tomto místě v zenitu.

V kolébce Dlouhého počtu se tento den solárního roku stal posvátným („dnem, kdy započal čas“), který nebylo možno zpochybnit. (Představte si, jak těžké by dnes bylo měnit tradiční datum Vánoc, i kdyby se zcela nevyvratitelně dokázalo, že Ježíš se v tento den nenarodil.) Dnes nicméně můžeme oponovat, že vychází-li přesné počáteční datum Dlouhého počtu z lokální tradice v okolí města Izapa, není logické používat mayský kalendář v celoplanetárním měřítku. Na základě podrobného dlouholetého výzkumu, o jehož detailech se v této knize nezmiňuji, jsem dospěl k závěru, že správné datum ukončení **cykluje** 28. října 2011, v den s energií 13 Ahau. Tento den, který je poslední na kole tzolkinu, představuje energii, kdy Světlo prochází všemi Podsvětími, aniž by nějaký filtr Temnoty zastíňoval kontakt mezi člověkem a vesmírem. Na základě tohoto koncového data v procesu božského stvoření je možné dozvědět se z historických analogií mnoho věcí o vlnovém pohybu Galaktického Podsvětí prostřednictvím jeho 13 vládnoucích božstev.

Den / Noc trvá	vládnoucí aztécké božstvo - stádium růstu průvodní jevy a proroctví
1. Den 5. ledna 1999- 31. prosince 1999	setba - Xiuhtecuhtli revoluce ve vývoji informačních technologií; války Západu s Irákem a Srbskem; první protesty proti globálnímu materialistickému vlivu velmocí
1.Noc 31. prosince 1999 — 25. prosince 2000	Tlaltecuhli odpor proti vlivu IT; klidové období po nástupu 1. Dne Galaktického Podsvětí
2. Den 25. prosince 2000 - 20. prosince 2001	klíčení - Chalchiuhtlicue pokračující protesty proti globálnímu vlivu velmocí; teroristické útoky na New York a Pentagon; válka v Afghánistánu
2. Noc 20. prosince 2000 - 15. prosince 2002	Tonatiuh ekonomická krize; opětovné posílení západního vlivu; reakce proti vysokofrekvenčním projevům nového Podsvětí; hledání odpovědí na palčivé otázky u starých kultur
3. Den 15. prosince 2002 - 10. prosince 2003	rašení - Tlalteotli válka západních mocností v Iráku; zesílené hnutí proti globálnímu materialismu; nové projevy spirituality; posilování intuice, senzibilních schopností, obrození mayského kalendáře
3. Noc 10. prosince 2003 - 4. prosince 2004	Mictlantecuhtli první tranzit Venuše (8.6.2004), kritický okamžik v přípravě sjednocující syntézy 4. Dne
4. Den 4. prosince 2004 - 29. listopadu 2005	rozzrůstání- Cinteotli základní formulace sjednocující syntézy mezi Východem a Západem, spiritualitou a racionalitou (viz obr. 4.6)
4. Noc 29. listopadu 2005 - 24. listopadu 2006	Tlaloc šíření sjednocující syntézy
5. Den 24. listopadu 2006 - 19. listopadu 2007	pučení - Quetzalcoatl průlom v pokročilé fázi sjednocující syntézy (projev galaktického Kristovského vědomí)
5. Noc 19. listopadu 2007 - 13. listopadu 2008	Tezcatlipoca hluboká krize globální materialistické kultury; destruktivní reakce; „Armageddon“; EU a Německo v centru dění
6. Den 13. listopadu 2008 - 8. listopadu 2009	rozkvět - Yohualticitl renesance pokročilé fáze sjednocující syntézy; napjaté soužití Východu a Západu; vyhocení vztahu mezi novou spiritualitou a doživajícím materializmem
6. Noc 8. listopadu 2009 - 3. listopadu 2010	Tlahuizcalpantecuhtli klidové období před dosažením konečné rovnováhy mezi Východem a Západem; 2. harmonická konvergence (27.5.2010) první prožitky galaktického pulzu kosmického vědomí
7. Den 3. listopadu 2010 - 28. října 2011	dozrání plodu - Omecotli / Omecinatli dosažení rovnováhy mezi Východem a Západem; konec nadvlády jedné duše nad druhou; počátek Vesmírného Podsvětí (11.2.2011) a rozvoj nedvojnásobného kosmického vědomí

Obr. 7.2 Prorocký vývoj Galaktického Podsvětí.

K evoluci nového vědomí dojde v tomto Podsvětí - stejně jako ve všech ostatních - díky střídavému pohybu mezi Dny (vnější změna, tvůrčí činnost) a Nocemi (vnitřní změna, klid). Během Dnů tohoto Podsvětí se bude posilovat či zviditelňovat intuitivní myšlení a aktivita, zatímco během Nocí se bude znovu projevovat duševní aktivita levé mozkové hemisféry, kterou již důvěrně známe z Podsvětí Národů a Planetárního Podsvětí. Tento vlnový pohyb pochopitelně znamená, že evoluce nebude postupovat přímočaře. Nikdy není možné chápat běh událostí na základě prostého lineárního promítnutí trendů do budoucnosti.

S každým Dnem se tedy bude posilovat nový galaktický rámec vědomí a bude vytlačovat omezenější národní a planetární rámce. Vývoj Galaktického Podsvětí s sebou nenese pouze potenciální možnost konfliktů mezi Východem a Západem, ale také mezi jevy vzniklými během nižších Podsvětí a jevy vznikajícími v Podsvětí Galaktickém. Nové energie však nepovedou k úplnému zahlazení minulosti; každý nový Den bude směřovat k hlubší rovnováze tím, že bude prosazovat východní a pravou mozkovou polokouli, kdežto každá nová Noc bude přinášet novou syntézu pravé a levé mozkové hemisféry (nebo Východu a Západu). Jevy rozvíjející se v průběhu Dnů budou postupovat podle pulsního schématu, které jsme již dříve dokumentovali několika konkrétními příklady z nižších Podsvětí. Noci mezi jednotlivými Dny plní především účel integrace pulsů předcházejících Dnů a přípravy na ty nacházející, a proto jsou nejlepším obdobím pro hlubší přemýšlení. Jakmile postoupíme dále do Galaktického Podsvětí, budou energetické přechody mezi Dny a Nocemi stále více zřetelnější.

Zvážíme-li neklid a zvýšené násilí, které poznamenaly počátek Planetárního Podsvětí - sedmiletá válka největších evropských mocností, americká a francouzská revoluce, napoleonské války - je nám jasné, že přechod mezi Podsvětími bývá sotvakdy hladký. Co můžeme z vlnového pohybu právě se rodícího Galaktického Podsvětí očekávat, vycházíme-li ze znalostí energií 13 Nebes? V knize *Mayský kalendář: Rozluštění největšího tajemství naší doby* vydané v roce 2001, již jsem však napsal ještě před nástupem Galaktického Podsvětí, jsem vyslovil několik předpovědí, které stojí za to, abych je zde znovu uvedl. Za prvé jsem tvrdil, že v důsledku zvýšené frekvence změn v tomto tvůrčím cyklu (jež se již neodehrávají v periodě 1 katúnu, tj. 19,7 let, nýbrž v periodě 1 tůnu, tj. 360 dnů) budou lidé vnímat čas zrychleně. Události se tedy budou odehrávat rychlejším tempem, než jsme je doposud vnímali. S tímto urychlením času bude jistě mnoho lidí souhlasit, i když jen málokdo jej bude vnímat na pozadí kosmického plánu.

Zadruhé jsem předpověděl že - přinejmenším na severní polokouli - se svět rozdělí na 3 hlavní části: 1. západní polokouli zahrnující Britské ostrovy, 2. střední Evropu v blízkosti kmene Světového stromu, a 3. východní polokouli včetně Ruska. Toto nové rozdělení se projevilo už v prvních týdnech 1. Dne Galaktického Podsvětí, kdy se Spojené státy a Británie společně pustily do války v Iráku. Stejný spojenecký svazek působil i v afghánské válce proti Talibanu, jíž se ostatní národy aktivně neúčastnily. Pojem „Západ“ je tak nyní mnohem specifičtější a jeho vztah ke Světovému stromu je mnohem zřetelnější. Rozdíl ještě více vynikl, když se státy střední Evropy ve velmi rychlém sledu spojily v Evropské unii.

Má třetí předpověď se týkala zostřených konfliktů mezi Východem a Západem, které vyplývají z dualistické povahy tohoto Podsvětí. Toto období zřetelně kontrastuje s rozmezím let 1992-1999, která představují zcela neklidnější období v dějinách lidstva, kdy mezi národy (s výjimkou občanských válek) neprobíhaly žádné ozbrojené konflikty. Důvod, proč šlo o období relativního poklidu, tkví v tom, že rokem 1992 jsme vstoupili do 7. Dne Planetárního Podsvětí (které bylo Podsvětím sjednocujícím) a dualistické Galaktické Podsvětí dosud nezačalo. Předpověď o zostřujících se konfliktech mezi Západem a Východem se nenaplnila jen válkou armád NATO v Jugoslávii, ale především útokem islámských teroristů na Světové obchodní centrum v New Yorku, válkou v Afghánistánu a Iráku a zostřením vztahů mezi Izraelem a Palestinou. Další předpověď, která se naplnila, se týkala jejich časování: všechny válečné konflikty se odehrály v období Dnů. Důvody lze vyčíst z mayského kalendáře - Dny jsou dobou, které vládne nová jinově-jangová polarita, která vytváří potenciál ke vzniku konfliktů.

„Světlo“ a „Den“ tudíž nemusí nutně představovat „dobro“, ani „Temnota“ a „Noc“ neznamenají pouhé „zlo“. Nižší Podsvětí nabízí nemálo příkladů, kdy války nebo násilné středy propukají během Dnů, období Světla. V dualistickém Podsvětí Národů probíhaly mnohé důležité války během Dnů. zatímco v Planetárním Podsvětí, kdy se začala postupně rodit myšlenka míru, se napoleonské války a 1. světová válka odehrály ve Dnech, konkrétně 2. a 5. Jak je to možné? Odpověď tkví z části ve skutečnosti, že energetická změna spojená s přechodem jednoho Nebe ve druhé s sebou vždy nese přesun pozemské mocenské rovnováhy. A pak je třeba historické události chápat podle směřování daného Podsvětí, v němž vznikají. Božský tvůrčí proces se tak podobá chování hinduistického boha Šivy, Stvořitele a současně Ničitele, který ničí nižší věci, aby mohl stvořit

věci vyšší. V konečném důsledku je běh událostí podřízen zamýšlenému konečnému výsledku kosmického plánu, který se má projevit v roce 2011.

Součástí účelu Planetárního Podsvětí byl například vznik demokracie - prvního kroku k plné rovnosti všech lidí, které bude dosaženo, až se Vesmírné Podsvětí nachýlí ke svému konci. V Podsvětí Národů byla myšlenka rovnosti zcela potlačena, lidé se v něm rodili do statické třídní společnosti, která byla důsledkem dualistického rozlišování mezi lidmi. Z perspektivy Planetárního Podsvětí je zřejmé, že napoleonské války i 1. světová válka byly - přes všechny útrapy a obrovské ztráty na lidských životech - významnými mezníky, jež vytvořily prostor pro vznik nového demokratického systému. Napoleonské války ve 2. Dni se svými kořeny ve francouzské revoluci otřásly zavedeným pořádkem evropských královských rodů do takové míry, že jejich nadvláda již nikdy nebyla tak jistá jako dřív. Tehdejší evropská panovnická šlechta vnímala Napoleona jako „bestii, vlkodlaka, lidožrouta“, jak jej častoval tehdejší royalistický tisk. 1. světová válka, která stála životy desítek milionů lidí, současně znamenala zhroucení autokratických říší, které do té doby ovládaly svět: ruské, čínské, rakousko-uherské a německé. Následně po této válce byly v Evropě zavedeny demokratické režimy a je značně nejisté, zda by k tomuto vývoji došlo bez vyčerpávajícího účinku, který s sebou tato válka přinesla. To však neznamená, že Napoleona či generály bojišť 1. světové války lze považovat za zastánce demokracie a rovnosti: pouze to znamená, že kosmický plán se odvíjí i působením těch, kteří mají cíle právě opačné.

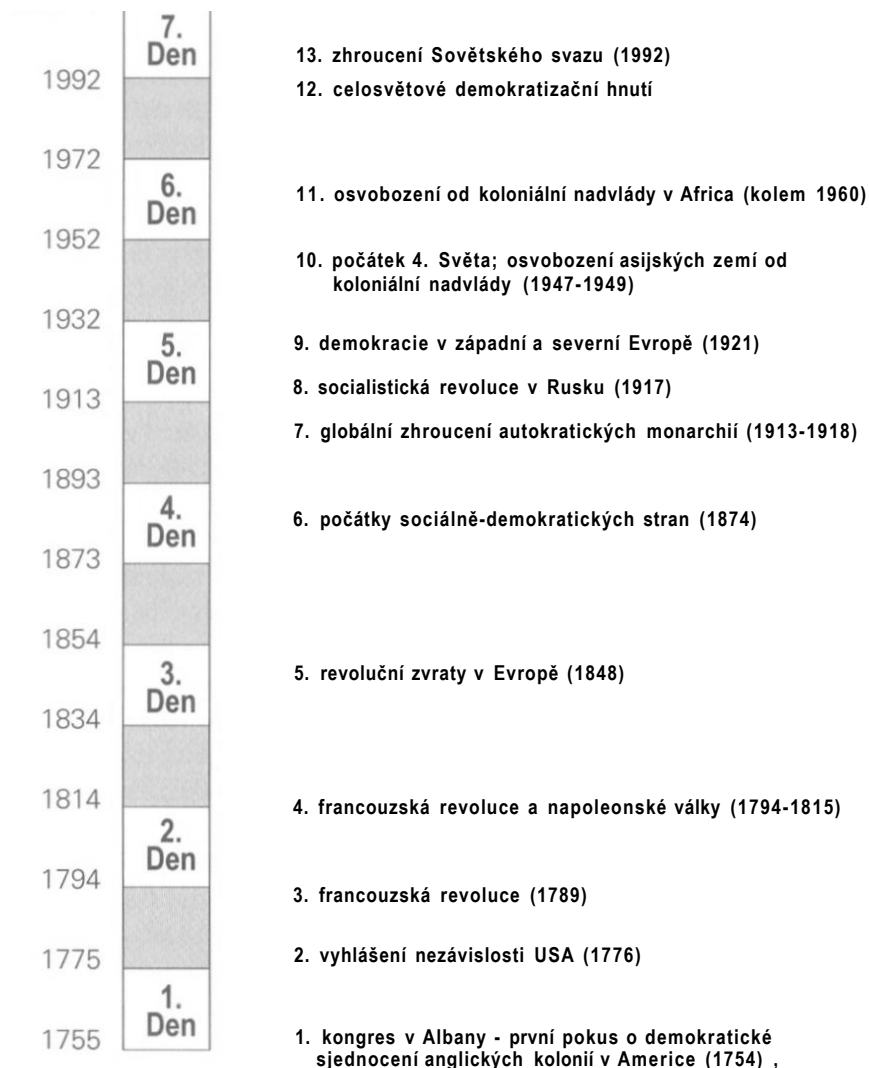
Na základě vztahu mezi vládnoucími božstvy tedy mohou změny vyvolávané například 2. a 5. Dnem i v Galaktickém Podsvětí zapříčiňovat násilí. V případě 2. Dne (25. prosince 2000 - 19. prosince 2001) jsme byli svědky takového vývoje. Protože bylo toto časové období ovládáno týměž 13. Nebem (Chalchiuhtlicue) jako období let 1794-1814 Planetárního Podsvětí, je na místě srovnávat osobnosti Napoleona Bonaparta a Usámy bin Ládina. Cíle obou osob se na první pohled nezdají příliš odlišné. Napoleon se usiloval o to, aby se jeho imperiální vize francouzské revoluce rozšířila po celém světě, a je patrné, že podobný cíl si ukládá i bin Ládin v souvislosti se šířením islámu. Za napoleonských válek zemřely miliony lidí, takže ani jeden z obou mužů se nestaral o počty obětí, pokud to sloužilo jeho záměrům - a to jak na straně nepřátel, tak ve vlastním táboře.

Důležitější než tato podobnost však může být skutečnost, že oba muži se objevují v počáteční fázi (2. Den) příslušného Podsvětí. Jsou tedy nositeli

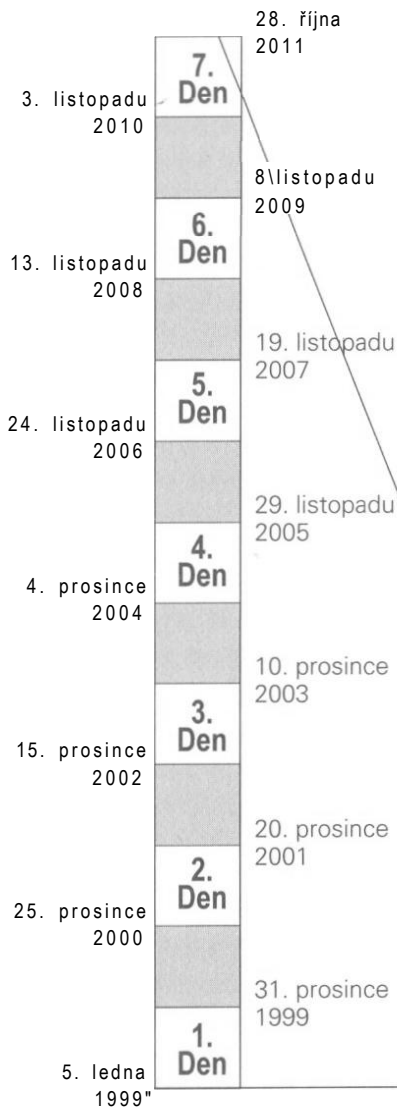
dosti zkreslených představ o výsledku, k němuž tato Podsvětí nakonec vyústí. Zatímco byl Napoleon dítětem francouzské revoluce, zradil ideály rovnosti tím, že se nechal jmenovat císařem. Jinak řečeno, měl Napoleon jen málo společného s typem demokracie, k níž významným způsobem dláždil cestu a která se později rozvinula. Podobně také bin Ládin může být součástí procesu, který slouží k posílení vlivu Východu, byť on či Taliban evidentně nezastávají ideály globální jednoty, která je vrcholným cílem Galaktického Podsvětí. Podobně jako Napoleona potkalo Waterloo v roce 1815, kdy začala 2. Noc Planetárního Podsvětí, i bin Ládin se minimálně na čas vytratil z viditelné scény, jakmile začala 2. Noc Galaktického Podsvětí (20. prosince 2001).

2. Noc Planetárního Podsvětí (1814-1834) byla obdobím dějin, které bývá označováno jako „reakce“. Po Napoleonově porážce se v roce 1815 zástupci velkých evropských mocností setkali na vídeňském kongresu, kde byla znovu ustavena moc panovnických dynastií, které byly u moci před revolučními změnami. Byla to reakce na mohutné změny, které ve zdánlivě krátkém čase přinesly průmyslová, francouzská a americká revoluce. Z kulturního hlediska je tato epocha charakterizována jako romantismus - projev touhy po návratu k mýtické minulosti, reakce na novinky, které s sebou přineslo Planetární Podsvětí. Bylo to období, kdy se znovu začaly těšit oblibě mýtické ságy o hrdinských panovnících z doby před industrializací.

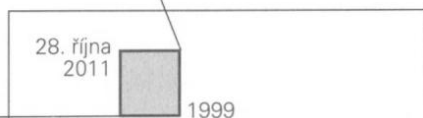
K podobnému jevu došlo i s nástupem 2. Noci Galaktického podsvětí. Starý západní řád s ekonomickou, vojenskou a mediální převahou se opět ujal vlády a lidé se na kulturní rovině toužili vrátit k dobám, které předcházely revoluci informačních technologií, terorismu atd., jež s sebou s až znepokojivým tempem přinášely změny. Například mýtická filmová saga Pán prstenů měla světovou premiéru přímo v den počátku 2. Noci a Harry Potter jen týden předtím; obě díla jsou projevem „romantismu“ Galaktického Podsvětí či přesněji řečeno romantismu Tonatiuhova (viz obr. 2.2). Mezi přínosné stránky 2. Noci patří hlubší přemítání o poselství starých kultur a jejich inspirace k řešení současných problémů. Na základě jejich studia můžeme rozvíjet a osvojovat si duchovní nástroje, jichž bude třeba k postupu k účelu tohoto vyššího galaktického cyklu vědomí. Jeho smyslem je překonání materialistického způsobu života a materialistického pohledu na člověka, které jsme svým zrozením zdědili. Hlavní náplní Galaktického posvětí není další technický rozvoj, ale pohyb směrem k duchovnímu osvícení. Než se s konečnou náplní tohoto nového Podsvětí

Obr. 7.3 Pulsní vývoj demokracie v Planetárním Podsvětí. I když se na první pohled zdá, že se některé Dny tohoto Podsvětí projevují nepředvídatelnými a nesourodými událostmi, je tu přesto patrný jasný pulsni pohyb, v němž je předchozí vláda panovníků a šlechty nahrazována demokratickými strukturami, republikami a národní svrchovaností dřívějších kolonií.

Obr. 7.4 Časový rozvrh Galaktického Podsvětí s daty přechodů mezi Dny a Nocemi. Cykly na obrázcích 50 a 51 jsou v různých měřítkách, zachycují však střídající se energie, které usnadňují hledání příslušných analogií mezi nimi. Co se stalo v 1. a 2. Dni a co bude mít vliv na budoucí běh světa? Galaktické Podsvětí dá průchod zcela odlišným jevům, z nichž některé budou v přímém protikladu s jevy nižšího Planetárního Podsvětí: vymizení hranic mezi národy, posilování vlivu Východu či „božsky řízená“ anarchie. Vývoj však bude postupovat podle stejného základního vlnového schématu 13 energií, jak tomu bylo u Planetárního Podsvětí.

Obr. 7.5 Galaktické Podsvětí ve stejném časovém měřítku jako Planetární Podsvětí na obr. A3 (str. 207)

ztotožníme, dopustíme se jako celek nejspíš ještě mnoha přehmatů. Bude rozhodně zapotřebí pokory a ochoty ke změně našeho vidění.

Zatímco tedy Galaktické Podsvětí započalo zesílením konfliktů mezi Východem a Západem, k němuž patří i střet mezi západním křesťanstvím a jeho východním islámským protějškem, povede postupně k integraci některých starých duchovních tradic obou světových hemisfér. Evropa pak pravděpodobně od 4. Dne (7. Nebe) převezme speciální roli ve sjednocování této polarit. Jako puls Světového stromu odsud do světa vyzáří zásadní projevy sjednocení levé a pravé poloviny mozku. Účinky Světového stromu, které byly v Planetárním Podsvětí neviditelné, budou v tomto Podsvětí opět zřetelné.

V době 1. vydání této knihy (2003) jsme se nacházeli ve 3. Dni Galaktického Podsvětí (15. prosince 2002 - 10. prosince 2003). 3. Den představuje ve všech Podsvětích období, kdy se jimi rozvíjené jevy pevně zakotvují do fyzické reality. Z několika příkladů evolučního vývoje jevů, které jsme již uváděli, připomeňme například Mojžíšův monotheismus, písmo a bezdrátový telegraf, které zastupují vědomí 3. Dne. Tento Den ovládaný Tlacolteotlem je tedy energií, která mezi 7 Dny Podsvětí vytváří trvalá a prakticky využitelná řešení. Výše uvedené příklady ve skutečnosti přetrvávají až dodneška, zatímco projevy předcházejících Dnů, jako bylo klínové písmo či optický telegraf, jsou již dávno překonané. Z těchto srovnání můžeme vyrozumět, že projevy vzniklé před 3. Dnem jsou stále ještě příliš rudimentární; to, čeho jsme svědky v těchto raných fázích Galaktického Podsvětí, je v porovnání s tím, co má teprve přijít, stále nepodstatné.

Z pohledu světové politiky hraje 3. Den podobnou roli. Lze tedy předpokládat, že se v této době upevní rovnováha mezi Východem a Západem. Může se tak stát prostřednictvím zásadní politické změny na středním Východě nebo posílením ženského hnutí. Netřeba také připomínat, že i islámští teroristé zřejmě budou využívat Dnů Galaktického Podsvětí, které přejí východní hemisféře, dějiny se však nikdy neopakují stejně v různých Dnech a je tedy pravděpodobné, že se tentokrát bude pravá mozková polokoule projevat v širších mezích a bude zahrnovat i obyvatele západní zemské polokoule. I když nelze předpovídat konkrétní podrobnosti budoucího vývoje, z mayského kalendáře víme, že tak či onak se bude v tomto období na globální a mentální úrovni prosazovat východní hemisféra, protože se jedná o nový Den. A bude se prosazovat takovým způsobem, že západní světová nadvláda začne být věcí minulosti. Lidé na celé planetě si začnou stále více uvědomovat, že žijí v nové realitě, v novém Podsvětí. Mnoho starých hodnot vezme za své.

Detailní rozbor možných alternativ, které lze z vývoje 13 Nebes Galaktického Podsvětí očekávat, by byl příliš složitý. Jsem přesvědčen, že pozorný čtenář má již k dispozici dostatek nástrojů, jak na následující roky nahlížet prostřednictvím paralel mezi jednotlivými Podsvětími. Na obrázcích 7.3-7.5 je znázorněno Planetární a Galaktické Podsvětí s jednotlivými energetickými úrovněmi a příslušnými časovými hranicemi. K doložení evoluce Planetárního Podsvětí jsem použil významné mezníky v rozvoji demokracie, které se projeví v jeho Dnech. Podobně se může čtenář pokusit o paralelní rekonstrukci Galaktického Podsvětí na protilehlé straně v libovolném evolučním poli, jako například integrace východního myšlení nebo rozvoj kontaktů s mimozemskými civilizacemi.

Využití historických analogií při sledování toku událostí současného Galaktického Podsvětí je zajímavé i z pohledu prorocství o návratu či druhém příchodu Ježíše Krista. V perspektivě mayského kalendáře je Ježíšovo učení a vznik křesťanství především funkcí vědomí 5. Dne Velkého cyklu, jemuž vládne Quetzalcoatl, Pán Světla. Lze tedy předpokládat, že v temže časovém úseku, tedy 5. Dni Galaktického Podsvětí (přibližně v roce 2007) budeme svědky nového projevu Kristovského vědomí. Je však třeba mít na paměti, že jak symbol Quetzalcoatla - Opeřeného Hada, tak symbol kříže jsou symboly duality, jak přísluší Podsvětí Národů. V Galaktickém Podsvětí naproti tomu 5. Den nese na rozdíl od doby Ježíšovy opačnou polaritu; v tomto Podsvětí nebude impuls lásky podněcován dualistickým vědomím, nýbrž vědomím sjednocujícím, který má za cíl učinit z nás celek v rovině osobní i kolektivní. A tento impuls zcela jistě přijde z východu.

Existují také zajímavé doklady o tom, jak byli určití jedinci i v zaslepeném Planetárním Podsvětí citliví na energie kosmického plánu a na základě intuice použili správné historické analogie. Jedním takovým příkladem jsou Svědkové Jehovovi, kteří předpověděli, že se Ježíš vrátí na Zemi v roce 1914. Svět byl však místo toho svědkem 1. světové války a ruské revoluce. Sekta kvůli svému nepovedenému prorocství údajně ztratila značné množství příznivců. Je však zajímavé, že z pohledu mayského kalendáře v roce 1913 začal 5. Den Planetárního Podsvětí, který je - jak jsme viděli - ve znamení Kristovského vědomí; v tomto ohledu tedy jejich prorocství v podstatě přesné. Vzhledem k zaslepenosti lidí Planetárního Podsvětí se však vědomí Quetzalcoatla projevilo v materialističtějších ohledech, jakými byl významný pokrok demokracie, vědy a masové komunikace.

Jiným příkladem je britský ministerský předseda Winston Churchill, který ve svých rozhlasových projevech během 2. světové války hovořil

o Hitlerovi a „jeho Hunech“. Pozoruhodné je to, že když roku 434 začala 5. Noc Podsvětí Národů (jíž vládl bůh Temnoty Tezcatlipoca), vtrhli do střední Evropy Hunové. A když mnohem později v roce 1932 začala 5. Noc Planetárního Podsvětí, stal se ve stejné části světa diktátorem Adolf Hitler. Vláda Pána Temnoty v Podsvětí Národů vyvolala příchod temného středověku, zatímco v Planetárním Podsvětí celosvětovou hospodářskou krizi, nacismus, holocaust, stalinismus a jadernou hrozbu. I když jsou jevy s tímto obdobím obou Podsvětí spojované značně rozdílné, je evidentní, že období let 1932-1952 bylo nejtemnější v novodobých dějinách. Máme tedy důvod očekávat, že 5. Noc Galaktického Podsvětí, která připadá na rok 2008, bude velmi těžkým obdobím.

Přestože má zkáza provázející 5. Noc za účel vytvořit prostor pro rozkvět 6. Dne, je rozumné být na vládu Tezcatlipochy v Galaktickém Podsvětí dobře připraven. Už z prvního pohledu na Galaktické Podsvětí můžeme soudit, že v oblasti ekonomiky budou Noci představovat stále rostoucí propad, zatímco za Dnů bude „nová ekonomika“ prosperovat. Počátek 5. Noci tedy bude, podobně jako zhroucení hospodářství starověkého Říma v Podsvětí Národů a světová hospodářská krize v Planetárním Podsvětí, zlomovou krizí. Nebude znamenat pouze mezník v kapitalistické ekonomice, jak tomu bylo u 2. Noci Galaktického Podsvětí, ale spíše zhroucení mezinárodní peněžní soustavy a stane se počátkem konce kvantitativních hodnot abstrahovaných levou mozkovou hemisférou (viz Dodatek 1).

Vláda Tezcatlipocy vždy znamená období posledního destruktivního pokusu starých sil o znovunabytí vlády z předchozího Podsvětí. V Podsvětí Národů to znamenalo dočasný návrat ke kmenovému společenství nomádských Hunů a loupeživých Germánů, k nerozvinutým společenským strukturám, které dominovaly nižšímu Podsvětí Kmenů. V Planetárním Podsvětí to znamenalo návrat k autokratické vládě (Hitlerův nacismus), jejíž moc byla založena na údajné „nadřazenosti krve“. Hitlerovy představy se v podstatě nelišily od ideologie panovnických dynastií, které po celé Podsvětí Národů svou moc zakládaly na „modré krvi“ kolující v jejich žilách. Z toho tedy můžeme očekávat, že vláda Tezcatlipocy bude v Galaktickém Podsvětí znamenat poslední násilný útok sil toužících po návratu materialistických hodnot Planetárního Podsvětí. I v tomto Podsvětí bude zápas 5. Noci mít své pravděpodobné těžiště ve střední Evropě.

Příklad s proroctvím Svědků Jehovových ilustruje ještě jednu skutečnost. I když se této sektě podařilo intuitivně stanovit dobu vlády energie Quetzalcoatla či „Kristovského Vědomí“, projevuje se tato energie v růz-

ných Podsvětích různými způsoby. V Planetárním Podsvětí se tato energie projevovala v dosti zatemněném rámci. V Galaktickém Podsvětí se Quetzalcoatl projeví pravděpodobněji prostřednictvím integrace (sjednocení) než prostřednictvím výlučnosti (polarity). V našem současném Podsvětí se tedy projeví jinak, než je patrné z proroctví viděných očima Podsvětí Národů, jako je biblická kniha Zjevení.

Po začátku 4. Světa Galaktického Podsvětí, k němuž dojde 15. srpna 2008 - tedy ke konci 5. Noci - se budou věci odvíjet snáze pro ty, kteří krácejí po stezce Osvícení. Skutečnost, že se v té době již začnou projevovat zárodky Vesmírného Podsvětí, nám umožní vidět světlo na konci tunelu. Protože bude 6. Noc součástí 4. Světa, nebude již tak destruktivní jako 5. Noc.

Galaktická duchovnost

Vedle účinků, které bude mít Galaktické Podsvětí na naši planetu, lze nicméně také očekávat rozšíření rámce vědomí ve způsobu, jakým nahlížíme na její postavení v životě naší galaktické soustavy. Je na místě připomenout, že první velká vlna zpráv o UFO - neidentifikovaných létajících předmětech mimozemského původu - začala v roce 1947, na počátku 4. Světa Planetárního Podsvětí. I když se osobně nedomnívám, že by se v těchto zprávách odrážely skutečné návštěvy z vesmíru, přece se v nich odráží posun ve vnímání možnosti, že skutečně existují i jiné civilizace. Zejména ve Dnech Galaktického Podsvětí se budou v této věci objevovat další informace. Bylo to právě v 1. Den tohoto Podsvětí, v srpnu 1999, kdy byl předložen první nezvratný důkaz o existenci planet mimo hranice Sluneční soustavy, a 2. Den, v roce 2001, bylo možné identifikovat chemické složení takových těles. Přirozeně lze počítat, že ve 3. Dni tohoto cyklu, někdy kolem roku 2003, bude zjištěn důkaz o přítomnosti kyslíku, jinými slovy o existenci života v jiných světech. Od tohoto okamžiku se bude naše galaktické vědomí pulsním způsobem „Den ode Dne“ zvyšovat. Rozšířený rámec Galaktického Podsvětí jednoduše povede naše vnímání správným směrem, jenž tyto kontakty umožní.

Na jakých typech planet bychom mohli očekávat existenci života? I k tomu nám může mayský kalendář něco prozradit. Vyjdeme-li z předpokladu, že všechny planety, na nichž se vyskytuje život, jsou výslednicí stejného tvůrčího dění, které probíhá od okamžiku Velkém třesku, lze počítat s tím, že všechny planety nyní společně vstupují do Galaktického Podsvětí a současně spějí k Osvícení. Jestliže se evoluce všech mimozemských

civilizací řídí stejnými božskými tvůrčími zákony, pak bychom mohli očekávat, že aby na nich mohlo vzniknout lidské vědomí, otáčejí se všechny kolem svých sluncí ve zhruba 360deimích intervalech. Navíc významné procento sluncí má cyklus slunečních skvrn trvající 20 až 22 let. Je-li tato periodicita skutečně odrazem faktu, že naše Slunce a mnoho jiných hvězd zprostředkovávají kosmické informace s katúnovou frekvencí, pak to znamená, že právě v okolí hvězd s podobným cyklem slunečních skvrn můžeme objevit rozvinuté vědomí, které se podobá tomu našemu - takových hvězd již byla identifikována celá řada. (Je třeba si uvědomit, že fyzikální cykly jsou někdy nedokonalým odrazem hlubších cyklů vědomí. Náš fyzikální rok je například o několik dnů delší než tůn. Úplný cyklus slunečních skvrn, který za poslední století poklesl zhruba na 20 let a svého maxima dosáhne v roce 2011, mohl být podobně dříve nedokonalým odrazem kahanové frekvence.)

V souvislosti s existencí mimozemského života je možné uvést, že vědomí lidí Planetárního Podsvětí bylo zakalené a jejich představy o duchovních skutečnostech doznaly dosti podivných proporcí. Toto Podsvětí například zplodilo domněnku, že aby bylo něco možné považovat za duchovní, musí to být přemrštěně nereálné, a tak pozornost lidí vábily zástupy mimozemšťanů, spiknutí krev sajících ještěřích mutantů, Lemuřanů atd., obvykle bez jakýchkoli empirických dokladů. Je pochopitelné, že zatemnělé vědomí tohoto Podsvětí umožní zrod takových představ. Duchovní aspekty skutečného světa nebyly tehdy ani v nejmenším zjevné, proto je lidé hledali „někde jinde“, v podobách skutečnosti vzdálené, skryté.

V důsledku toho se v průběhu Planetárního Podsvětí vyvíjel fantaskní svět esoteriky, který budovali nejružnější věrozvěstové a samozvaní proroci. Typické pro tyto duchovní nauky bylo, že představy o kosmickém plánu nevycházely z vývoje událostí v reálném světě. Ve vědomém rámci Galaktického Podsvětí však vzniká spiritualita, která lidstvu umožní spatřovat duchovní jevy i ve hmotě. S tímto Podsvětím tedy zákonitě nastane konec tradičních materialistických vědních oborů, organizovaného náboženského hnutí i mnohých esoterických tradic.

Chtěl bych se na tomto místě zmínit i o možných fyzikálních změnách, které mohou Zemi postihnout v tomto Podsvětí. Možná se zdá, že mayský kalendář nemá k této otázce příliš co říci; pokud je však Slunce zprostředkovatelem informací božského procesu stvoření, pak musíme předpokládat, že nyní začíná přenášet tunovou periodu Galaktického Podsvětí, která nyní ovlivňuje naši duševní složku. Protože samotný cyklus slunečních

skvrn zřetelně ovlivňuje počasí a podnebí na naší planetě, podobný cyklus v tunové frekvenci nyní může naše klima dále ovlivňovat. Je-li všechno se vším spojeno všeprostupujícím neviditelným prostorem, bylo by zvláštní, kdyby současné změny v univerzálním poli vědomí neměly také své fyzikální účinky, a to i na vysoké éterické rovině Galaktického Podsvětí.

Alespoň některé menší „zemské proměny“ tedy mohou být důsledkem vysokofrekvenční změny vědomí, kterou nyní vesmír prochází. Stavím se nicméně proti tomu, když se zaměřuje příčina za důsledek a vytvářejí se nejrůznější představy o „soudném dni“, v němž jsou tyto zemské proměny prezentovány jako samotný smysl této fáze stvoření. Podle mého mínění jsou jakékoli fyzikální důsledky pouze vedlejším produktem změn na poli vědomí, a většina současných klimatických změn má svůj původ spíše ve vysokých emisích oxidu uhličitého než v nějaké záludnosti božského plánu.

Mnohé představy o těchto „zemských proměnách“ sahají k předpovědím proslulého amerického jasnovidce Edgara Cayce. Když byl jednou dotazován na budoucnost Země v letech 2000-2001, odpověděl: „Dojde k posunu zemské osy - nebo nastane nový cyklus.“ Z toho, co nyní víme, se zdá velmi pravděpodobné, že těmito slovy intuitivně potvrdil posun jinově-jangové polarity vědomí a počátek galaktického Podsvětí, nikoli dramatický posun zemských magnetických pólů.

Esoterické tradice bývají plné podobných správných intuitivních předpovědí, bývají však nevhodně formulovány v důsledku nízké duševní úrovně vládnoucí v době jejich vzniku. Tak například vůdčí osobnost theosofů H. P. Blavatská zastávala názor, že lidstvo se vyvíjí ze 7 postupných ras; odráží se v něm správný intuitivní předpoklad, že evoluce probíhá v 7 stupních, světelných impulsech, je však interpretován příliš materialisticky - na základě rasových rozdílů - což odpovídá převažujícímu mínění tehdejší doby. Na rozlišení toho, co je v různých esoterických tradicích Planetárního Podsvětí pravdivé a nepravdivé, dnes existuje pouze jedno kritérium - empirické doklady.

Podle mého soudu je při diskusích o budoucnosti lidstva a vesmíru nutné mít se na pozoru před „fyzikalistickými nástrahami“. Těžkosti a pohromy, které nás čekají, budou mít mnohem více do činění se společenskými, psychologickými a duchovními důsledky konce starých hodnot než s přírodními katastrofami. A i když budou tyto důsledky drtivé, není možné je předpovídat na základě starých způsobů myšlení. Trvalé ohledy k fyzikálním zákonitostem jako příčinným faktorům evoluce nás vrací k zastřenému vědomí Planetárního Podsvětí, v němž všechno vědecké

bylo redukovatelné na fyzikální jevy. Až zanedlouho pronikneme hlouběji do Galaktického Podsvětí, podřídí se fyzikální vědy sjednocenému chápání vesmíru založenému na evoluci vědomí. Jisté je, že zásadní vliv na toto sjednocení budou mít otřesy Světového stromu.

Nakonec tedy můžeme podle všech indicií Galaktické Podsvětí považovat za totéž, co se v křesťanském pojmosloví označuje slovem Apokalypsa. Scénář této završující fáze stvoření je metaforicky vylíčen v biblické knize Zjevení. Zřejmé je to především z četných opakování číslovky 7 (celkem 52krát), které se v této knize vyskytují: 7 andělů, 7 duchů, 7 trubek atd. Tyto řady po sedmi se co do svého důsledku pulsně stupňují, takže se jeví totožné se 7 Dny jednotlivých Podsvětí, které se 28. října 2011 společně završí. V protikladu k obecné představě však Apokalypsa neznamená konec světa - alespoň jím nemá být. Protože je velkoplošná evoluce lidského vědomí určována kosmickým plánem, mýtická Šelma nemůže zvítězit, a proto končí kniha Zjevení vizí světa prostého bolesti a utrpení, tedy koncem světa, jak jsme jej doposud znali.

Prostřednictvím nauky o 9 Podsvětech nejenže ono ústřední poselství biblické knihy Zjevení - že Bůh nakonec vykoření zlo - dává smysl, ale stává se přímo logickým důsledkem. Protože zlo vzniká jako vnější projekce dualistických rámců vědomí v pozorovateli, bude přirozeně odstraněno okamžikem, kdy budou tyto omezené rámce překonány. I když je samozřejmou pravdou, že minulost i současnost lidstva jsou plné „zla“ - tj. bolestných důsledků doléhajících na postižené, je naléhavě třeba si uvědomit, že zlo a dobro nemají nezávislou existenci někde „mimo“. Zlé činy jsou pouze výsledkem negativní spirály skutků iniciovaných na základě dualistického vnímání. Neexistují žádné síly dobra a zla a je paradoxní, že zastánci těchto názorů přispívali a stále přispívají k pokračujícímu utrpení na této planetě.

8

HISTORIE LIDSKÉHO DUCHA

Duch dnešní doby a jeho překonání

Protože jsme právě vstoupili do nového Podsvětí a chystáme se vystoupat na vyšší příčku kosmické pyramidy, je na místě zhodnotit cíle, které jsme si ve svém individuálním životě stanovili, i prostředky, které jsme si zvolili k jejich dosažení. V mnoha případech již cíle, které byly typické pro Planetární Podsvětí, například budování osobní kariéry, pomalu přestávají platit a naplňovat. Vezmeme-li v úvahu, jak dramaticky se život v minulosti proměňoval s příchodem nového Podsvětí, máme dobré důvody očekávat, že k něčemu podobnému dojde i nyní. I když by si mnozí přáli pokračovat v dřívějším způsobu života, bude to pro ně stále méně možné, zvláště zvážíme-li vysokou frekvenci, s níž se změny v Galaktickém Podsvětí odehrávají. Ti, kdo se budou snažit vyhýbat proměně, kterou nám božský tvůrčí proces přináší či spíše kterou nám přímo vnucuje, a budou se vyhýbat požadovanému rozvoji intuice, skončí s velkou pravděpodobností ve slepé uličce. Jde o to, že se blížíme k samotnému vrcholu pyramidy a jediným realistickým cílem by pro nás měla být snaha o dosažení kosmického vědomí Vesmírného Podsvětí ve prospěch svůj i ostatních. Všechny ostatní cíle, které se nepřiblíží této metě, budou v horizontu několika následujících let bezperspektivní.

Podle mého mínění je Podsvětí, do něhož jsme právě vstoupili, zaměřeno především k uzdravení, k vytvoření rovnováhy v globálním i individuálním měřítku. Směřuje k vytvoření rovnováhy mezi Východem a Západem, intuicí a logikou, duchem a hmotou. Současně se zaměřuje na sjednocení těla a duše a vyléčení z traumat, které

mám brání žít plně v přítomnosti. Aby se tak ovšem mohlo stát, musíme si zvolit cestu, která je v souladu s tímto Podsvětím. Dostáváme tak možnost volby: buď budeme chtít nové energie vstřebat, nebo se jim stavět na odpor. Podobně jako u většiny ozdravných procesů, kdy prvotním účinkem bývá dočasné zhoršení stavu pacienta, může na počátku léčivého působení Galaktického Podsvětí docházet k něčemu podobnému, ať už v rovině osobní či kolektivní. Toto počáteční zhoršení stavu může někdy hrát roli nutného „budíčku“. Pro probuzené může mít povědomost o obsahu kosmického plánu nemalou cenu právě v tom, jakou volbu učinit. Jinak můžeme padnout do negativní spirály, na jejímž konci bude rozvrat a zoufalství.

Než přikročíme k hodnocení způsobů, jak léčit individuálního a globálního ducha (jenž jsou ve skutečnosti na základě holografické resonance neoddělitelní jeden od druhého), chtěl bych se krátce zmínit o charakteru ducha dnešní doby. Rozdíl mezi myslí jako souborem duševních schopností a vyšším Já, dvěma základními aspekty naší existence, hraje naprosto zásadní roli ve východních filozofiích, které se zaměřují na duchovní rozvoj a uzdravení. Já je vnímáno jako nekonečná a věčná entita, zatímco mysl je spoutávána časem a prostorem. Mysl představuje poměrně pevně daný způsob vytváření myšlenek, který provází neutuchající proud vnitřního švitoření, připomínek, hodnocení, srovnávání a posuzování. Právě posuzování a hodnocení nutí dnešního ducha k neustálému hledání chyb, ať je to v situacích, druhých lidech nebo v sobě samém. Mysl nedokáže být v přítomnosti, neustále kmitá mezi minulostí a budoucností, neustále hledá cesty, jak svět měnit. Nesoustředí se na bytí nýbrž na dění, a tak v ní nezůstává prostor pro klidné spočinutí a spokojenost. Mysl současného člověka nevidí hodnotu smyslového prožitku jako takového, ale snaží se jich využívat pro své vlastní záměry. S výjimkou snad tisícovky osvícených v Indii a hrstky ostatních roztroušených po světě dnes tento duch vládne prakticky všem obyvatelům této planety.

Z dosavadních poznatku, které jsme mohli načerpat studiem mayského kalendáře, je zřejmé, že duševní úroveň současného člověka je produktem Podsvětí Národů a Planetárního Podsvětí. To znamená, že mysl, která nás zásobuje svými myšlenkami, není osobní. I když pochopitelně existují rozdíly, jsme v podstatě podřízeni témuž způsobu uvažování. Prostřednictvím naší společné rezonance s galaktickým a globálním tvůrčím polem je tato dualistická a nadosobní mysl (obr. 3.11) vnucována každé lidské bytosti.

Není složité pochopit, že ona bytostná nespokojenost s naší existencí se odvozuje od toho, že jsme pouze poloviční. Už od počátků Podsvětí

Národů - od biblického „Pádu“ - je polovina našeho prožívání, kterou zprostředkovává intuitivní pravá polovina mozku, stále více odstiňována. Přesto většina těch, kdo tuto „polovičitost“ pozorují i u druhých, dospívá k přesvědčení, že je to přirozené a člověk má být takový. Jakmile tedy člověk přijme tento duševní rámec za přirozený, jeho polovičitost jej přivede k mínění, že je třeba jej zdokonalovat. Něco mu stále chybí, ale není jasné, co to je. Převaha duality Podsvětí Národů nás také vede k neustálému srovnávání a hodnocení sebe sama i ostatních, a proto nejsme schopni stát se zde na tomto světě úplnými bytostmi. Mysl je pro nás neviditelný jev stejně jako voda pro rybu. Reakcí myslí na onu „polovičitost“, kterou vytvořil zmíněný rámec vědomí, jsou neustálé pobídky k tomu „čím se stát“ nebo „co ve světě změnit, aby...“ Tímto způsobem však člověk nikdy nedospěje k vnitřnímu mim.

K tomuto dualistickému základu se přičítá i zastíněné vědomí Planetárního Podsvětí, které nás nutí hledat nápravu či kompenzaci v materiálním světě. Typickou životní strategií tohoto Podsvětí je „udělat kariéru“ nebo „zbohatnout“. V této souvislosti je dobré si povšimnout, že tento důraz na „aktivní /měnu“, na posun ke světelnému aspektu duality, je ve skutečnosti produktem mysli, která se rozvíjí v souzvuku se určitou kombinací Podsvětí. I když můžeme z dosažení těchto cílů prožívat určité dočasné uspokojení, nikdy nám nepřinese trvalé uspokojení. Je to proto, že tyto cíle byly uměle vytvořeny jako kompenzace pro mysl, která není úplná. Je však evidentní, že tato mysl nebude platit věčně, protože je proměňována energiemi kosmického plánu, a tak dokonce i u těch, kteří „dosáhli úspěchu“, existuje silný podvědomý strach vycházející ze skutečnosti, že nic není trvalé a ono místo na „výsluní“ není nikdy jisté. Proto pocit pohody, štěstí a „světlý život“ není totéž co Osvícení. Pouze to znamená, že se dočasně nacházíte v jangovém čili světelném aspektu polarity, která vládne vaší mysli.

Polovičitá neúplnost dnešního ducha vyvěrající z duality Podsvětí Národů je původem mnoha vážných problémů, před nimiž současná civilizace stojí. Hierarchie a společenské vztahy založené na rovnosti vycházejí z touhy „polovičatého“ jedince stát se úplným prostřednictvím „doplnění“ polovinou jiného jedince v mylné představě, že tím vznikne úplnost. Onen pocit čehosi chybějícího je skutečným pojivem všech vládnoucích hierarchií, ať už jsou demokratické nebo ne, a na osobní rovině je pojivem mnoha nefungujících vztahů mezi jedinci. Za takového stavu může snadno docházet k napětí, protože neexistují vztahy mezi úplnými jedinci, ale

mezi jejich neúplnými polovinami. Partner se tak nachází v neuskutečnitelné roli pomocníka, který má druhého dovést k pocitu úplnosti. Takový vztah však vždy jen vytváří vzájemnou závislost.

Neúplnost našeho současného rámce vědomí rovněž vytváří v lidech více méně trvalý pocit nedostatku, který se ve větším měřítku promítá do představy o nutnosti „růstu*“. Tuto tendenci můžeme pozorovat v mnoha směrech, například v populačním růstu, kdy hnací silou rodičů nebývá vždy touha po potomkovi, ale spíše pokus o únik z prožívání neúplnosti. Především se však tato tendence projevuje v opojení, kterým se moderní ekonomika nechá unášet v ideálu trvalého hospodářského růstu. Ten se stal cílem sám o sobě. Toto usilování o abstraktní ekonomický „růst“ nehledící k vlastním lidským potřebám je velmi nebezpečnou stránkou ducha moderní doby. Způsoby, jimiž se dnešní člověk snaží vymanit z pocitu neúplnosti, hrozí zničením ekologické rovnováhy celé planety i samotného lidského druhu.

Pokud máme před očima takové černé brýle, které nám vytváří naše vlastní mysl a my si to povětšinou vůbec neuvědomujeme, pak není nijak zvláštní, že dnešní svět vypadá tak, jak vypadá. Vše, co děláme, je v konečném důsledku výtvozem naší mysli, takže všechny lidské výtvoř, materiální i duševní, vznikly s těmito nasazenými brýlemi. Není proto nijak pozoruhodné, že v podstatě veškeré lidské uvažování je omezené a veškeré lidské počiny jsou podmíněny omezeností mysli, která je tvoří. Z toho můžeme také pochopit, proč se v lidském životě vyskytuje tolik nespokojenosti a strachu. Přesto všechno tu také můžeme spatřovat naději: pochází-li všechno z mysli a brzy má vzniknout duševní rámec, který bude konečně úplný, existuje možnost k nápravě a uzdravení - pojedince i celý lidský druh - ovšem za předpokladu, že se otevřeme novému světlu Galaktického Podsvětí. Svět se změní k lepšímu pouze tehdy, budeme-li ochotni předsednout na novou vlnu.

Obyvatelé Západu si nicméně teprve před několika málo lety začali uvědomovat, že existuje cesta k naplněnějšímu životu. K hlubší spokojenosti je možné se dobrat tím, že se vymaníme ze sevření ducha současné doby. První vlaštovku v tomto směru je možné spatřovat v oblibě zenových meditací, které se se svými kóany usilují o „zkratování“ obvyklého toku duševní činnosti. Po této svébytné orientální metodě následoval bezpočet dalších: transcendentální meditace, jóga. hnutí Maré Krišna, Tai-či, Silvo-va metoda a mnohé další. Vzniklo mnoho nových meditačních technik, mnohé tradiční postupy zastaraly. Nemám v úmyslu hodnotit použití či účinnost těchto různorodých hnutí a metod; chci jen zdůraznit, že všechny

mají společné jedno: vymanit se, alespoň dočasně, ze sevření dnešní mysli, ať u/ jejím přesazením nebo „odrušením“. Jinými slovy se tato hnutí snažila přijít s technikami, které poslouží k přizpůsobení se novému rámci vědomí, který bude celistvý a vyvážený. Dokonce i krátký prožitek tohoto druhu může člověku poskytnout duchovní zkušenost s nejhlubším Já.

Jen málokdo si ovšem uvědomuje, že onen zájem lidí na Západě o východní duchovní směry je odrazem energetického posunu v božském tvůrčím plánu, jak jej můžeme vyčíst z mayského kalendáře. Tento jev má své kořeny už na počátku 4. Světa Planetárního Podsvětí v roce 1947 a změně ve vztazích mezi Východem a Západem, potažmo mezi pravou a levou mozkovou hemisférou. Tento 4. Svět představuje spíše obecný vliv, který posloužil jako příprava na mnohem hlubší změny ve vědomí, které se nyní začínají odvíjet v Galaktickém Podsvětí, v němž Světlojinově-jangové polarity září na pravou mozkovou polokouli. Na Východě byly účinky tohoto 4. Světa naprosto zřetelné, jak napovídá získání nezávislosti Indie (1947), Indonésie (1948) a Číny (1949). I když byly tyto národy na počátku velmi nestabilní a hospodářsky slabé, vedl nový Svět k osvobození víc jak poloviny celosvětové populace z přímé nadvlády západních koloniálních států a zahájil éru posilování vlivu Východu na globální civilizaci.

Na Západě se 4. Svět naproti tomu nejvíce projevil v řadě inovací, které - byť teprve v zárodečné formě - postupně začaly stírat rozdíly mezi hmotnou a duchovní sférou a které později vyústily v celistvější pohled na svět. Ten se z nemalé části vyvinul jako reakce na problémy spojené s moderním /působení života. Hans Selye, průkopník vědeckého výzkumu stresu, například poprvé použil tohoto dnes běžného slova v roce 1946 a prokázal, že stres má původ v provázanosti tělesné a duševní složky. I když se nám to dnes zdá zcela samozřejmé, v oné době odrazu psychiky ve fyziologických reakcích organismu žádný medicínský odborník příliš nedůvěřoval. Počátky 4. Světa tedy s sebou přinesly první náznaky uzdravení onoho staletého karic/ianského rozkolu mezi tělem a duchem, který byl lidstvu \ nucen okamžikem, kdy se v Podsvětí Národů ujal vlády Ometeotl/Omecinatl.

To, že byla spojitost mezi duší a tělem poprvé vědecky rozpoznána na poli stresu, není náhodné. V důsledku nástupu 4. Světa začala být mysl ovlivňována vyšší tunovou frekvencí změn, která se plně ustálila až v současnosti. Galaktickém Podsvětí. To znamenalo zhruba 20násobné zvýšení rychlosti změn, než tomu bylo za vlády Planetárního Podsvětí, a tak se stres stal nejdiskutovanějším negativním účinkem „moderního života“. Od počal ku 4. Světa přestala být souvislost mezi životní situací jedince,

frekvencí změn a jejich dopadem na zdraví dále přehlížena, i když sotva někoho napadlo, že by k tomu měl co říci starý mayský kalendář.

Co je vlastně stres? Nutno zdůraznit, že se nejedná o důsledek „moderního způsobu života“, jak bývá často předkládáno. Lidé dřívějších dob neměli k dispozici všechny vymoženosti, které nám dnes usnadňují život, v práci trávili mnohem více času než my. A přesto si na stres nikdo nestěžoval. Jedná se o fenomén současného stavu mysli, v němž se odrážejí protichůdné vlivy dvou velmi rozdílných Podsvětí. Když se začalo Galaktické Podsvětí projevovat - nejprve nenápadně kolem roku 1947 a pak stále znatelněji, až v roce 1999 skutečně nastoupilo - začaly se do pravé poloviny mozku přenášet vysoké frekvence jeho duchovních světelných pulsů. V lidském nevědomí vytvořilo působení těchto pulsů konflikt s převažujícími materialistickými hodnotami Planetárního Podsvětí. Z tohoto stavu vznikl stres a s ním i některé nové psychologické poruchy.

Dnes se například tzv. syndrom vyhoření stává jedním z hlavních negativních důsledků pracovního zatížení a počet postižených osob se alespoň v Evropě zvyšuje raketovou rychlostí. Ve skutečnosti se jedná o stav vytvořený současným rámcem vědomí a současně je znakem, že lidé - alespoň na podvědomé rovině - touží po překonání vědomí Planetárního Podsvětí. Konflikt mezi rychle se rozvíjejícím vyšším vědomím Galaktického Podsvětí a společností, které stále ještě vládnou hodnoty Planetárního Podsvětí, tedy nakonec může vést až k paralýze. Tělo jakoby říkalo svému majiteli, že se nehodlá přizpůsobit božskému plánu, a odmítá dál fungovat. Lidé postižení syndromem vyhoření nejsou leniví, jsou jen citlivější a nejsou schopni odstínit účinky vysokofrekvenčních pulsů nového Podsvětí. Pro mnohé je tento syndrom důležitým signálem, zhoršením stavu v důsledku blížících se léčivých energií, který jedince nutí k prozkoumávání duchovních rozměrů skutečnosti.

Jiným spřízněným jevem jsou alergie na elektrické energie, které vzrůstají dramatickou rychlostí od počátku Galaktického Podsvětí. I ony jsou důsledkem střetu různých rovin vědomí. Jak již bylo uvedeno dříve, začali si lidé elektromagnetické pole uvědomovat s počátkem Planetárního Podsvětí. Různá Podsvětí s sebou nesou vnímavost k různým jevovým skutečnostem přírody, proto se s příchodem nového Podsvětí mohou objevovat podobné poruchy lidské citlivosti.

Není proto divu, že když se na Západě začaly uplatňovat východní meditační techniky, nejprve prostřednictvím zenového buddhismu a později především u Maharišihovo transcendentální meditace, orientovaly se právě

na odbourávání stresu. Bylo tomu tak především proto, že stres je ve své podstatě stavem mysli. Jedním ze způsobů, jak se z jeho negativního působení vymanit, je vyvázat se ze sevření dnešního způsobu myšlení, které tento stav vyvolalo především. Technickým jazykem řečeno to znamená, že meditativní stav vyvolaný těmito metodami má určité účinky na lidský mozek a jeho stavy vědomí. Mozek normálně funguje na elektromagnetické frekvenci 10-40 Hz, tzv. hladině beta, zatímco při meditaci se snižuje až na kmitočet 10 vln za sekundu, jež se nazývá hladina alfa.

Mnoha pokusy bylo dokázáno, že v meditativním stavu se utlumuje aktivita v určitých oblastech levého předního mozkového laloku. Ukazuje se, že tato část mozku má u člověka zásadní vliv na utváření zkušenosti jeho fyzického bytí, protože integruje nervové impulsy z mnoha částí těla. V důsledku snížené činnosti této části mozku se člověk provádějící meditaci mnohem silněji identifikuje s duchovními aspekty své bytosti a posiluje své intuitivní schopnosti. (V tomto ohledu stojí za připomenutí, že dříve zmiňovaný karteziánský rozkol - filozofie vzájemné oddělenosti ducha od těla - se objevil v okamžiku, kdy se vlády ujalo dvojbožstvo Ometeotl / Omecinatl a Světlo začalo dopadat na západní polokouli - přesně v roce 1617. Nastupující dualistická filozofie byla tedy ve skutečnosti důsledkem průvodní zvýšené činnosti levé přední mozkové hemisféry.) Vidíme tedy, že změna vědomí, kterou přinesl 4. Svět, znamenala v duševní rovině úpadek - stres a později syndrom vyhoření - avšak současně přinesla i uzdravení v podobě východních technik, které umocňují vnímání informací zprostředkovaných pravou mozkovou polokoulí, která vytváří duchovnější pohled na svět.

Avšak energie 4. Světa, které přináší Světlo právě polovině mozku, mají na Západě ještě hlubší, obecnější důsledky. Poprvé se objevily u poválečné generace, která přišla na svět kolem roku 1947 a která tak byla vlivům tohoto světa vystavována již od nejútlejšího dětství. Z této generace se rekrutovali příznivci rebelantského hnutí Hippies, které bývá někdy označováno jako generační střet - ve skutečnosti však jde o střet dvou Světů, přesně ve smyslu mayského kalendáře. Když děti ovlivňované 4. Světem v letech 1967—68 dospěly, vzbouřily se proti představám svých rodičů o kariéře, začaly experimentovat s psychotropními látkami, které přináší stav rozšířeného vědomí, a pouštěly se do mnoha dalších nekonvenčních věcí. Toto hnutí odporu proti autoritám zachvátilo v roce 1968 svět s nebyvalou jednotností v nej různějších obměnách od Berkeley až po Peking. Víc než kdy předtím bylo možné účinky cyklu mayského ka-

lendáře sledovat v nezávislých a souběžných odezvách na 4. Svět po celé planetě. A třebaže dnes pohlížíme na hnutí Hippies či na politický odpor tohoto období v jiných částech světa jako na naivní či nerealistické, můžeme v nich spatřovat počáteční nespokojenost s omezeností, kterou člověku vnucoval tzv. „duch moderní doby“, a nenaplněnou touhu po osvícení.

Všeobecně lze vliv 4. Světa na Západě pozorovat v posilování intuitivních funkcí mozku. Přinesl s sebou ideály celosvětového míru, celistvosti, mystiky atd. Rovněž přispěl příznivou atmosférou pro vznik hnutí žen, ekologů a New Age, jakož i doceněním domorodých kultur naší planety. Toto jsou všechno důsledky počínajícího sjednocování obou mozkových hemisfér. I když byla tato hnutí brzy značně otupena silami levého mozku a Planetárního Podsvětí, byla nicméně jasným předznamenáním jevů, které se ve zcela nové formě projeví v Galaktickém Podsvětí.

Jediný důvod, proč se mohou naplňovat proroctví, předpovědi a předzvěsti, spočívá v existenci kosmického plánu. Pokud by neexistoval přísný časový plán evoluce vesmíru, vše by se dělo zcela nahodile a zcela nepředvídatelně. Z kosmického plánu načrtnutého mayským kalendářem můžeme vyčíst i odpověď na otázku, jak se může v pozdních znameních proroctví kmene Hoppiů objevit něco takového, jako byl právě příchod éry Hippies. Šamani tohoto indiánského národa jednoduše dokázali souznít s energiemi kosmického časového plánu a „vidět“ směry, kterými se bude ubírat. Spatřovali posun k vesmírným aspektům, které zprostředkovává aktivita pravé mozkové polokoule a tak vycítili příchod „dlouhovlasých“ jako jedno ze znamení odklonu od Koyaanisqatsi.

Skutečnost, že lidský duch či mysl může mít historii jasně definovanou mayským kalendářem, může být jedním z největších objevů se zásadními důsledky. Nelze ji však spojovat s představou, že všechny velké lidské myšlenky a ideály mají svou historii, což je věc zcela banální a zřejmá každému. Ovšem tvrzení, že duch má svou historii, znamená, že se tato historie týká struktury organizující lidské myšlenky a také toho, co je prostřednictvím mozku přenášeno z nadsvětské sféry. Tento objev nám v zásadě poskytuje velkou naději. Božský tvůrčí proces je uzpůsoben tak, že vede lidskou mysl ke stavu vnitřního pokoje a rovnováhy a tedy k vykořenění vnějších konfliktů.

Jednota mysli a celosvětový mír

Podsvětí, v němž lidské bytosti žijí, má hluboký dopad na to, je-li jejich pohled na život dualistický či jednotící, a tedy potažmo i na to, do jaké míry se budou zaplétat do vnějších konfliktů. Z pohledu války a míru je podstatné také to, do jaké míry si lidé uvědomují, že jsou dualistickým či jednotícím myšlením ovlivňováni. Uvědomujeme-li si povahu své mysli, máme v tomto ohledu alespoň nějakou možnost volby. Důvod, proč lidstvo ztratilo víru v myšlenku trvalého míru, v podstatě spočívá v tom, že ztratilo ze zřetele existenci kosmického plánu. Oproti kalendářům založeným na fyzikálních cyklech je mayský kalendář schopen ukázat, že na konci stvoření se ujme vlády sjednocená mysl čili jak říkají Hoppiové, vznikne jeden svět a jeden národ pod vládou Stvořitele. Cesta k míru tedy z podstatné části tkví v proměně naší mysli ve prospěch jednotícího osvětleného rámce vědomí a odtud se také rodí hluboké poznání, že my všichni jsme jedno. Šíření poznatků o kosmickém časovém plánu a použití mayského kalendáře je tedy dalším z prostředků vytváření míru.

Většina současných poráženeckých nálad a často iluzorních představ o slabých vyhlídkách míru na Zemi se zakládá na nevědomosti ohledně existence kosmického časového plánu. Z perspektivy mayského kalendáře existuje konečné datum, k němuž bude tohoto míru dosaženo: k 28. říjnu 2011. Pokud by k tomuto datu lidská rasa nedospěla k míru, znamenalo by to, že nedosáhla úrovně vědomí, které měla, a že se do té doby vzájemně zničila.

Z pohledu kosmického plánu neexistuje žádná neměnná „lidská přirozenost“. To, jak lidé uvažují ajak se chovají, je určováno Nebem a Podsvětím, které vládne času, v němž žijí. Války jsou ve skutečnosti důsledkem střetu mezi skupinami lidí, jimž vládou odlišné energie a úrovně vědomí. Kdykoli na Zemi dojde k významné změně energií vlivem přechodu z jednoho cyklu do druhého, zasáhne to rovnováhu mezi společenskými strukturami a hierarchiemi, které se na oněch úrovních vědomí zakládají. Různé druhy konfliktů, ať už kulturních, společenských či válečných, se objevují pokaždé, když nastane přechod energií.

Proto stále není ve světě mír. Lidstvo je stále povětšinou ovládáno dualistickými rámci vědomí a co je horší, není si toho vědomo. V současném Galaktickém Podsvětí se duality rovněž přesouvají s vysokou frekvencí, takže je nutné je překračovat, nemá-li být situace stále horší. Jsou to právě měnící se duality panující nad kolektivní myslí, které vyvolávají války a ozbrojené konflikty, což dokumentuje bezpočet příkladů z lidské historie.

Vezměme si například souslednost migrací, popsaných v kapitole 3. Války se obvykle nevedou z důvodů, které vidí jejich strůjci či účastníci; ve skutečnosti je to proto, že se nové Nebe nebo Podsvětí snaží ovládnout lidskou mysl a vyvolat tak i přesun pozemské moci. Ti, kdo přestoupí na vlnu vycházejícího Podsvětí, obvykle zvítězí, zatímco ti, kdo se nechají unášet doznívajícími vlnami starého podsvětí, o svou moc přicházejí. A výsledek má ve skutečnosti jen málo co do činění s tím, kdo má pravdu a kdo nemá, kdo je „dobrý“ a kdo „zlý“. Mnohem spíše je to otázka toho, zda má kdo v dané chvíli za zády větry božského tvůrčího procesu. Po celou dobu své historie jsou tak lidé loutkami duchovních kosmických sil, loutkami energií Tezcatlipocy, Quetzalcoatla atd., nebo na hlubší rovině loutkami jinově-jangové polarity daného Podsvětí. Jestliže se nějaká skupina ukáže být vítězem, většinou má nějakou inherentní převahu, která její vítězství vysvětluje.

S příchodem nového Podsvětí se obvykle objevuje naprosto nový soubor hodnot, které vyvolávají zcela nové druhy konfliktů. V Podsvětí Kmenů neexistovaly žádné organizované války, jak mimojiné dokládá biblická kniha Genesis; pojetí „dobra“ a „zla“ přišlo teprve s Pádem. Pak se objevil dualistický pohled na svět, který vyvolala jinově-jangová polarita Světového Stromu ve 3. tisíciletí př. n. l.; máme bezpečně doloženo, že právě v této době začínají první skutečná válečná tažení. Od té doby se vedou války mezi „námi“ (obyčejně stojícími na straně Světla jako ti „dobří“) a „Jimi“ (obyčejně stojícími na straně Temnoty jako ti „špatní“). Jakmile se vnímání zla začne promítat do vnějších skutečností, zlo se od nich velmi snadno začne odrážet.

Jak se vyvíjelo Podsvětí Národů, války se nejčastěji vedly pro slávu panovníků a královských rodů nebo ve jméno některého z historických náboženství. Dovolte mi jako příkladu použít mého rodného Švédska. Jeho armády se za třicetileté války bezpochyby vrhaly do lých bojů za slávu svého krále a za udržení protestantské víry. Ve skutečnosti je však hnala nová dualita, která se ohlásila s příchodem 13. Nebe Podsvětí Národů. Válečné šiky byly jen loutkami energie Omecinatla / Omecinatla, a proto jim do plachet duly příznivé větry historie. Dualita uvedená tímto dvojbožstvem postupně vytvořila 4 století západní nadvlády, která se projevila zejména kolonialismem, kapitalismem, protestantstvím, rozvojem věd a vznikem moderních národních států.

Ti, kdo mají při výměně vládnoucích božstev za zády novou energii, mají pocit, že je jejich poslání božským vnuknutím. Švédové si ve své době byli nepochybně jisti, že Bůh stojí na jejich straně, že je nakloněn jejich církvi a

ne papeži. Přitom pouze uskutečňovali na fyzické úrovni to, co se mělo tak či onak stát, v podstatě jen proto, že žili v určité lokalitě ve vztahu ke Světovému Stromu. Podobně vál příznivý vítr Ometeotla / Omecinatla do zad prvním poutníkům, kteří se usadili v roce 1620 v Massachusetts. Vítězové válek si obvykle svůj triumf vysvětlují politickou, rasovou či náboženskou nadřazeností, ve skutečnosti však jde pouze o dočasnou podporu jednoho z Bacabů (viz obr. 3.1, str. 44), mayských bohů světových stran.

Vše je v podstatě věcí sémantiky nebo volby slohu. Staří Mayové by bezpochyby dali přednost mýtickému vyjádření „Ometeotl / Omecinatl napadl a zahubil čarodějnice“, kdežto my máme raději poněkud vědecktější formulaci nejspíš v tomto znění: „Když v roce 1617 začalo 13. Nebe Podsvětí Národů, jemuž podle Aztéků vládne Ometeotl / Omecinatl - pán a paní Duality - nastala změna ve vědomí, která stranila představě abstraktního a odloučeného Boha. Proto byly konkrétnější projevy spirituality spojené s pravou mozkovou hemisférou zastíněny.“ Starověké pojetí je jednoznačně konkrétnější, ovšem hrozí mu, že se vytratí jeho širší perspektiva. Jakmile však budeme postupovat stále dál do Galaktického Podsvětí, budou se mýtus a vědecký fakt stále více prolínat a jazyk založený na živých duchovních energiích kosmu bude stále více všeobecně přijímán.

Později dovedly energie Planetárního Podsvětí ke světové nadvládě Spojené státy americké. Toto Podsvětí jim bylo nakloněno od roku 1754, kdy na kongresu v Albany proběhl první pokus o sjednocení britských kolonií na americkém kontinentu, až do pádu Sovětského svazu 1 měsíc před změnou katúnu v roce 1992, a jejich současná úloha ve světě je jen produktem těchto energií. Války byly v zaslepeném vědomí tohoto podsvětí vedeny především s cílem ovládnout fyzickou realitu (například přírodní zdroje); i když si mnozí myslí, že tyto motivy představují jediné příčiny válek, jedná se ve skutečnosti o projevy určitého rámce vědomí, který nám umožní - jak jsme již demonstrovali - spatřovat pouze materiální aspekty skutečnosti, a duchovní realitu umisťuje „někam jinam“.

Náboženské války Planetárního Podsvětí v podstatě zmizely, nicméně v současném Galaktickém Podsvětí jsme svědky mohutné vlny islámského terorismu (přestože jsou tyto skutky proti skutečné muslimské víře). Toto násilí nesměřuje k zajištění slávy pro národ, panovníka a dokonce ani náboženství, jak tomu bylo v Podsvětí Národů; nejde v nich ani o ovládnutí přírodních zdrojů. Vidíme tedy, že v Galaktickém podsvětí se zrodil nový motiv násilí, jehož cílem je oslabení nadvlády Západu, v němž jeho přívržencům vůbec nejde o osobní zisk. Současně je možno na teroristy

pohlížet jako na poslední zoufalý pokus o upevnění pozice organizovaného náboženství (v tomto případě islámu), které se má brzy zhroutit. V konečném důsledku jsou všechny konflikty výsledkem proměňujícího se vnímání reality a uváděné příklady jsou počátečním projevem vědomí nového Podsvětí, které je nakloněno Východu.

Ve své podstatě je však Galaktické Podsvětí orientováno na uzdravení světa. To je zcela zřejmé, pokud si uvědomíme, že Světlo na jedné ze zemských hemisfér, které vládlo člověku posledních 5 000 let, bude nyní sjednoceno se Světlem druhé hemisféry. Současné Galaktické Podsvětí nepřinese ani tak nové „věci“, jako spíše nový způsob pohledu na svět, který zplodí dualita nakloněná východní polokouli. Galaktickému Podsvětí tedy bude vlastní konflikt názorů mezi Východem a Západem a současně mezi jedinci na obou polokoulích, kteří budou rezonovat více s jinovou či jangovou složkou duality. Jestliže si však společně vyvolíme svět, který bude v rovnováze, je zcela možné, že se obě duality vyruší a ona hluboká spára na tváři Země se zacelí.

Je nepochybné, že Spojené státy reprezentující energii Západu nyní začnou postupně ztrácet vedoucí úlohu. To neznamená, že si neudrží vojenskou, technickou či mediální nadvládu. V novém Podsvětí však tato kritéria nebudou synonymem vůdčího postavení. Duchovní inspirace Galaktického Podsvětí přijde z Východu, protože v současné době je to jediná světová strana, odkud se může projevit rovnováha a celistvost. Zpočátku bude hlavní duchovní síla přicházet z Indie, později však začnou nabývat na důležitosti Čína a Rusko. Japonsko, které bylo díky své technické vyspělosti někdy považováno za téměř západní mocnost, se brzy zařadí mezi ostatní asijské národy. Alespoň v kulturní rovině se budou Spojené státy stále více vzdalovat Evropě a v určité fázi dojde k rozchodu mezi oběma kontinenty na vládní úrovni. Světový strom bude mezi Amerikou a Evropou prohlubovat stále větší vzdálenost a Evropa bude později hrát důležitou roli prostředníka a přenašeče nových energií. To neznamená, že se Evropa ujme své dřívější role, jakou měla v koloniální éře. Jakmile se Galaktické Podsvětí začne chýlit ke svému konci, nebude existovat žádný globální vůdce a svět bude připraven na skutečné bratrství a rovnost ve všech ohledech, ekonomiku nevyjímaje, neboť osvícenému člověku, pro něhož je domovinou vesmír, je veškeré vlastenectví a nacionalismus cizí.

Kosmické energie nejsou určeny k tomu, aby trestaly ty, kteří se postaví proti kosmickému plánu. Musíme pouze počítat s tím, že pokud se budeme stavět proti dlouhodobým duchovním větrům, naše snaha se prostě obrátí

proti nám. Pokud budeme trvat na něčem, co se neshoduje s kosmickým plánem, například na světovém řádu zrozeném v Planetárním Podsvětí, vyvolá to prudkou zpětnou reakci. Způsoby, jimiž vesmír tuto reakci spouští, mohou být velmi rozmanité a často jakoby bez vztahu k příčině, která je vyvolala. Jestliže kolem nás tedy zuří války a přírodní katastrofy, měli bychom se ptát sami sebe: Co děláme špatně, když nás kosmický plán takovým způsobem trestá? Vezmeme-li v úvahu vysoké procento lidí, kteří se dnes zaměřují výhradně na materiální hodnoty Planetárního Podsvětí a kteří si ani v nejmenším neuvědomují, že existuje nějaké kritické datum, k němuž musí být záměrům kosmického plánu vyhověno, máme pádné důvody k mínění, že nás čeká mohutná zpětná reakce, dost pravděpodobně v globálním měřítku. Kosmický plán bez ohledu na nás dláždí cestu změnám, které mají nastat, a proti tomu žádná lidská moc nic nezmuže. Je však jisté, že čím více se budeme přizpůsobovat nej vyššímu záměru vesmíru, tím méně bude konfliktů spojených s jeho vývojem. Toto je základní princip, který žádá abychom se vážně a pečlivě zabývali kosmickým plánem, k němuž nám podává klíč mayský kalendář a historické doklady.

Člověk s jednotlícím pohledem na život si uvědomuje, že pokud na Zemi není mír, pak je to věc týkající se jmenovitě každého z nás. Z tohoto pohledu může každý z nás, kdo usiluje o dosažení stavu osvícení, přispět k vytváření míru ve vnějším smyslu. Mayský kalendář nás učí, že všechny vnější projevy jsou produktem naší mysli, takže pokud se dokážeme konstruktivně a bez násilí přizpůsobit změnám vědomí, které nám nyní přináší kosmický plán, můžeme tím významně přispět k míru. Na druhé straně dualistický pohled na život vytváří představu, že existuje něco „dobrého“ a něco „zlého“, z čehož plyne, že jedinou alternativou míru je odstranění všech „zlých“. Co však člověka vede k tomu, aby sám sebe počítal právě k těm dobrým? Dualistický pohled nikdy nevede k míru, protože se nijak nezabývá tím, co plodí násilí v první řadě: dualistickou myslí.

Můžeme říct, že nejkonfliktnější oblast dnešního světa, která se nachází mezi Egyptem a Indií a zahrnuje Palestinu, Izrael, Irán, Irák, Afghánistán a Pákistán, je současně teritoriem, na němž se zrodily nejstarší lidské civilizace: egyptská, sumerská, perská a kultura poříčí Indu. Je to tedy oblast, která byla nejdéle ovládána dualistickým rámcem vědomí a kde se následně vytvořila nejsilnější patriarchální mentalita. Při dnešním nástupu energií Galaktického Podsvětí proto není nijak překvapivé, že právě národy této části světa se cítí nejvíce ohroženy.

Na současnou situaci je však dobré to, že žijeme v Podsvětí, které má za

účel postupné rozvíjení sjednocujícího pohledu na svět. Naším úkolem je nechat obě protichůdné duality splynout, ne se účastnit jejich her o získání nadvlády pro tu či onu polaritu. Na této cestě nejde o to, měnit negativní myšlení v pozitivní nebo se oddávat neplodnému snění o světovém míru. Cílem je něco těžšího - naprosté překonání jinově-jangové polarity, skrze niž dnes vnímáme realitu. Cesta k míru ve skutečnosti vede k vytváření souladu v našem nitru, mezi našimi vlastními mozkovými hemisférami, který se následně promítá i do vnějšího světa. Tak může vzniknout mír, který nebude pouhou ukolébavkou existujících konfliktů, jenž mohou kdykoli znovu propuknout.

Nikde jinde nebudou tyto důsledky zřetelnější než v Jeruzalémě, svatém městě tří abrahamovských náboženství. Počátek 4. Světa nepřinesl jen nezávislost hlavních asijských národů a studenou válku, ale zasadil i nové sémě konfliktů mezi Východem a Západem, plán OSN o rozdělení palestinského území (1947) a vznik samostatného státu Izrael (1948), který je od té doby oblastí nepřetržitého konfliktu. Na středním Východě jsou lidé stále velmi silně ovlivňováni náboženskými představami, které byly podníceny vědomím Tlalteotla (3. Den, Mojžíš), Quetzalcoatl (5. Den, křesťanství) a Tezcatlipocy (5. Noc, islám) během Podsvětí Národů. Důvod, proč dnes křesťané a židé stojí na stejné straně, spočívá v tom, že obě náboženství vznikla během Dne, kdežto v islámu se odráží energie Noci, což se na úrovni vědomí projevuje střetem odlišných energií (jež jsou symbolizovány různými božstvy). Na konflikt lze také nahlížet jako na soupeření různých bohů vládnoucích lidské mysli, kteří používají člověka jako nástroj pro vyřizování svých sporů. Tato představa se může zdát poněkud provokativní, má však k pravdě blíž, než si mnozí myslí.

Jestliže se v Jeruzalémě usídlila tři protichůdná náboženství, která nechtějí slevit ze svých pozic, proč bible líčí nádherný svět, který se objeví na konci stvoření jako Nový Jeruzalém - a to navzdory skutečnosti, že je dnes toto město místem, kde jsou lidé v otázce míru snad neskeptičtější? Pokud nemáme na mysli nějakou pracovní mírovou dohodu, ale mír ve smyslu vzájemné touhy po jednotě, pak jsou vyhlídky na mír ještě mlhavější. Důvod, proč v Jeruzalémě není mír, však spočívá v tom, že se v něm opevnily tři náboženství a dva národy se svými kořeny v dualistickém Podsvětí. Budc-li v Jeruzalémě mír, bude jistě i na celém světě, protože Jeruzalém je místem, kde se duality nižších Podsvětí budou nejhůře překonávat. A je-li to skutečně nejproblematičtější místo, pak jediný způsob, jak tu může zavládnout mír, tkví v tom, že celý ostatní svět tyto duality svou touhou

po sjednocení a osvětlení překoná a přinese je do Jeruzaléma. Jestliže tedy svět dospěje k novému rámci vědomí, bude to znamenat i Nový Jeruzalém a biblické proroctví se skutečně naplní. Nový Jeruzalém - to je ve skutečnosti Nová Osvícená Mysl.

Tím se naše perspektiva poněkud přesouvá. I když do izraelsko-palestinského konfliktu nebude možné zasáhnout zvenčí, může celý svět přispět k vytvoření míru v této zóně, pokud se lidé ve svém vlastním životě, ve své vlastní zemi a s vlastními sousedy budou snažit o dosažení pokojného vědomí Vesmírného Podsvětí. Jestliže se dosažení kosmického vědomí ukáže v ostatním světě jako reálná možnost, bude přijato i v Jeruzalémě. Situace ve svatém městě je tedy ve skutečnosti globálním indikátorem, jak daleko dokáže svět překročit ducha dnešní doby a jaké procento lidstva pokročilo na cestě k osvětlení. A budeme-li mít Nový Jeruzalém, budeme mít také i Novou Osvícenou Planetu, protože bez toho, abychom byli všichni osvětleni a překonali svou dřívější dualistickou mysl, nemůže žádný Nový Jeruzalém vzniknout.

Celistvost a láska - léčivé účinky Galaktického Podsvětí

Galaktické Podsvětí se ubírá především směrem k celistvosti a lásce, které vytyčuje nová úroveň vědomí. Protože ne všichni se chtějí přidat k výstupu na vyšší vývojový stupeň, existuje volné pole pro konflikty a události, které se budou jevit jako negativní. A tak jsou lidé na počátku nového Podsvětí ve vnějších vztazích i ve vnitřním prožívání velmi silně ovlivňováni. Abychom viděli, jak nás bude toto Podsvětí přetvářet, bude vhodné se nejprve podívat na vztahy v generaci, kterou formoval 4. Svět. Ten výrazně otřásl tradiční institucí rodiny a v mnohých ohledech ji předefinoval. I když se generace 4. Světa, která se koncem 60. let celosvětově vzbouřila proti stávajícím hodnotám, z velké části navrátila k zavedené hierarchické struktuře společnosti, nové Světlo pravé poloviny mozku vyvolalo odlišné, mnohem více rovnostářské povědomí rodiny. V porovnání s předchozím obdobím došlo k velké proměně vztahů mezi muži a ženami. V důsledku toho se začalo rovněž i jiným způsobem pohlížet na postavení dětí. Každý, kdo měl možnost vyrůstat před 2. světovou válkou, pravděpodobně dosvědčí, že tehdy byla práva dětí naprosto zanedbatelná a jejich hodnota velmi nízká. I když pochopitelně existovaly výjimky, i v pozdějších generacích najdeme vysoké procento těch, kteří se z negativních důsledků svého dětství léčí ještě dnes.

Co k tomu říká naše současná perspektiva Podsvětí postupně ovlivňujících duševní obzory lidstva? Rodinu a z ní povstávající vztahy ovládá tatáž mentalita a tytéž duality jako celou společnost. Typická rodina je už od dob pádu hierarchií, v níž vládne muž jako živitel. Dualistická mentalita Podsvětí Národů vždy tíhla k vytváření hierarchií, nerovnosti mezi lidmi; v rodině zaujímal muž dominantní jangovou pozici, kdežto žena a děti spadaly do jinové kategorie. S počátkem 4. Světa Planetárního Podsvětí však přestávala tato tradiční instituce fungovat. Alespoň v Evropě se tradiční obrázek čtyřčlenné rodiny s výraznou otcovskou figurou stává stále více jakousi archetypální vzpomínkou, která se uplatňuje v reklamách, avšak v realitě je ji vidět stále méně.

Díky účinkům 4. Světa se začaly vyrovnávat obě mozkové polokoule, což se projevilo na stírání rozdílů mezi muži a ženami na jedné straně a mezi dětmi a dospělými na straně druhé. Měníci se rovnováha se promítla do vysoké rozvodovosti, což bylo z části zapříčiněno tím, že mnoho párů nebylo schopných či ochotných se jí přizpůsobit, a to zase vedlo ke vzniku velmi různorodých rodinných svazků. Tato výrazná změna bezpochyby vedla k vyrovnání postavení všech příslušníků rodiny, současně je to však názorným příkladem toho, jak komplikované mohou být důsledky přílivu léčivých energií. Nová rovnováha na jedné straně prospívá celistvosti, na druhé však zhroucení dosavadních sociálních struktur vybudovaných na podkladě dualistické mentality stojí na pozadí častých rozvodů, které bývají pro všechny zúčastněné hlubokou ranou. Je tedy vysoce pravděpodobné, že Galaktické Podsvětí přinese do všech vztahů velmi komplikované důsledky. Velmi rychlé přesuny energií mezi Dny a Nocemi v každém tůnu Galaktického Podsvětí pravděpodobně velmi důrazně otřesou mnohými vztahy a většina z těch, které jsou založeny na dominantní roli, se rozpadne. Podobně jako u syndromu vyhoření mohou být nejdříve postiženi právě ti nejcitlivější, kteří intenzivně vnímají nové Světlo.

Nyní je na místě podívat se zevrubněji na to, jak kosmický plán ovlivňuje náš individuální vývoj v průběhu celého života. Děti vstupují do tohoto světa s vědomím hluboké jednoty, která je pro ně zpočátku ztělesňována matkou. Toto stádium ve vývoji člověka koresponduje s vědomím v Regionálním Podsvětí, v němž pralidé žili v podobném stavu jednoty s veškerenstvím. Pravděpodobně se tehdy vyjadřoval v podobě matky přírody či matky země, i když tato jednota byla natolik zřejmá, že nebylo třeba ji vyjadřovat nějakým jménem. Dítě pak postupně v rozmezí 3. až 7. roku nabývá vědomí úrovně Podsvětí Národů. Stále více si uvědomuje svou nezávislost na matce, učí se všemožným rozdílům, jako je dichotomie „dobrý“ a „špat-

ný", a pochopitelně číst a psát. V krátkosti řečeno, jakmile začneme stoupat vzhůru po své individuální kosmické pyramidě, vytvoříme si postupně dualistickou mysl.-Někdy mezi 15. a 18. rokem pak začínáme nabývat vědomí Planetárního Podsvětí a učíme se například ovládat různé přístroje (typickým příkladem je automobil, vynalezený v polovině tohoto Podsvětí v roce 1884). Jedinec je pak připraven zapojit se do společnosti, která v současné době funguje na základě materialistických hodnot tohoto Podsvětí.

Příchod Galaktického Podsvětí znamenal urychlení změn v osobním vývoji jedince, kdy rezonuje s energiemi různých Podsvětí. Mnohé děti se seznamují s technologickou realitou Galaktického Podsvětí velmi brzy. Často se dnes hovoří o nástupu tzv. „před-teenagcrského" věku, zejména u dívek, a také o fenoménu tzv. „indigových dětí", které se rodí s velmi vyspělým stupněm harmonie s vesmírem a různými psychickými schopnostmi (indigová se má vztahovat k nové psychické čakře, kterou zřejmě vytváří toto nové Podsvětí). V podstatě se zdá, že dnešní děti si nacházejí cestu ke vstupu do vyšších Podsvětí v ranějším věku, než tomu bývalo dříve, aniž by strávily příliš času v těch nižších.

Vrátíme-li se k tematice uzdravování, pak je třeba brát v úvahu, že rané dětství, kdy nám začíná dominovat dualistická mentalita, je obdobím, při němž se odehrává nejvíce závažných psychických traumat. Uzdravení často znamená vyrovnání se s následky této duality a je příznačné, že mnozí lidé ve svém pozdějším životě vnímají ztrátu své dětské nevinnosti (z doby, než jejich vědomí vstoupilo do dualistického Podsvětí Národů). Protože je náš osobní vývoj paralelou vývoje po stupních kosmické pyramidy ve větším měřítku, jsme v této fázi „vyhnáni z rajske zahrady". (Není divu, že mnozí věří v prvotní hříchy, s nimiž se rodí do tohoto světa každý z nás.)

Mnozí další zase skutečně nějakou traumatickou událost, která se zdá být příčinou jejich pocitu izolace, opravdu prožili. Je však třeba si uvědomit, že tento pocit nejrůznějšími vlivy vytváří dualistická mentalita dvou posledních Podsvětí, jejichž důsledky musíme na své pouti za osvícením vyléčit. Pokud se nad tím hlouběji zamyslíme, pak musíme přiznat, že ať už byl onen traumatický zážitek jakýkoli, způsobil nám bolest v dávných dobách našeho dětství, takže jediný důvod, proč nás ještě může ovlivňovat, tkví v tom, že se jím stále zabývá naše mysl. Jak jsme si již řekli dříve, je jedním z rysů současné mentality to, že dovoluje minulosti mocně ovlivňovat naši přítomnost.

Než s sebou 4. Svět přinesl změnu ve vědomí, dospělí své vzpomínky na dětská traumata obvykle automaticky odbývali v duchu zaslouženého

trestu: „Pár na zadek přece ještě nikou neublížilo.“ . Pokud je u kormidla mentalita dualistického rámce, jak tomu bylo u lidí 3. Světa, je nejsnazším způsobem, jak se vyrovnat s traumatem, ztotožnění se s nadřazenou osobou, které je přisuzována kvalita jang (Světlo), takže oba „mají pravdu“. Je pochybné, zda psychoterapie před rokem 1947 měly nějaký hlubší účinek, protože otázka dominance dualistické mentality se ještě vůbec nepřipouštěla. Například psychoanalytické techniky byly jen vzácně schopné vrátit se v čase dál než do doby, kdy se dítě naučilo mluvit a rozlišovat. Proto se úrovně vědomí, jaká panovala před Pádem a jaká umožňuje skutečné psychické vyléčení, nikdy nedosáhlo.

Kolem roku 1947 se však poprvé objevily terapeutické metody, které nebyly pouze mentální. Koncem 40. let například Frit/ Perls vypracoval základy Gestalt terapie, v níž hrály hlavní roly pojmy „tady a teď“ a začal se klást důraz na emotivní procesy. Stanislav Grof, který o několik let později začal pracovat na terapii pomocí LDS, ze svých výzkumů zjistil, že velmi časně události, dokonce samotné narození, mohou mít traumatizující důsledky, a také do své terapeutické praxe zařazoval některé východní postupy. Tím se otevřela cesta pro bezpočet nových metod, které kladou důraz na emocionální integraci v přítomnosti. K těm významnějším, které se dnes začínají objevovat, je například „Cesta“ Brandona Bayse (v podstatě cesta zpět do Regionálního Podsvětí). Všechny tyto terapie (jako je NLP, rebirthing, atd.) mají společný jeden hlavní rys: jejich cílem je léčit „vnitřní dítě“ nebo dokonce předchozí životy prostřednictvím metod, které zpřístupňují úrovně našeho vědomí „před Pádem“ v raných stádiích našeho osobního vývoje a které umožňují nový začátek na těchto úrovních.

V souvislosti s naší novou perspektivou je třeba si uvědomit, že tato nová vlna léčebných technik přišla právě s počátkem Světa, který vyzařuje Světlo do pravé poloviny mozku a právě jí byla vyvolána. Myšlenka léčit vnitřní dítě nebyla pouze šťastný nápad, který se zjevil zřista jasná. Měla svůj původ ve vyšším kosmickém plánu, jehož smyslem je uzdravit lidstvo předtím, než bude připraveno dosáhnout stavu osvětlení. Uzdravení v podstatě znamená vrátit se zpět do bodu, kdy ještě nezačala vládnout dualistická mentalita, protože je to právě ona, která nam brání v odpuštění. Protože se tato mentalita zaměstnává vytvářením soudů a hodnocení, vytváří vesmír složený z věcí dobrých a špatných, takže osoba, která je o své minulosti a traumatech přesvědčena, že jsou „v pořádku“, není schopna odpuštít sobě ani ostatním. Odpuštění tedy z velké části vyžaduje vymanění

se z nadvlády současné mentality a alespoň dočasné zpřístupnění léčivých sil sjednocujících Podsvětí.

Kvality pravé mozkové hemisféry to podporují dvěma významnými způsoby. Zaprvé nám dávají důvěru ve vlastní intuici, která je spojena právě s touto částí mozku. Důvěřovat vlastní intuici v podstatě znamená důvěřovat sám sobě, celé své bytosti, někdy i navzdory na pohled logickým argumentům ostatních i neustálému našeptávání vlastní mysli. Zadruhé vyrovňávají nadvládu levé mozkové hemisféry, která organizuje události v našem životě lineárně v čase podle schématu příčinné souvislosti. V širším pojetí nemusí mít traumatická událost v příčinném schématu, k němu/ se upíná pravá část mozku, žádné jasné místo, a proto mohou mít věci odlišné významy. Uzdravení je proto možné jen tehdy, jestliže se nám podaří vyvázat z nadvlády dualistické mentality. Právě tomuto oproštění je Galaktické Podsvětí příznivě nakloněno. Příhodná otázka v souvislosti s ozdravnými postupy zní: „Slouží mi k výstupu na vrchol kosmické pyramidy?"

Pochopitelně ne každý tyto rozšířené možnosti k uzdravení přivítá. Budou mnozí, kteří ať už v rodině, nebo ve společnosti, budou využívat nerovnováhy a nesmíří se s představou, že by měli být všichni vnitřně uzdraveni. Proto mnoho těch, kteří budou usilovat o uzdravení, bude prožívat odcizení od těch, kteří nechtějí jít dál. Někteří si raději zvolí život ve stínu nižšího Podsvětí, aniž by si to vůbec uvědomovali, zatímco druzí se vydají na cestu k vyšším stupňům i navzdory skutečnosti, že jim v tom brání omezující myšlení současné mentality.

Stejně jako v případě celého současného světa by bylo příliš zjednodušené tvrdit, že Galaktické Podsvětí je „dobré". To bude zcela záležet na tom, jaké si bude každý z nás klást životní cíle. Toto Podsvětí je nicméně určeno k ukončení vlády jednoho člověka nad druhým a k uzdravení vnitřního rozkolu způsobeného „Pádem". Proto úsilí o vlastní uzdravení v tomto smyslu není sobecké. Každý, kdo se dnes vydává na cestu k osvícení nebo jej dokonce dosáhne, vlastně pomáhá celému ostatnímu lidstvu. Individuální uzdravení pomáhá lidstvu zbavovat se „negativní karmy", která se mohla ukládat celé generace, přesněji už od doby, kdy začala vládnout dualistická mentalita, tedy před 5 000 lety.

Je to právě ona kritická stránka dualistické mysli, která silně komplikuje proud lásky. Jestliže tato mysl neustále soudí, jak může dovolit vám i ostatním, aby byli zcela sami sebou? Jak můžete někoho - a sebe samého především - zcela přijmout a milovat, pokud tak činíte v duševním rámci, který vytváří rozdíly a byl předurčen k tomu, aby vytvářel rozdíly? Může

někdo, koho je jen půl, milovat úplně? Jak můžete sami sebe milovat, jestliže je vaše sebeúcta neustále závislá na jangové mentalitě? Pokud se vám to přece jen nějakým způsobem podaří, budou vás provázet trvalé obavy, že o tento stav přijdete. I když se nám tu a tam podaří vynořit nad hladinu a vidět věci z jiné perspektivy, většinu svého času se pohybujeme v příliš kalných vodách. Pouze celistvost, tj. mysl vpravdě sjednocená a celistvá, nám může přinést opravdovou lásku. Pouze celistvá osoba, které je dovoleno být zcela sama sebou a nemusí skrývat žádnou ze svých stránek, se může opravdově milovat. Pouze osoba, která se vymanila z nadvlády levé poloviny mozku, dovolí svobodně existovat sobě i celému světu. Pravdou zůstává, že dualistická mentalita, která stále vládne dnešní době, neumožňuje život opravdové lásce.

Není mým záměrem snižovat hodnotu jakýchkoli dosažených láskyplných vztahů, nýbrž pouze upozornit na to, že pokud existují nějaké problémy, nemusejí být natolik osobní, jak se obvykle míní. Chci také poukázat na to, že ty, kteří se rozhodnou stoupat výš, čeká na vrcholu celistvost, která je v současnosti naprosto nepoznaná. A proto by měl každý usilovat o uzdravení sebe sama i svých vztahů prostřednictvím zpřítomňujícího Světla, které se zpřístupňuje v našem Galaktickém Podsvětí. Součástí tohoto vývoje je i hlubší rozvoj intuice, což mimo jiné znamená rozpoznávání jednoty všech věcí – tedy uplatňovat v praktickém životě filozofii mayského pozdravu In Lak'ech. Dnes už pro tento účel slouží spousta věcí, například nejrozličnější kurzy, kde se můžete naučit komunikovat se zvířaty, rostlinami či přírodními duchy, rozvíjet telepatické a intuitivní schopnosti a další přístupy, které vám poskytnou prožitek jednoty s veškerenstvem, jenž bude dominovat Vesmírnému Podsvětí.

Dalším aspektem výstupu na poslední stupeň kosmické pyramidy je aktivní služba pro osvětlení celého lidstva. Lásky a celistvosti znamenají zahrnout i všechny ostatní a společně s nimi pracovat na konečném cíli. Mayský kalendář hlásá, že kosmický plán má svůj účel i časový rozvrh a tak každý z nás má své potenciální poslání vzhledem k ostatnímu lidstvu. I když ne každý musí mít ve svém životě nějaký zvláštní. Bohem svěřený úkol. vždy si ale takový úkol může člověk vytýčit vzhledem ke službě kosmickému plánu, jakmile jednou porozumí jeho směřování. Každá taková aktivita se nicméně musí rozvíjet v příslušném časovém rámci. Mnoho projektů tak získává přímo „kosmickou naléhavost“, která však nemusí být zřejmá, chybí-li perspektiva, kterou například určuje mayský kalendář. Vaše skutky konané v tomto ohledu mohou být zásadní nejen pro \ aš

osobní výstup na vrchol kosmické pyramidy, ale mohou být také cennou pomocí pro jiné, kteří usilují o totéž. A jejich vlastní úsilí naopak tomu vašemu přidává šanci, že se jeho naplnění dočkáte.

Osud a svobodná volba

Díky výrazně zakalenému rámci vědomí, které dnešnímu světu dominuje, získali mnozí lidé pocit svobody, který je ve skutečnosti zcela iluzorní. Lidský život, jak již postupně začínáme chápat, je na individuální i kolektivní rovině v základu podmíněn energiemi božského plánu. Proto dnes zejména na Západě máme pocit, že se nám neustále nabízejí možnosti volby, snadno však přehlízíme fakt, že tyto volby ve skutečnosti přísluší vědomí Planetárního Podsvětí. V tomto Podsvětí je díky jeho materialistickému pohledu na svět svoboda často spojována s volnou možností výběru mezi věcmi, které si můžeme dovolit koupit. Toto je zjevně velmi omezená definice svobody, která je naprosto bezvýznamná ve smyslu naplnění našeho osudu na této planetě, ve smyslu evolučního výstupu na vrchol kosmické pyramidy.

Existence kosmického časového plánu tak klade kritické otázky ohledně svobodné vůle a role člověka jako spolutvůrce v božském plánu. Perspektiva vytvořená v této knize - že lidé se v podstatě chovají jako loutky kosmických energií, jež výrazně omezují jejich skutky a myšlenky - evidentně stojí proti současným zavedeným představám, především těm, které hlásají, že člověk má schopnost vytvářet všechno, pro co se rozhodne. V tomto schématu přirozeně žádný kosmický evoluční plán neexistuje - alespoň ne takový, který by lidé nedokázali odsunout svými směrlými myšlenkami stranou.

Představa, že lidská kreativita nemá hranic, je výtvozem vědomí Planetárního Podsvětí. Odmítnutí jakéhokoli kosmického plánu lze vystopovat až k francouzské revoluci, avšak mnohem těsněji se pojí s darwinistickou iluzí z poloviny 19. století, která se postarala o jeho masové rozšíření. Tento nesouhlas vytvořil klamný pocit svobody a vnuknul lidem představu, že jsou všemocní. Jestliže platí, že lidské bytosti vznikly díky náhodné mutaci DNA, jak tvrdí neodarwinisté, pak nemáme se svým Stvořitelem žádný pevný vztah. Vlastně ani našim Stvořitelem v pravém slova smyslu není a my tu nejsme proto, abychom naplňovali jeho vesmírný plán. Následně tedy máme plnou svobodu tvořit si svět zcela podle svých vlastních představ. Problém tohoto názoru je v tom, že neodpovídá pravdě, jak je patrné

už z faktů, které jsme doposud nashromáždili z mayského kalendáře. Pro mnohé tak poznání, že jsme stvořené bytosti, které žijí své životy v mezích evoluce vědomí definované kosmickým plánem, zůstává překvapením.

Nyní se však začíná objevovat pravda, že energie, jak je vystihuje mayský kalendář, předurčují hranice lidské tvořivosti v daném období. Energie mayského kalendáře ve skutečnosti určují pravidla pro to, jakým směrem se bude v dané kombinaci Nebe a Podsvětí život lidí ubírat. Avšak bez ohledu na to jsou časově omezené energie, které vládnou kosmickému časovému plánu, především podřízené jeho konečnému výsledku - osvětlení - a nehledě na naše mínění či představy to nemůžeme změnit. Kosmický plán zůstává zcela mimo dosah lidských manipulací. Zcela bezpečně lze navíc říct, že nejsou-li naše myšlenky či skutky v souladu s jeho určeným cílem nebo se proti němu dokonce staví, můžeme v té či oné podobě počítat s ráznou reakcí kosmických sil.

To, že kosmický plán klade pro lidskou tvořivost v dané době hranice, podle mého soudu neznamená, že naše myšlenky nejsou tvůrčí nebo že modlitby či meditace nefungují. Naopak se spíše zdá, že prostředky komunikace s božskou realitou, kam modlitby, meditace či vizualizace patří, napomáhají jedincům či společnostem vytvářet to, co si božská realita přeje. Chci však zdůraznit, že existují hranice pro to, co lze v dané době vytvořit a že tyto hranice jsou jasně definované energiemi kosmického časového plánu. A aby nebylo vše tak jednoduché, je třeba připomenout, že tyto hranice se mezi jednotlivými cykly výrazně liší. Jestliže byl například v Podsvětí Národů egoismus více méně integrální součástí lidské bytosti a hromadění materiálního bohatství docela ladilo s mentalitou Planetárního Podsvětí, nyní tomu bude naopak: pro energie Galaktického a Vesmírného Podsvětí je zcela nepřípustné, aby lidé hromadili majetek ze sobeckých pohnutek a z touhy ovládat druhé. Jak bude vysvětleno později, stane se v právě vznikající dualitě jinu a jangu z egoistů ohrožený druh. A nestane se tak na základě nějakých mravoučných kázání, ale jednoduše proto, že tak na pláni vědomí určuje kosmický plán.

Někdo na tomto místě může namítnout: „Jsme-li v podstatě loutkami kosmických energií, jaký má smysl o tom vůbec vědět? Je-li běh událostí předurčen kosmickým plánem, co se naším poznáním změní?“ Lidé jsou koneckonců loutkami v rukou božského tvůrčího procesu už tisíce let a vždycky to nějak přežili. V odpověď je třeba zdůraznit, že chápání kosmického plánu je součástí naší vlastní evoluce, která má vyvrcholit tím, že se staneme spolutvůrci v božském utváření skutečnosti. Abychom se

této role mohli zhostit, potřebujeme vědět, jaké je to plátno, na něž máme malovat obraz svého života. Jestliže se rozhodneme pro cestu na vlnách kosmického plánu, je dobré vědět, co si volíme. Téma spolutvůrcovství možná nebylo tak aktuální v nižších Podsvětích, protože ta neměla ve své náplni cíl vytvořit z člověka spolutvůrce v pravém smyslu slova. Toto je však hlavním smyslem Galaktického Podsvětí. Jak stoupáme k vrcholu po stupních kosmické pyramidy, jsme neustále přetváření a sami se přetváříme v obrazy božské skutečnosti. Součástí procesu vedoucího k vytvoření spolutvůrce je i znalost kosmického časového plánu. Vplynout do jeho proudu a vytvořit si osobní cíle, které jsou slučitelné s jeho zamýšleným závřením, bude daleko komplikovanější pro ty, kdo si neuvědomují rytmy a fungování božského tvůrčího procesu. A v tom dnes mayský kalendář hraje klíčovou roli; jeho šíření bude mít důležitý podíl na tom, jak si lidstvo v budoucnu povede.

Jak se v dnešní době vyjasňují kontury kosmického plánu, stojí lidé stále více před volbou, zda usilovat o výstup k vrcholu kosmické pyramidy či nikoli. Jde o rozhodnutí, které musí udělat každý za sebe a pro mnohé z nás může znamenat naprosté přehodnocení většiny zažitých představ. Součet rozhodnutí, které lidstvo na úrovni jednotlivců učiní, určí výsledek Stvoření na této planetě; výsledek tedy nelze brát za předem daný. Důvod tkví v tom, že i když je božský plán zcela předurčen na úrovni vědomí, není nijak předurčeno, do jaké míry se lidé rozhodnou přizpůsobit mu svůj život. V tomto směru máme opravdu svobodnou vůli. Rozhodnutí bude také jinak zabarveno u obyvatel Západu a Východu. Pro Západ to bude volba mezi tím, zda si udržet nadvládu nad světem, kterou zdědil z předchozích Podsvětí, nebo usilovat o celosvětovou jednotu; Východ svou volbou stvrdí, zda se nechá unášet dualistickou mentalitou Galaktického Podsvětí, která nabádá k pokoření Západu, nebo zvolí cestu jednoty. Pro ty, kteří žijí blízko kmene Světového stromu, bude rozhodování o něco jednodušší, ale i jim se bude vnučovat silné pokušení, aby se spokojili s pohodlím Planetárního Podsvětí, než se pokusili o poslední krok ke stavu osvícení.

Je pochopitelné, že volba, zda učinit či neučinit rozhodný krok na kosmické pyramidě, není jednorázová. Toto rozhodnutí činíme postupně, jak se kosmický plán postupně odvíjí. Volba mezi jednotou a dualitou se nám bude naskýtat v mnoha podobách a při mnohých příležitostech, k čemu/může mayský kalendář výrazně napomoci podobně jako navigační průvodce v kalných vodách. Na hlubší rovině se nicméně jeví, že bude třeba učinit definitivní volbu někdy během 4. Dne Galaktického Podsvětí. Je

to Den, kdy jsou účinky pulsaeí Světového stromu zřetelné a volba mezi jednotou a dualitou se bude prezentovat s vyšší naléhavostí. Je jisté, že vydat se na cestu osvětlení bude stále těžší, jak budou tvůrčí procesy nabývat na rychlosti a na samém konci bude zcela nemožné se vyhnout jasnému rozhodnutí.

V tomto procesu postupného rozhodování dochází k interakci mezi našimi individuálními cestami a kolektivní cestou. Protože se vesmír může vyvíjet pouze postupně, platí totéž i pro nás, a proto lze v této souvislosti hovořit o určitých „časových zámkách“. Proto i naše individuální osudy se budou naplňovat postupně. Časové zámky ukrývají určité aspekty naší vývojové cesty, dokud jim nová kosmická energie neumožní, aby se otevřely a vpustily do našeho života nový prvek. Kdybychom nebyli vybaveni těmito časovými zámky, reagovali bychom na božské impulsy příliš brzy a pak bychom jen narazili do tlusté zdi. Jedná se o zásadní body v čase definované mayským kalendářem, kdy se pro daného jedince otevírá portál k vyššímu vědomí. I když nám tedy mayský kalendář poskytuje množství cenných údajů, určité aspekty naší cesty nám nejspíš zůstanou skryty - jakoby uzavřené v tajné komoře, dokud jim nové energie neumožní, aby vyšly na denní světlo.

Hovoříme zde o jakémsi scénáři soudného dne. Jeho průběh se nicméně bude v mnoha ohledech lišit od popisů, které líčí historická náboženství vzniklá v dualistickém Podsvětí Národů. Proto s velkou pravděpodobností nedojde k oddělení „dobrých“ od „špatných“ v závislosti na tom, kolik se komu podařilo během života nasbírat bodů za dobré skutky. Spíše je to záležitost vývoje intuice, která nám umožní být v pravý čas na pravém místě a správně si vybrat cestu vedoucí k vrcholu pyramidy - ke konečnému osvětlení. Ti, kteří učiní toto rozhodnutí, nemusí být nutně „lepší“ či „Bohu milější“ než ostatní. Jsou to jednoduše lidé, kteří učinili správné rozhodnutí.

Nicméně je logické, že lidé, kteří učiní toto rozhodnutí k celistvosti a jednotě, jsou jedinci schopní hlubší vzájemné lásky, zatímco ti, kteří dají přednost lpění na dualitě a touze po nadvládě, se zablokují toku kosmických energií a nebudou schopni se na ně naladit. Jedinci, kteří si zvolí cestu na poslední stupeň kosmické pyramidy, si čistě z lásky nespíš budou přát, aby na něj vystoupilo co nejvíce lidí. Jestli tento svět skončí rájem nebo globální katastrofou nebude ani tak záviset na kosmickém plánu jako na tom, kolik jedinců se správně rozhodne.

Úloha svobodné vůle je tak zároveň větší i menší, než se dříve myslelo. Na jedné straně nemůžeme nijak ovlivňovat tok kosmických energií času

a tedy nemůžeme svobodně vytvářet společný osud lidstva, který je zcela v režii kosmického plánu. To také znamená, že neexistuje nic takového, jako tzv. „efekt sté opice“. Lidé - na rozdíl od Světového stromu a Světové hory - nevytvářejí žádná morfogenetická pole. Na druhé straně máme zcela evidentní svobodnou vůli, pokud jde o naše rozhodnutí, zda se necháme unášet vlnami stvoření (které jsou skutečnými morfogenetickými poli), jestli podstoupíme vývojovou proměnu či nikoli. Sotva něco naznačuje tomu, že by měla být naše volba v tomto ohledu nějak předurčena nebo že by existovali nějakí „vyvolení“. A stejně tak je zcela nepodstatné, k jakému náboženství se hlásíme.

Přesto existují rozdíly v tom, jak rychle který jedinec šplhá po vývojové pyramidě; někteří se dostanou na vrchol dříve než ostatní. Protože se celý vesmír potřebuje na změnu postupně připravovat v souladu s kosmickým plánem, musíme rovněž počítat s mnoha výkyvy, dokud celý proces nebude na kolektivní úrovni ukončen. Nemůžeme tedy nijak změnit tento časový rozvrh a nemůžeme svět přivést k rajskému stavu hned dnes; přinejmenším na kolektivní úrovni jsme zcela podřízeni toku kosmického času. Dokonalé naplnění každého kroku kosmického plánu si žádá svůj čas, a proto nelze žádný z nich přeskočit. I když se však rozhodneme pro vyšší evoluci a snažíme se vstoupit do toku kosmického času, nemáme žádnou zámku, že dosáhneme stavu osvícení. Aby k tomu mohlo dojít, je třeba si za tímto účelem rovněž vytvořit i určitou individuální strategii.

ZAVRŠENÍ KOSMICKÉHO PLÁNU

Osvícení

Pojem osvícení je obvykle spojován s východními filozofickými tradicemi, především s buddhismem, jehož zakladatel Siddhárta (jáutama dosáhl tohoto stavu někdy v polo\ ině mayského Velkého cyklu. Jeho narození se klade do rozmezí let 563, 552 a 534 př. n. l. a proto se zdá, že jeho poslání má něco do činění s konečným naplněním tohoto Cyklu, jehož závěrečná fáze se rychle blíží. I kdyby jen málo z Buddhových žáků dosáhlo skutečného osvícení, sehrála jeho filozofie střední cesty ve východním myšlení /cela /ásadní roli. I když se záhy stal buddhismus v Indii a Číně převládajícím náboženst\ím. postupně během 1. tisíciletí po Kristu začal ztrácet na vlivu.

Nejdůležitější aspekt buddhistické nauky, který má pro budoucí lidstvo mimořádný význam, je idea dosažení osvíceného stavu, který se ve většině východních duchovních tradic považuje za konečný smysl života. Ze současné perspektivy mayského kalendáře se jeví docela pochopitelné, že se vliv buddhismu zmenšil a že jen málokterý z jeho stoupenců skutečně dosáhl stanoveného duchovního cíle, neboť i na Východě byl patrný vliv Podsvětí Národů na utváření dualistických náboženství a filozofií. (las tedy ještě nebyl zralý k tomu. aby mohli lidé dosahovat tak vysokého cíle.

Dnes se nicméně idea osvícení neomezuje pouze na buddhismus, ale hlásí se k ní mnohem širší spektrum lidí. Není však zaměřena na osobní rozvoj, léčení či duchovní evoluci. Osvícení ve své podstatě znamená ukončení veškerého duchovního hledání a proto postupy, které jsou k dosažení tohoto cíle určeny, mají odlišnou povahu. Rozdíl mezi různými léčivými účinky Galaktického Podsvětí, o nichž jsme doposud hovořili, a osvícením spočívá zejména v tom, že osvícení

Obr. 9.1 Maitréja, budoucí Buddha, který dosáhne osvícení po dovršení 108 (9 x 12) proměn Sivy, hinduistického boha zrození a zkázy.

vytváří trvalý stav vnitřní radosti, z něhož neplyne žádná potřeba dalšího vývoje. V tomto stavu již neexistuje touha stát se něčím jiným; osvícení lidé, s nimiž jsme měl možnost se setkat, žijí bezezbytku v přítomném okamžiku a neustále vyzařují vnitřní blaženost. Jsou nadáni mimořádnou kosmickou moudrostí a přímým stykem s božskou skutečností, neprobíhá v nich žádný vnitřní konflikt. Protože se zcela osvobodili od nadvlády své minulosti, nejsou v nich žádná citlivá místa, jejichž podráždění by vzbudilo nějakou osobivou emocionální reakci. Nesedí se zavřenýma očima na horských vrcholcích himalájských hor, jak je stereotypně zachycují vžité představy na Západě, ale naopak se živě zajímají o blaho a osvícení celého lidstva.

1 když je možné najít několik osvícených osob v Evropě či na Západě, je jen přirozené, že dosažení tohoto stavu je běžnější především na Východě. Lidé na Východě jsou zjevně v hlubším souznění se Světlem východní polokoule, takže lze očekávat, že větší počet osvícených se objeví právě tam a zejména v Indii, která je nositelkou nejstarších nepřerušovaných duchovních tradic lidstva a která hraje zásadní úlohu v osvícení celé planety. Bylo to především díky důslednému důrazu na tyto tradice, že se Gándhímu podařil historicky monumentální kousek – dosažení indické nezávislosti zcela mírovými prostředky. Díky své poloze vůči Světovému stromu je Indie také jednou z částí světa, které jsou nejméně ovlivněny moderní mentalitou.

Osvícení je pouze jednou - i když devátou, tedy nejvyšší - z úrovní vědomí kosmické pyramidy, a proto je obvyklé, že jej někteří dosahují dříve než ostatní. Tento názor může někomu připadat kacířský, neboť prezentuje osvícení jako historickou skutečnost. Nicméně vědomí, že mysl má svou historii, v sobě nese ohromnou moc, neboť je to historie, kterou lze mapovat jako aspekt božského plánu. Pokud si toto uvědomíme, pak nám bude zcela srozumitelné, proč tolik dřívějších snah o vytvoření míru či lepších společností selhalo. Stalo se tak proto, že dříve se nikdo nezabýval problémem mentality; vlastně bylo zhola nemožné usilovat o její sjednocení, protože završení božského tvůrčího procesu bylo až příliš daleko v budoucnosti.

Podle toho, co již víme z údajů mayského kalendáře, se dá předpokládat, že s přibližováním data završení kosmického plánu se bude počet osvícených velmi rychle zvyšovat. Důkaz doložený v mayském kalendáři, že mysl má svou historii, přináší lidem velkou naději. Dříve, když se na Západě začaly objevovat východní techniky na oproštění se od moderní mentality - ať už v původních nebo upravených podobách -, byla mysl vnímána jako statický jev. Její přirozenost byla chápána jako duševní nástroj či jako danost, s níž byl člověk „stvořen“. Nyní však začíná být stále více zřejmé, že lidské vědomí prochází evolucí přesně podle kosmického plánu. Ve všech úvahách o budoucnosti lidstva je třeba již tento časový plán brát v úvahu.

Naděje spočívá nejen v tom, že dosažení stavu osvícení je realističtější pro ty, kteří se pro tuto cestu rozhodnou. Jde i o to, že pokud všechny problémy, které dnes sužují lidstvo - násilí, války, sociální a majetková nerovnost, mocenské hierarchie, rozdíly rasy a pohlaví, nadřazenost „vyšších“ a „nižších“ biologických druhů, ničení životního prostředí atd. - byly vytvořeny dualistickou mentalitou, pak nyní lidstvo může reálně očekávat příchod Zlatého Věku založeném na transformaci této mysli. Odloučenost od božského zdroje, kterou vyvolal dualistický rámec vědomí, zmizí jako důsledek samotné evoluce vědomí. Přesto jen sotva můžeme doufat, že se tak stane automaticky nebo jako výsledek zbožného přání; lidská mysl je totiž mnohem mocnější než její myšlenky. Božský plán bude vyžadovat, abychom si ve svém životě sami zvolili cestu k celistvosti, kterou nám připravilo Galaktické Podsvětí.

Pochopitelně existují různé způsoby, jak se na dosažení osvíceného stavu připravit, není jich však tolik, jak by si někteří přáli. Je pravda, že každý z nás je aktivní svým způsobem a z toho by se dalo usuzovat, že

počet cest je neomezený. Jestliže však máme všichni společnou mentalitu, je to tatáž mentalita, kterou je třeba přetransformovat v každém z nás a zřejmě nebude existovat libovolné množství způsobů, jak toho dosáhnout. Tato mentalita nebude chtít zmizet sama od sebe a tak se nás nejspíš bude snažit přesvědčit o tom, že už jsme osvíceni nebo o něčem podobném, co slibuje její zachování.

Dnes se v přítomnosti Kalkiho, osvíceného avatára z jižní Indie, objevují proroctví, která hlásají, že pokud má lidstvo přežít, musí dosáhnout osvíceného stavu do roku 2012. souběžně se vstupem lidstva do Galaktického podsvětí tak vznikla mise, která se postupně šíří i do jiných zemí. Domnívám se, že je třeba na tuto misi nahlížet v kontextu s posláním mahátmy Gándhího a nezávislosti Indie na počátku 4. Světa v roce 1947. Gándhího úkol tak v širším pohledu mohl znamenat nezbytný základní krok pro přípravu Kalkiho celosvětové mise.

Kalkiho učení, které je založeno na krátkých sútrách. předkládá proces, který je přímo zaměřen na dosažení osvícení. Jeho podoba se proto výrazně liší od nauk, které se snaží o dočasné překročení či „zkratování“ myslí. Na rozdíl od jiných východních nauk je jeho učení založeno na realitě kosmického časového plánu, který koncové datum naplnění jeho mise stanovuje na rok 2012. Celá idea osvícení tedy přestává být snahou individua o dosažení svého osobního dobra, ale jako snaha o přizpůsobení se božskému plánu, který zahrnuje dobro všech ostatních bytostí. Osvícení tedy vnímám spíše jako nutnost, nikoli jako osobní přání.

Z pohledu mayského kalendáře jsou ve vývoji na Východě některé pozoruhodné skutečnosti. Například již zmiňovaný Kalki se narodil v den 13 Ahau (7. dubna 1949), který má podle mayského kalendáře mimořádnou prorockou energii. Tím dostáváme z Indie zcela nezávislé potvrzení platnosti mayského kalendáře. V časovém rozvrhu na završení kosmického plánu tak panuje jasná shoda. Pravděpodobně nejvyspělejší dávné civilizace Západu a Východu, mayská a védská, se tak spojují ve společném rámci umožňujícím pochopit budoucnost lidstva. Západní posvátný vesmír času se tak sjednocuje s nadčasovým vesmírem všudypřítomného Já Východu. Ba co víc, toto spojení je podepřeno četnými historickými doklady a některými údaji současné vědy. I v nepřítomnosti empirických důkazů by byla shoda těchto dvou prorockých tradic pozoruhodná a poskytla by důkaz o prorocké hodnotě mayského kalendáře. Trhlina v kolektivním vědomí mezi Východem a Západem, která existovala zhruba 5 000 let, se pomalu začíná zacelovat.

Není náhodou, že v tomto sjednocení dávných tradic přispívá Západ svými znalostmi o času a Východ svou nadčasovou moudrostí. Mezi Východem a Západem existují rozdíly v pojmání času, v nichž se rovněž odrážejí funkce náležející příslušným polovinám mozku. Podíváme-li se na civilizace starověkého světa, byli to právě Mayové, kteří kladli na čas největší důraz, a proto nejdokonalejší kalendáře vznikly právě na západní polokouli. Kalendáře na Východě naproti tomu nebyly nikdy nijak zvlášť propracované a například v Číně byly vztahovány k takovým světským jevům, jako byly střídající se panovnické dynastie. V Indii sice existovaly dlouhodobé kalendáře odpovídající jugám trvajícím mnoho tisíc let, ty však přesně nevystihují kosmický plán. Na Východě se důraz vždy soustřeďoval na nadčasové Já, na tiché bytí. Nyní můžeme také začít chápat, proč konec stvoření současně znamená i konec času: jak se nadvláda levé mozkové hemisféry chýlí ke konci, bude se chýlit ke konci i prožívání času. Zůstane tak pouze přítomný okamžik a v osvětleném stavu zavládne nehybnost uprostřed toku života.

Mayský kalendář tedy zůstává naším nejdůležitějším nástrojem - zřetelně analytickým nástrojem, který byl vytvořen na západní polokouli. Důvod, proč musíme pro tento nástroj tak daleko do minulosti, je v tom, že takzvaná moderní západní věda je produktem zakaleného vědomí Planetárního Podsvětí. Naše věda vždycky tíhla k tomu, aby ze studia vývoje vesmíru vytěsňovala každý duchovní aspekt a tím zůstala v pouze fragmenárním stavu. Teprve se vstupem do Galaktického Podsvětí se obzory mnoha lidí začínají rozšiřovat do takové míry, že věda a duchovnost začínají vytvářet harmonický svazek.

I když se u východních civilizací nevyvinul tak vyspělý nefyzikální kalendářní systém jako u Mayů, přesto zde již odedávna existuje povědomí, že vesmír se vyvíjí podle časového plánu. Přímoou spojitost s mayským kalendářem například nabízí posvátné číslo 108, které po celém Východě symbolizuje úplnost a dokonalost. Najdeme je v hinduistických, buddhistických i čínských tradicích, v nichž nachází bezpočtu uplatnění. Například buddhistický růženec mívá právě 108 kuliček (ze semen stromu bódhi, pod nímž Buddha dosáhl osvícení) a také se tvrdí, že kdo 108krát obejde posvátnou horu Kailás, mýtický střed vesmíru, dospěje do osvětleného stavu nirvány. V Číně se zase v tchaj-t'i a některých bojových uměních cvičí 108 pohybů a hinduisté pojmenovávají svá nejdůležitější božstva 108 různými jmény. Stvoření údajně prochází 108 proměnami boha Šivy, symbolem vznikání a zanikání. Z toho můžeme vyčíst odkaz na 9 Podsvětí, v nichž

se odehrává **12** proměn mezi Nebesy, což dohromady dává **12 x 9** transformací nebeských energií mayské kalendářní soustavy. Prostřednictvím tohoto čísla východní mudrci vyjádřili ideu, že všechno je součástí téhož kosmického plánu, který prochází **108** proměnami či **108** hybnými momenty energií času, i když nevypracovali žádný přesný systém, který by stanovoval přesné trvání jednotlivých období. Přesto nám posvátné číslo **108** poskytuje významné pojitko me/i duchovními tradicemi Východu a soustavou mayského kalendáře.

Díky západní perspektivě starých Mayů nyní můžeme pojmu osvětlení přiřadit přesnější význam: Osvícení je vědomí odpovídající energii **13** Ahau ve všech různých Podsvětích. Z dřívějších tabulek tzolkinu je zřejmé, že **13** Ahau je energie, v níž neexistují žádné filtry odstiňující průchod kosmického Světla. Jakmile tedy Podsvětí začínají dosahovat energie **13** Ahau, lidé budou stále více rezonovat s energií osvětlení. Jestliže budeme v příslušném čase schopni s touto energií splynout, bude dosažený stav ekvivalentní stavu osvětlení. S každým novým Podsvětím, s každým novým Nebem a s každou novou energií tzolkinu se člověk stává stále více kanálem či projevem božské skutečnosti. Průchod **13** Nebesy každého Podsvětí znamená, že se postupně odstraňují filtry a bariéry v průchodu božského Světla.

Je tedy patrné, že stav osvětlení po ukončení **108** transformací se bude odlišovat od všech dřívějších stavů. Částečně tomu bude proto, že brzy se jej bude účastnit každý z nás, a také proto, že jakmile bude božský tvůrčí proces ukončen, nebude možný krok zpátky. Nebude už třeba získávat další ponaučení a nikdo nebude toužit po existenci ovládané dualitami a nikdo nebude trpět strachem, který tyto duality vyvolávají. Nebudou žádné vnitřní konflikty, které bychom promítali na druhé, a proto bude uvnitř i navenek vládnout harmonie a mír. Na rozdíl od doby Buddhovy bude mít každý možnost na základě svého rozhodnutí dospět ke stavu osvětlení, protože tentokrát tomu bude vesmír zcela nakloněn. Osvícení už nebude jevem, který se objevuje jen velmi vzácně a náhodně. Bude to cesta, po níž lze kráčet zcela záměrně; už teď k tomuto stavu, v němž se propojuje štěstí a neměnnost, mnozí bezpečně krácejí.

Nyní nás již čekají pouze dvě Podsvětí, z nichž to Galaktické slouží k přípravě a sjednocení a to Vesmírné už přímo k dosažení osvětleného stavu. Na každém novém poschodí 9stupňové kosmické pyramidy tak dosahujeme stále skutečnější podoby, stále více tvoříme sami sebe k obrazu našeho Stvořitele. Onen nově nalezený soulad mezi Východem a Západem s sebou kromě důležité pravdy úřináší i naději. Jestliže mají současný Vý-

chod se Západem problémy se vzájemným soužitím, alespoň se mohou vrátit ke svým dávným duchovním počátkům a na nich objevit společnou půdu. A dnešní lidé mohou na této společné půdě nanovo vystavět skutečnou rovnost a globální jednotu.

Vzkříšení živého vesmíru

Jak bude Galaktické Podsvětí dále postupovat, začnou si lidé stále více uvědomovat duchovní energie, jejichž existenci jim zakalené vědomí Planetrárního Podsvětí skrývalo. Objevy těchto „energií“ již přispívají ke vzniku nového pohledu na svět, v němž vesmír přestává být skládačkou z neživých věcí. Duch začne už brzy být uznáván jako kategorie nadřazená hmotě, která je však s hmotou nerozbořně provázána. V nadcházejícím světónázoru bude vesmír vnímán jako síť tvůrčích, vzájemně propojených energií času a prostoru na různých hierarchických rovinách.

Dnešní lidé se na dávné příběhy o různých božstvech a duchovních bytostech, které vstupují do běhu našeho života, dívají s despektem, avšak právě dnes můžeme dost dobře pozorovat, že energie Quetzalcoatl, Tezcatlipocy a dalších se opět vracejí na scénu. Tyto síly skutečně interagují s lidskými bytostmi podobným způsobem, jak bylo líčeno ve starých legendách: manipulují s námi, abychom konali určité věci a ne vždy k nám bývají laskaví. Jsou-li lidé loutkami v rukách těchto energií, možná bude něco pravdy na starých legendách a rituálech, které měly za účel s těmito božstvy komunikovat.

Z našeho dosavadního studia je zjevné, že v energiích času se skrývá víc, než je zřejmé na první pohled. Pomocí šablony mayského kalendáře je opravdu možné empiricky ověřit střídání časových energií během jednotlivých Podsvětí na základě vlivů, které se podepisují na kosmické evoluci. Lidé jsou na energie mayského kalendáře stále citlivější, neboť čím dále vstupujeme do Galaktického Podsvětí, tím více se nám otevírají oči vůči skutečnosti, že hybným faktorem evoluce vesmíru je božská přítomnost. Do té míry, s jakou budeme chtít vplynout do toku kosmické evoluce, bude nutné nahradit fyzikální kalendář kalendářem mayským.

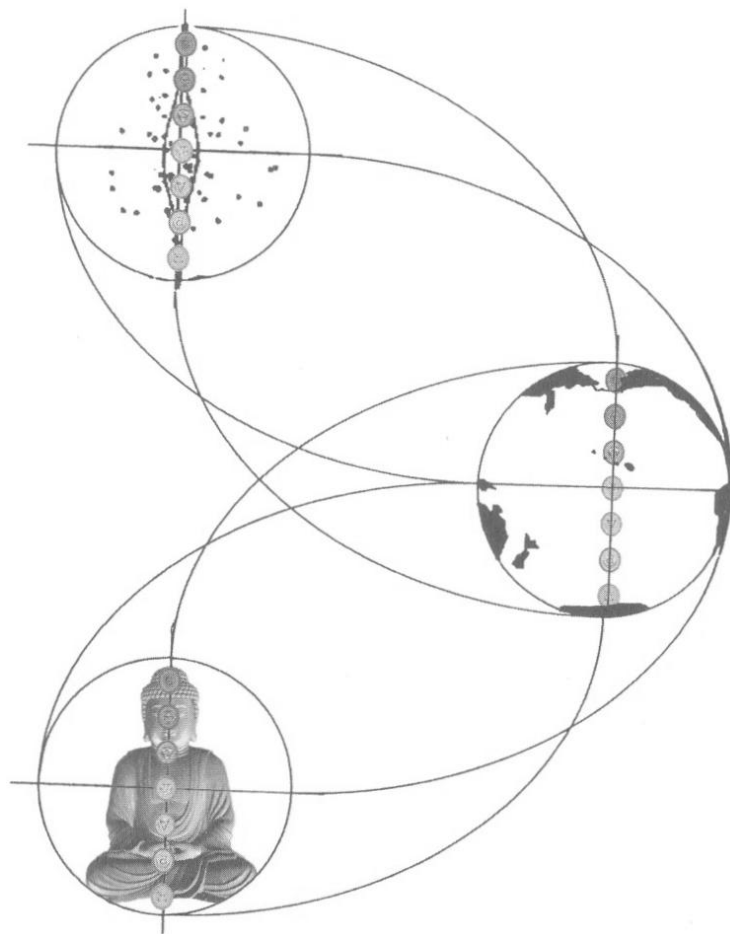
Paralelu nabízí i naše vztahy k energiím prostoru, kde mayský kalendář také slouží jako vodítko při identifikaci polohy Světového stromu, který stanovuje bezesporu nejdůležitější duchovně-energetickou mřížku naší planety. Stejně jako existují hierarchické roviny a záludnosti duchovních energií času, existuje i mnoho rovin vzájemně propojených duchovních

energií prostoru. Známe již celou řadu různých duchovně-energetických siločar, z nichž nejvýznamnější jsou tzv. Curryho a Hartmannovy čáry, které identifikovali proutkaři počátkem 50. let (kdy 4. Svět začal probouzet v lidech někdejší vnímavost). Zájem o tyto energetické linie, které nejsou elektromagnetické povahy, se začal v souladu s vývojovými tendencemi mayského kalendáře značně zvyšovat v nedávných letech.

Zdá se, že Hartmanovy siločáry, které běží od východu na západ a z jihu na sever, nejsou nic jiného než mikroresonance Světového stromu, a Curryho siločáry, které s nimi svírají úhel 45° , mohou být s velkou pravděpodobností součástí stejné silové soustavy. Ve prospěch této interpretace hovoří zejména skutečnost, že pokud se podíváme na způsob, jak lidé stavěli sídla a obydlí, pak si všimneme, že s počátkem Planetárního Podsvětí v polovině 18. století lidé vůči těmto siločárám zcela ztratili vnímavost. Bylo zjištěno, že tzv. Votanovy kříže, které se objevují na útesových malbách na švédském pobřeží (viz obr. 3.12, str. 56) a jsou podobně jako medicinmanské kruhy severoamerických indiánů symbolem pro Světový strom, leží přesně v místech průsečíků Hartmanových siločar, což dokládá, že tato místa byla ve své době vnímána jako významná mikroresonance Světového stromu. Jak se tyto energetické linie proměňují v průběhu času vzhledem k energetickým změnám mayského kalendáře, zůstává stále důležitým bodem dalšího výzkumu.

Jestliže jsou tedy Hartmannovy a Curryho siločáry vytvářeny Světovým stromem, je logické, že je nelze identifikovat jako elektromagnetické jevy, neboť tvůrčí pole generovaná Světovým stromem jsou nadřazená jakémukoli fyzikálnímu poli. Je také pochopitelné, že jinově-jangovým polaritám Světového stromu může sotva někdo uniknout. Jeho pole pokrývá celou planetu a je ve skutečnosti polem božského tvůrčího procesu.

Světový strom, podle učení starých Mayů ústřední tvůrčí princip, existuje na několika různých rovinách vesmíru, z nichž roviny planetárního a lidského mozku, jimž jsme v této knize převážně věnovali prostor, jsou jen dvěma z mnoha. Jsou tu také mikrokosmy vesmírného, galaktického a solárního Světového stromu, takže jsou tvůrčí pole kosmu prostřednictvím neviditelné sítě energetických siločar propojena. Právě tato síť umožňuje, aby se /měny v energiích odehrávaly souběžně v celém vesmíru přesně v přechodových momentech, které popisuje mayský kalendář. Začínáme znovu křísit k životu vnímání pulsujícího, živého vesmíru, který je propojen prostřednictvím energií božského tvůrčího procesu. Všechno souvisí se vším a ducha a hmotu už nelze oddělovat.

Obr. 9.2 Spektrální holografická projekce Světového stromu v systému čaker má svůj nadstavbový původ v galaxii a přenáší se do nás prostřednictvím naší planety.

Světový strom má rovněž celou řadu mikroprojekcí v lidském těle, zejména se promítá do systému čaker a meridiánů, které se uplatňují ve východních léčebných soustavách. Sedm samostatných čaker je možno považovat za spektrální holografickou projekci na úrovni mozku, tzv. korunní čakry. Čakry, uzlové energetické body, vytvářejí několik energetických systémů v těle, které se označují pojmem světelné tělo. Jeho životní energie, nazývaná podle různých tradic *čchi*, *prána*, *id* atd., se prostřednictvím Světového stromu propojuje s tvůrčími poli celého vesmíru. Nová jinovč-jan-

gová polarita Galaktického Podsvětí si razí cestu, aby ovládla naše vědomí, a tak zvyšuje naši intuitivní vnímavost vůči svým energiím, a současně s tím si začínáme uvědomovat duchovní aspekty svého vlastního bytí. Proto se tak dramaticky rozšířil vliv východních systémů léčby a celostní medicíny. Jakmile Galaktické Podsvětí zacelí karteziánskou propast mezi tělem a duší, urovnají se i rozpory mezi oficiální a alternativní medicínou.

Jestliže je korunní čakra identická s naším individuálním Světovým stromem, znamená to také, že světelné polarity a frekvence této čakry i celá její spektrální resonance v čakrickém systému se bude v různých časových cyklech odlišovat. Energie čaker se ve skutečnosti budou do značné míry rozvíjet v souladu s mayským kalendářem, a dokonce se stále častěji objevují názory, že se vstupem do 8. Podsvětí se rovněž začíná rozvíjet i 8. čakra. Můžeme potom hovořit i o vývoji světelného těla v posvátném vesmíru času: energie tzolkinu, která vládne dni našeho narození - tj. dni, který jsme si zvolili pro vstup do tohoto světa -, do nás vnáší zcela individuální otisk, podle něhož se vytváří zcela jedinečné světelné tělo, jež dále formuje náš osud. Právě tento aspekt světelného těla odpovídá za zvláštní rysy naší osobnosti, které mají spojitost s individuálními denními znameními (viz Dodatek 2).

Vztahy mezi energetickými systémy na různých hierarchických rovinách vesmíru naznačují, že co se týče studia energetických polí ovlivňujících lidské zdraví, je lidská bytost zřejmě příliš omezenou jednotkou. Člověk je neustále součástí vyššího celku energií. Tak to alespoň tvrdí zkušení proutkaři, kteří spojují určité negativní tělesné stavy s určitými typy zemských energií. Systematičtěji byly tyto otázky rozpracovány na Východě; s rostoucími pulsy nových jinově-jangových polarit, které straní rozvoji pravé poloviny mozku, však tato duchovní energetická pole začínají zřetelněji vnímat lidé po celém světě. Staré východní systémy pro využití prostorových energií k harmonizaci našeho prostředí, jako je čínské feng-šuej či indické vastu, se začínají na Západě využívat stále aktivněji.

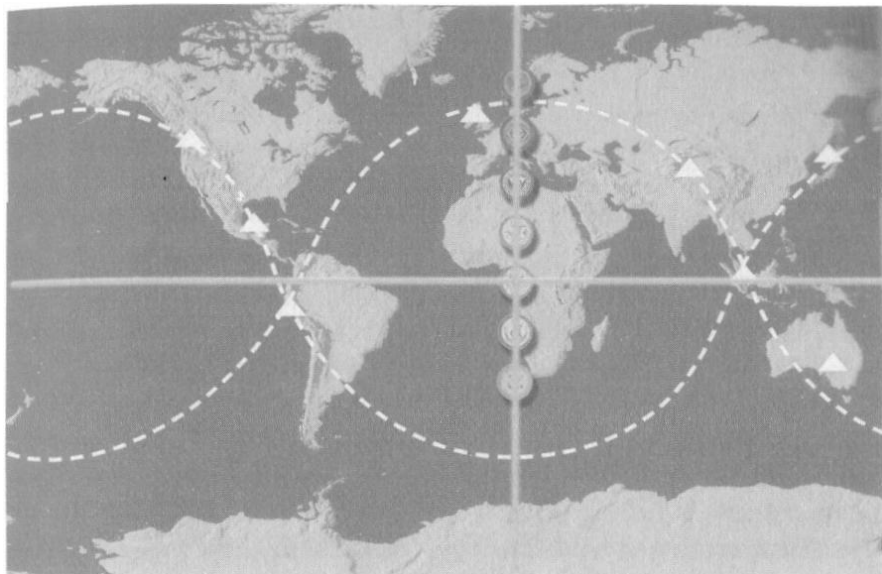
Jestliže si uvědomíme, že většina těchto polí je vlastně mikroresonancí Světového stromu a že je to právě on, co vytváří různé jinově-jangové polarity, je logické, že lidské nemoci i jejich léčba mají přímý vztah k proměnlivým energiím času. To konečně hovoří ve prospěch mayských šamanů, kteří stanovují časování léčebných praktik podle kalendáře. Vztah mezi léčením chorob a energiemi mayského kalendáře bude pravděpodobně podrobněji prozkoumán, až se dostaneme dále do Galaktického Podsvětí a naše citlivost bude vůči těmto jevům vyšší. Podle mého soudu bude postupem času léčení mnoha nemocí daleko snazší, neboť filtry blokující

tok božského Světla budou postupně mizet. Jakmile nakonec dospějeme k energii 13 Ahau ve všech Podsvětích, bude námi božské Světlo procházet zcela bez zábran. To skrývá potenciál mnohem hlubší léčby, než je v současné době možné.

Co však platí o duchovní podstatě lidské bytosti, platí i pro planetu Zemi. Země sama je ovládána energetickým tvůrčím polem či světelným tělem, které je nadřazeno její materiální existenci. Toto energetické pole je v zásadě organizováno na základě globálního čakrického systému, který je uspořádán podél kmene Světového stromu na 12. poledníku; Leovy, Curryho a Hartmanovy siločáry, atmosférické proudění, měsíční uzly atd., tvoří meridiány téhož duchovního těla. Toto tvůrčí pole planety - jak budeme stále více zjišťovat - není nic jiného než mikrokosmický obraz tvůrčího pole celého vesmíru.

Příjem informací z galaktického tvůrčího pole je však závislý na čistotě a vyváženosti pólů našich „antén“. Vyrovnanost našeho mozku je v tomto ohledu mimořádně důležitá, stejné ale platí i o vyváženosti samotné planety Země, protože ta slouží jako přímý převaděč pro přenos kosmických informací. Proto je velmi důležitá ekologická perspektiva, která usiluje o zachování čistoty Země. V určitém smyslu mohou být současné informační technologie blokem v rozvoji intuice a telepatických polí. Největší hrozbou pro Zemi a přežití lidského druhu je zakalené vědomí Planetárního Podsvětí, které na naši planetu pohlíží jako na neživou hmotu určenou pro dobovačný kalkul pravé mozkové hemisféry. Protože je tento přístup v naprostém rozporu s účelem, pro nějž byla Země stvořena, musí se nevyhnutelně setkat s ostrou reakcí. Čistou Zemí nemíním pouze krásnou krajinu bez toxického odpadu, ale současně oproštěnou od množství „neškodné“ radiace, která slouží pro přenos informací. Většina médií vzniklých v Planetárním Podsvětí, které využívají k šíření informací elektromagnetických vln a prezentují zvrácený materialistický pohled na svět, má výrazný podíl na omezování naší schopnosti přijímat ryzí duchovní energie z kosmu, jež přenášejí z božských tvůrčích polí. Zdálo by se, že tak média činí jen svým ideovým zaměřením, děje se tak ovšem doslova - zamořením atmosféry obrovskými množstvími radiací.

Hlavní organizátor planetární čakrické soustavy, Světový strom, pulsuje rytmem, o němž informuje mayský kalendář, a skrze něj jsou duchovní meridiány planety přímo spojeny s rytmy božského tvůrčího procesu. Ve velmi doslovném smyslu tak tlukot srdce matky Země ladí s frekvencí pulsních evolučních změn mezi jednotlivými Nebesy. „Naslouchání matce Zemi“

Obr. 9.3 Možné umístění čakrického systému na kmeni Světového stromu. Znázorněn je též „Dvojitý Had“ podle Roberta Coona.

v tomto smyslu získává nový význam: matka Země už není něčím pod námi, o co se máme starat, ale naopak něco nad námi, s čím musíme rezonovat, abychom se mohli dále vyvíjet. Náš vztah k Zemi nespočívá tedy jen v tom, že ji uchráníme před zničením, ale že ji budeme vytvářet do krásy, harmonie a rovnováhy, aby mohla sloužit jako prostředník energií pro náš výstup na vrchol kosmického vědomí.

Ve starém proroctví Dona Alejandra Oxlaje, staršího rady quichéjských Mayů, se praví: „Čas 12. baktúnu a 13 Ahau se rychle blíží a vstoupí do vás, aby zachránily matku Zemi.“ Jakmile tedy dosáhneme bodu tzolkinu, jejíž charakterizuje energie 13 Ahau, bude naše souznění s rodnou Zemi dokonale rozvinuté a naše přežití zajištěno.

Jak je možné, aby energie 13 Ahau zachránila Zemi? Jestliže se dnes něco opravdu mění, pak je to naše vnímání reality, neboť se stále více přibližujeme vědomí, které nám nedovolí pohlížet na Zemi jako na hmotu určenou jen k našemu použití. Tento nový pohled na přírodu a Zemi jako součást duchovní sítě se neodvolatelně upevní právě s energií 13 Ahau. K podobné změně v našem vnímání dojde i ve vztahu ke Slunci a planetě Venuši.

Od Venuše k mayskému kalendáři

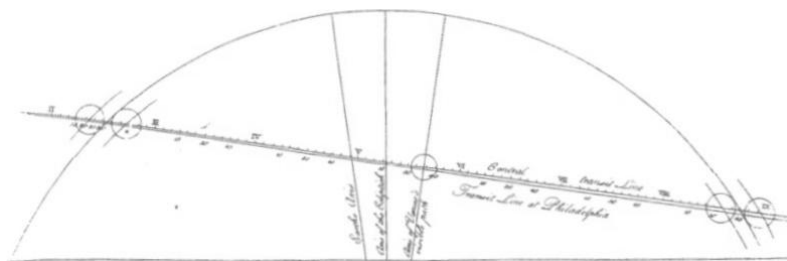
„Pohled na Venuši přecházející přes sluneční kotouč je zdaleka ten nejskvostnější, jaký' může astronomie poskytnout. ”

EDMUND HALLEY, KRÁLOVSKÝ ASTRONOM, 1691

Mayové vždy uctívali Slunce stejně jako ostatní starověké národy, které s tímto zdrojem života cítily hlubokou spřízněnost. Slunce bylo symbolem bezpodmínečné božské lásky od dob, kdy lidé začali obývat tuto planetu, neboť jim poskytovalo světlo a teplo a nikdy za to nežádalo nic nazpátek. Slunce také zprostředkovávalo kosmické a galaktické cykly, které podmiňují vývoj vědomí všech živých tvorů ve sluneční soustavě. Nyní se blížíme k době 13 Ahau, věku světla, a tak se můžeme dohadovat, co to bude znamenat pro náš vztah ke Slunci.

Mayové velmi podrobně zkoumali Venuši a její fáze a tak například dobře věděli, že 5 jejích synodických oběžných cyklů o 584 dnech se rovná 8 pozemským rokům (bez 2 dnů). Planetu Venuši vnímali jako ztělesnění Quetzalcoatla, který se kdysi obětoval tím, že se vrhl do ohně a stal se touto planetou. Mayové se nejrůznějšími způsoby pokoušeli zjistit, jakým způsobem je pohyb Venuše spřízněn s tzolkinem; například v Drážďanském kodexu, nejpůsobivější dochované písemné památce starých Mayů, představují astronomické tabulky mapující pohyb této planety stěžejní část. Za mayský zájem o Venuši mohl především fakt, že její fáze byly vnímány jako symboly procesu smrti a znovuzrození. Mělo se za to, že během 8 dnů, kdy Venuše zmizí z oblohy jako večernice a objeví se znovu jako jitřenka, se Quetzalcoatl vrací znovu na Zemi.

Jak se nyní přibližujeme osvícenému vědomí Vesmírného Podsvětí, naše vnímání skutečnosti se proměňuje a to se bude týkat také našeho pohledu na Slunce. Ne že by po staletích, kdy bylo pouhým fyzikálním tělesem, ožilo jako nějaké božstvo; jde spíše o to, že vědomí lidí se promění takovým způsobem, že všechno hmotné bude opět vnímáno současně jako duchovní. V jistém smyslu se upamatujeme na své osvícené vědomí před Pádem v Regionálním Podsvětí. Všechny předměty a jevy budou znovu vnímány jako projevy živoucí božské síly, která prostupuje celým vesmírem a jejíž jsme součástí. Vesmír bude mnohem hlouběji než dnes vnímán jako projev Boha. Až se všechny filtry, které zastíňovaly naše vidění, spolu s Vesmírným Podsvětím nachýlí ke svému završení a celému stvoření

Obr. 9.4 Průchod Venuše přes sluneční kotouč, podle nárysu J. Ewinga pro Americkou filosofickou společnost z roku 1769. Tento přechod přes sluneční disk trvá přibližně 7 hodin.

bude dominovat energie 13 Ahau tj. Pán Světlo-Slunce. budeme vesmír vnímat jako úžasné živý a vědomý organismus.

Konečná proměna lidské mysli v mysl světelnou je předznamenána astronomickou událostí, kterou nezažil nikdo z. dnes žijících lidí tzv. tranzit Venuše (obr. 9.4). Tranzity Venuše se povětšinou odehrávají v párech a astronomové je mohli pozorovat naposledy v letech 1761/1769 a 1874/1882. Tentokrát k prvnímu tranzitu dojde 8. června 2004 (5.9.2 6 lk) a ke druhému 6. června 2012 (2 lk). Díky moderním komunikačním médiím o těchto událostech bude vědět prakticky každý. Na rozdíl od zatmění Slunce není tranzit Venuše nutné pozorovat ze specifického místa na zemském povrchu, a na východní polokouli bude tento přechod - pochopitelně s použitím speciálních odstíněných brýlí vidět přímo. Během následujících 7 hodin přechodu poslouží Slunce lidstvu jako „kosmické zrcadlo“. Je to ideální příležitost, rozvržená přímo božským plánem, abychom se v meditaci spojili v duchu osvětlení lidstva a přešli na mayský kalendář.

K této události dochází jen dva dny po středovém datu 3. Noci Galaktického Podsvětí (4 Ahau, 6. června 2004) a ohlašuje se jí návrat neviditelného Světového stromu, jehož první jasné projevy začnou být patrné ve 4. Dni. První tranzit Venuše je příležitostí k tomu, aby se v kolektivním vědomí lidstva odrazilo vědomí, že jsme na cestě k osvětlení a že nás k němu má dovést kosmický plán. Tento návrat do Podsvětí Quetzalcoatl - božstva, jemuž je připisován vynález kalendáře, rovněž znamená návrat mayského kalendáře - nejpřesnějšího a nejvyspělejšího kosmologického modelu starověku. Část našeho kolektivního vědomí bude přetvořena a ukáže se vodítkem pro globální sjednocenou kulturu. Meditace v tento den

se budou účastnit lidé ze všech koutů světa bez ohledu na rasu, pohlaví a náboženskou či národnostní příslušnost.

Návrat Quetzalcoatl - Opeřeného Hada a symbolu duality Světového stromu - během 7. Nebe Galaktického Podsvětí bude rovněž znamenat návrat k lidské jednotě a úplnosti, neboť Světlo východní polokoule se bude stále zřetelněji slučovat s již zářícím Světlem západní polokoule. Ti, kteří usilují o osvětlení, pocítí potřebu sjednotit oba aspekty našeho bytí na individuální úrovni a propojit způsoby myšlení, jednání i životní přístupy, které obě polokoule zprostředkovávají. Společným tématem globální meditace tedy bude při této příležitosti jednota: Venuše přechází do sjednocení. Vše by se mělo soustředit na sjednocení protikladných aspektů Východu a Západu a na překročení dualit, které nás na individuální i kolektivní rovině odvracejí od cesty k osvětlení.

Meditace u příležitosti tranzitu Venuše může tedy mít podobu rozjímání o Gaii, Matce Zemi. Znamená to vžít se do představy, že mám hlavu ve středu Země nebo že samotná má hlava je Zemí. Oči jsou v této imaginární zeměkouli v místě Havajských ostrovů, takže levá polovina mozku koresponduje se západní polokoulí a pravá s východní. Tímto způsobem se můžete plně otevřít globálnímu tvůrčímu poli organizovanému Světovým stromem a v meditativním stavu můžete navodit hlubokou resonanci s jeho energiemi. Tato meditace by měla být prohloubena ještě o jeden stupeň představou, že se hlava prolíná s naší galaxií, jejíž osa rozděluje náš mozek na dvě poloviny.

Meditace během tranzitu Venuše nemá astrologický podtext, jak bývá často a mylně vykládáno. Neznamená to očekávání, že Venuše automaticky spustí nějaké dění na Zemi. Spíše jde o tom, že vesmír nám v této chvíli nabízí příležitost, nastavuje jedinečné zrcadlo, v němž se lidstvo může vidět při svém dalším kroku na cestě k osvětlení. Tranzit Venuše je tedy příležitostí, která neznamená nic, není-li využita.

Kalendáře hrají velkou roli v organizaci cyklického života kultur a civilizací, přičemž všem stávajícím používaným kalendářům je společný astronomický základ. To je patrné například v případě církevního roku, v němž se křesťanství řídí podle slunečního roku a své nejdůležitější svátky, jako jsou Vánoce či Všechny svatých, vztahuje k němu. Židovské či muslimské kalendáře se zase řídí lunárním cyklem, což znamená, že jednotlivé svátky každoročně nepřipadají na stejný den. Ve světské sféře Planetárního Podsvětí vidíme totéž například na plánovacím či účetním kalendáři. Můžeme rovněž tvrdit, že školní rok se svými prázdninami a semestry, dále vánoční besídky, firemní party, oslavy Silvestra a pochopitelně i různé sportovní

ligy jsou všechny podřízené astronomickému kalendáři, který se stává organizačním nástrojem kultury. Tyto čistě fyzikální kalendáře vytvářejí jakýsi kulturní polospánek, v němž je existence kosmického plánu pro evoluci člověka zcela zapomenuta a lidé jsou uvězněni v převládajícím materialistickém vědomí.

S výjimkou kalendáře mayského pravděpodobně všechny doposud vzniklé kalendáře, včetně těch indických a čínských, řídily život lidských společností podle materialistického rámce vědomí. Nej účinnějším způsob, jak odstranit tento kulturní polospánek materialistických kalendářů, je začít si připomínat důležité energetické mezníky mayského kalendáře velkolepými symbolickými obřady nebo celosvětovými meditacemi. Jejich rytmus by měl být stejný jako ten, kterým se kdysi řídili mayaští ahauobové (obr. 1.5, str. 19), tedy během přechodů mezi jednotlivými tůny a dny Ahau v tzolkinu. Bude-li možné takový rytmus zavést počínaje dnem 4 Ahau, tj. 6. června 2004 a pokračovat každých 180 dnů, může to lidstvu v jeho cestě k osvětlení významně prospět. Celoplanetární zavedení rytmu mayského kalendáře bude samo o sobě sloužit jako vodítko pro budoucnost a přispěje k vyproštění z materialistického způsobu myšlení i z vlivu kalendářů, které jej podporují. Zavedení takových pravidelných meditací pomůže soustředit pozornost k osvětlení v jinak velmi napjaté době.

Protože se jedná o kalendář, který vychází z činnosti pravé poloviny mozku, rezonuje s duchem božského plánu, a proto má cenu pro všechny, kdo usilují o jednotu a celistvost. Přejít k tomuto typu kalendáře vlastně umožní intuitivní přístup k energetickým změnám kosmického časového plánu. Proto organizace a účast na takových meditacích výrazně přispívá ke vzniku intuitivního a telepatického pole mezi lidmi. Počínaje dnem 4 Ahau (6. června 2004), který připravuje půdu pro oslavu tranzitu Venuše o 2 dny později (6 Ik, „šíření“), mohou být meditace organizovány na „nebeském“ základě podle vyššího časového plánu a mohou tak podpořit lidstvo v jeho vstupu do toku kosmického času, jenž se završí globálním svícením v den 16 Ahau, tj. 28. října 2011.

Dny 6.-8. června 2004 poznamenají počátek přechodu k mayskému kalendáři a k cestě k osvětlení. Právě této skutečnosti vděčí tranzit Venuše za svou mimořádnou důležitost. Datum 6. června podle gregoriánského kalendáře je velmi důležitým půl-túnovým přechodovým okamžikem (4 Ahau), nesoucím energii, která přinesla učení Ježíšovo (viz obr. 4.6, str. 82). Díky této síle je tato specifická energie tzolkinu v mayské tradici známa pod názvem „spalující den“ a v Guatemala šiji dodnes domorodci připomínají

datum	vládnoucí energie	tunový počet	fáze
6. června 2004	4Ahau	5.9.0	středobod 3. Noci
3. prosince 2004	2Ahau	6.0.0	počátek 4. Dne
1. června 2005	13Ahau	6.9.0	středobod 4. Dne
25. listopadu 2005	11 Ahau	7.0.0	počátek 4. Noci
27. kbětna 2006	9Ahau	7.9.0	středobod 4. Noci
23. listopadu 2006	7 Ahau	8.0.0	počátek 5. Dne
22. května 2007	5 Ahau	8.9.0	středobod 5. Dne
18. listopadu 2007	3 Ahau	9.0.0	počátek 5. Noci
16. května 2008	1 Ahau	9.9.0	středobod 5 Noci
12. listopadu 2008	12 Ahau	10.0.0	počátek 6. Dne
11. května 2009	10 Ahau	10.9.0	středobod 6. Dne
7. listopadu 2009	8 Ahau	11.0.0	počátek 6. Noci
6. května 2010	6 Ahau	11.9.0	středobod 6. Noci
2. listopadu 2010	4 Ahau	12.0.0	počátek 7. Dne
1. května 2011	2 Ahau	12.9.0	středobod 7. Dne
28. října 2011	13 Ahau	13.0.0	završení 7. Dne

Obr. 9.5 Od tranzitu Venuše k mayskému kalendáři: data podle gregoriánského kalendáře znamenají dny Ahau, které předcházejí počátku nových túnů a půl-tunu Galaktického Podsvětí. Tyto dny představují velmi příznivou příležitost k meditacím zaměřeným na vytvoření globálního souladu s božským plánem k dosažení osvětlení.

velkými oslavami, neboť je to současně i energie konce tradičního Dlouhého počtu. V tento konkrétní přechodový půl-tún, kdy se rovnováha Kříže odvrátí od materialistického vědomí Planetárního Podsvětí, se nám dostane zvláštní, pozoruhodně načasované pomoci, která nám napomůže k naplnění

našeho společného lidského osudu. Světelná energie 4 Ahau se pak s „příznivým větrem“ rozšíří po celém světě v „den šíření“ 6 Ik (Ehecatl, aspekt Quetzalcoatla jako boha inspirujícího větru), tj. v den tranzitu Venuše. Meditace o energiích 4 Ahau, 5 Imix a 6 Ik nám výrazně napomohou k uvědomění si naší bytostné celistvosti a vytvoří v nás vědomí, v němž se mužský a ženský aspekt jakož i Východ a Západ spojí.

Je vlastně přímo proti povaze mayského kalendáře, aby byl zaveden nějakým „papežským výnosem“, jaký byl například případ gregoriánského kalendáře z roku 1582, nebo v důsledku skutečnosti, že je tento kalendář technicky jednodušší než ty současné. Přesto platí, že zkušenost s jeho runovým rytmem je mimořádně důležitá pro každého jedince. Tyto dny počínaje dnem 4 Ahau představují přirozený počátek řetězce globálních oslav velkého sjednocení v následujících tůnách a půl-tůnách (viz obr. 9.5) a poslouží tak hlubší harmonizaci s měnicími se kosmickými energiemi. Avšak důležitější než meditativní připomínky bude prožitá zkušenost, že všichni jsme jedno a máme společný osud, jež načrtává mayský kalendář. Přesně totéž činili v dobách starých Mayů ahauobové (obr. 1.5, str. 19) a totéž se dočteme i o ahauových cyklech v *Knihách Chilama Balama*.

V Galaktickém Podsvětí se tedy těžiště přesune od astronomických slunovratů, k nimž se dnes váží důležité oslavy, k duchovním uzlovým bodům v procesu božského stvoření. Přejít k mayskému kalendáři nemůže být uskutečněn papežským výnosem nebo v důsledku skutečnosti, že je tento kalendář technicky jednodušší než ty současné. Pouze malý počet lidí bude opravdu studovat vlnový pohyb božského plánu a jeho historické důsledky, o nichž jsme jen rámcově pohovořili v této knize. Čím více lidí bude souznít s novými energiemi, jež do nich vstupují intuitivní pravou polovinou mozku, dojde k tomuto přechodu více méně automaticky jako součást vznikajícího telepatického pole, které si vytváří Galaktické Podsvětí. Všechno, co pro to lidé budou potřebovat, bude určitá pomoc, která jim umožní rozpoznat energetické změny, které již prožívají v souladu s odvíjejícím se kosmickým plánem. Přejít k mayskému kalendáři je proto zcela v souladu s cestou lidstva k osvícení. Řídit se božským tunovým kalendářem, jak to kdysi činili Mayové, znamená zaměřit se na náš skutečný osud vrcholící v osvícení; vedlejším produktem tohoto vědomí bude celosvětový mír. Protože mayský kalendář ukazuje cestu k osvícení, je současně i kalendářem míru.

Měli bychom mít na paměti, že první tranzit Venuše bude vlastně očekáváním druhého tranzitu dne 6. června 2012, k němuž dojde v oka-

mžiku v „čase“, kdy kdy všem cyklům bude souběžně vládnout sluneční energie Ahau a kdy bude kosmický plán završen. I když toto datum nemá s mayským kalendářem přímou spojitost, může sloužit jako milník v osvícení lidstva. Tranzit v roce 2012 se může stát důležitou příležitostí k vyjádření vděčnosti Slunci a božskému plánu a tím ke stabilizaci stavu globálního osvícení. Možná že díky odlišným prožitkům Slunce při dvou tranzitech Venuše si všichni kolektivně uvědomíme skutečný smysl onoho Kosmického Zrcadla.

Vesmírné Podsvětí...

A viděl jsem velký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl...

ZJEVENÍ JANOVO 20, 11, BIBLE

A znovu: víš ty vůbec, co je to soudný den? Den, kdy žádná duše nezmůže nic pro duši jinou a kdy rozhodnutí bude patřit Bohu jen!

SÚRA 82 ROZPUKNUTÍ, KORÁN

A zůstanou duchovní bytosti, které stvoří jeden svět a jeden národ pod jednou mocí, mocí Stvořitele.

PROROCtvÍ KMENE HOPIÚ

Na Vesmírné Podsvětí čekalo dlouho celé stvoření: je to jeho konečný účel, završení. V onen okamžik se všechno sjednotí a všechny protichůdné způsoby bytí, jednání a myšlení se vyřeší a spojí ve světle, které umožní každému všechno ihned pochopit tak, jak to je. Všechny omezující myšlenky zmizí. Na 9. Podsvětí je možné pohlížet jako na skutečný dar od Boha, neboť v něm nepůjde jen o vytvoření rovnováhy, ale bude v něm člověku uděleno osvícení jako projev božské milosti. Tehdy plně pochopíme, proč byl božský plán vytvořen takový, jaký byl vytvořen, a budeme přetékat vděčností ke svému Stvořiteli.

Proto není nijak překvapující, že v různých částech světa existovala řada mýtů, které hovoří o 9 Světech. Staří Seveřané věřili, že vesmír se skládá z 9 Světů a o 9 Světech vyprávějí i Hopiové. Ve smyslu slučování vědy a mýtu, k němuž dnes postupně dochází, je v nich možné vidět 9 Podsvětí

Obr. 9.6 Všichni jsme jedno. Vesmír, naše galaxie, naše planeta a všechny projevy života podléhají témuž zákonu stvoření a jsou v souzvuku s energetickými změnami, o nichž hovoří tzolkin. Naši roli v tomto dramatu pochopíme plně až 7. Dne Vesmírného Podsvětí. Poslední uinal stvoření začne 8. října 2011 a skončí v den 13 Ahau, 28. října téhož roku. Tehdy se smysl Stvoření naplní.

starých Mayů. Co však činí mayskou tradici výjimečnou, je její přesnost.

Je paradoxní, že čím víc se mayský kalendář blíží ke svému naplnění, na jedné straně vnímáme, jako by se čas pohyboval rychleji než kdy předtím, a na druhé straně, jako by se chýlil ke svému konci. Vesmírné Podsvětí, / něž vzchází osvětlené vědomí, načerpá do lidstva vlnové změny 13 Nebes v průběhu pouhých 260 dnů (nebo - jde-li skutečně o fraktál Galaktického Podsvětí - 234 dnů). To v sobě zahrnuje frekvenci změn nebeských energií, která zdaleka překračuje vše, co mohl kdo kdy zažít. Současně však existují důvody k domněnce, že čas dospěje ke svému konci, neboť „čas“ je /kušenost, kterou v zásadě zprostředkovává levá polovina mozku. Ve skutečnosti čas existuje pouze ve světě, jemuž vládne nerovnováha vyvolaná dualitou. Jakmile je tedy mezi oběma mozkovými polokoulemi vytvořena rovnováha, můžeme očekávat, že místo času budeme nepřetržitě prožívat čisté bytí.

Tento paradox pochopitelně sotva rozluští někdo, jehož mysl je ovládána dualitami vzbuzenými nižšími Podsvětími. Ego, které se zrodilo proto, aby pomáhalo dualistické mysli udržet si kontinuitu v proměnlivých vodách změn, jednoduše není schopno přežít vysokou frekvenci Vesmírného Podsvětí. Ego si nedokáže uchovat soudržnost ve sjednocujícím světelném

poli, které začne vládnout světu. Ego, jež bylo v dualistickém rámci vědomí nezbytným nástrojem k přežití, se ve sjednocujícím rámci vědomí stane něčím, co přímo ohrožuje přetrvání jedince. V Podsvětí, jemuž bude vládnout jednota a osvětlení, bude jednání a myšlení podle dualistického mentálního rámce zcela nemožné. Za frekvence změn, při níž se budou Dny a Noci Vesmírného Podsvětí střídát každých 20 kinů (dní), bude mysl muset „vypnout spojkou“, jinak bude jedinci hrozit naprosté psychické zhroutilí. Dokonce i s důkladnou přípravou bude konflikt mezi 5 000 let starou dualistickou mentalitou a sjednocujícím vědomím Vesmírného Podsvětí možné zdárně vyřešit pouze jediným způsobem - „vykořeněním“ nebo „zabitím“ ega, čímž jediné může vzniknout prostor pro nové bytí. V tom Kalki nabízí lidem svou pomoc. Někteří budou takovou pomoc vyhledávat a vítat, zatímco jiní dospějí k osvětlenému stavu tím, že se prostě odevzdají božské milosti. Nejdůležitější ze všeho bude náš rozhodný úmysl a pokora.

Až budeme vybaveni nejen galaktickým, ale i nedualistickým vesmírným rámcem vědomí, budeme schopni nahlížet na minulost ze zcela nové, prozatím nedosažitelné perspektivy. Protože budeme plně pohrouženi v přítomnosti, aniž by naše dualistická mentalita potřebovala udržovat kontinuitu s minulostí, dopřeje nám Vesmírné Podsvětí dokonalé odpuštění. Biblická kniha Zjevení o tom hovoří těmito slovy: „A Bůh jim setře každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo.“ Z perspektivy Vesmírného Podsvětí budou dřívější věci nevratnou minulostí.

Kolem roku 2011 dominance dualistické mentality zcela opadne a všechny konflikty, které mezi lidmi existovaly v důsledku vlivu nižších úrovní vědomí, ustanou. Z pohledu osvětleného stavu nebude už starý řád reálný. Pokročilé technologie, které si vytvořila dualistická mentalita, si najdou místo, které jim vždy příslušelo: budou sloužit lidstvu a živému vesmíru, nikoli jako nástroje nadvlády. Tou dobou už budou minulostí nejen monarchie, ale i demokracie. (Pokud budeme žít v harmonii a jednotě s božskou skutečností, proč by měl někdo vyvolený vládnout?) Všechny hierarchie padnou. S koncem duality přijde přirozeně i konec vlády jedné duše nad druhou, takže nebude potřeba žádné vlády (která funguje jako ego národa), která by usměrňovala konfliktní zájmy. Všichni lidé se budou v daleko hlubším smyslu, než je to běžné dnes, uznávat jako rovni jeden druhému - každý je právoplatným projevem božské podstaty. S dosažením vesmírné úrovně vědomí zmizí veškeré omezující myšlenky.

Jakmile k tomu jednou dojde, budeme moci plně v každém okamžiku zakoušet jednotu s veškerenstvem. Takový prožitek prostupující všechny rámce vědomí nám umožní dokonalý smyslový prožitek přítomného okamžiku. Mysl již nebude spoutávána potřebou uchovávat si svou kontinuitu, a tak budeme schopni prožívat naprostou svobodu a naše dosavadní postavení „loutek“ v rukách božského tvůrčího procesu skončí. Už nebudeme vnímat žádnou oddělenost mezi Bohem a Člověkem a pokud nebudeme sami sebe prožívat jako bohy, pak se budeme přinejmenším vnímat v plnosti jako dokonalé projevy božství, které ve skutečnosti jsme.

Avšak nečinně vyčkávat, co se přihodí v roce 2012, abychom se podle toho nakonec zařídili, je projevem vážného nepochopení. Po 28. říjnu 2011 bude jednoduše nemožné nebýt osvícený - alespoň to bude platit od určitého časového okamžiku, kdy se nová realita nadobro projeví. S dualistickou mentalitou bude naprosto nemožné udržet krok s jednotlivým božským vědomím pod jedinou skutečnou nadvládou Stvořitele. Proto se jeví zcela pochopitelné, abychom se na to všichni začali připravovat - a to dnešním dnem počínaje. Jak? Je třeba se všemi možnými prostředky usilovat o to, abychom ze sebe setřáslí všechny vlivy, jimiž se nižší dualistická Podsvětí podepsala na našem jednání a myšlení. Vesmírné Podsvětí bude konec konců nakloněno osvícenému stavu bytí v lásce a radosti; jakmile bude jednou v plné síle nastoleno, návrat k dualitě bude prakticky nemožný.

Budoucnost bude znamenat návrat ke vědomí živého vesmíru, před očima nám ožije každá věc. Osvícení, jež se zrodí v tomto cyklu, přinese opravdové a naprosté uzdravení i odpuštění také od Boha. jeho/ vztah k lidem (díky dualitě předcházejících cyklů) často vyzníval antagonisticky. Jakmile energie všech Podsvětí dosáhne úrovně 13 Ahau, naše vnímání Světla ani naše spojení s božskou přítomností nebudou blokovat žádné filtry. Začneme žít v Novém Jeruzalémě, do něhož dojdeme po strastiplné cestě 9 Podsvětími nebo také jinak po ukončení 108 proměn Šivy. Jakmile bude 9. patro kosmické pyramidy dostavěno, bude lidstvo připraveno stanout na jejím samotném vrcholu. Člověk bude od toho okamžiku úplný, připraven žít plně v přítomnosti na vyšší úrovni vědomí a hlubší radosti z bytí. Tvůrčí cykly, které sloužily jako stavební kameny kosmické pyramidy budou dovršeny a začne éra Vesmírného Člověka.

A dál...?

Jak jsme již viděli na historii lidstva, trvá určitou dobu, než se nový rámec vědomí plně ustaví. Lze tedy realisticky očekávat, že podobné to bude i v okamžiku, kdy se ohlásí osvícený rámec vědomí, což nastane dne 13.13.13.13.13.13.13.13.13 Ahau (28. října 2011). I když již díky této energii nebude platit dosavadní postavení lidí jako „loutek“ kosmického procesu, je docela nepravděpodobné, že se stabilní forma tohoto rámce projeví okamžitě. Zvláště rok 2012 tedy bude mezníkem, kdy bude mnoho lidí nuceno se přizpůsobit novému rámci kosmického vědomí. Pokud nic jiného, bude minimálně třeba přijmout fakt, že mnoho lidí kolem nás je již osvícených, a mít plnou víru v to, že na zemi konečně zavládlo milénium míru - Zlatý Sluneční Věk.

Protože ve Vesmírném Podsvětí padne ego, budou Nebesa nakloněna vědomí oproštěnému od všech vnitřních konfliktů a tedy neprodukcujícímu žádné konflikty vnější. Zvláště v roce 2012 se však bude muset tento osvícený stav v mnoha jedincích, kteří na něj nebyli připraveni, složitě ustalovat. Proto to neznamená, že tímto okamžikem automaticky začne „nový cyklus“. Aby se osvícené vědomí Vesmírného Podsvětí na Zemi ustálilo, bude velmi důležité správně přijmout tranzit Venuše dne 6. června 2012. Oslavy toho dne by se měly stát projevem vděčnosti k božskému vesmíru, že nás dovedl až sem.

Jak mayské, tak křesťanské prameny hovoří o ukončení smrti na konci času, východní tradice zase o osvíceném stavu hovoří jako o dosažení nesmrtelnosti. Všechny tyto staré tradice ukazují tímtež směrem: k nadčasovému, kosmickému vědomí. Můžeme si položit logickou otázku - kdo by v takovém stavu potřeboval kalendář? I mayský kalendář skončí, neboť jeho další používání by bylo zbytečné. Kalendář je jako schodiště, bez něž se neobejdeme při výstupu na vrchol budovy, jakmile se tam však ocitneme, jeho účel se naplnil. V roce 2011, kdy energie tzolkinu u všech Podsvětí dosáhne úrovně 13 Ahau, bude božský tvůrčí proces dovršen. „Budoucnost“, která pak nastane, nedá se již podle mayského kalendáře předpovídat, protože vlnový pohyb všech jeho Podsvětí ustane. Osvícená lidská bytost má dokonalou svobodu, aby žila zcela podle své volby. V takové svobodě, která současně znamená vysvobození z kosmického plánu, je již další směřování lidstva nemožné předpovídat. Máme naprostou volnost v tom, jak budeme utvářet svůj osud. Lidstvo bude žít v opravdové svobodě, radosti a míru.

dodatek 1

EKONOMICKÉ CYKLY

Popisuje-li mayský kalendář vlnový pohyb vývoje lidského vědomí, dalo by se předpokládat, že může nějakým způsobem reflektovat i vzestupy a pády světové ekonomiky. Touto otázkou se doposud nikdo nezajímal, z čehož by mohla pramenit klamná domněnka, že mayský kalendář nemá ke změnám v ekonomice co říci. Protože nemám k dispozici vhodnější slovo, budu nazývat současný ekonomický systém „kapitalistický“, přestože je tento výraz zatížen dosti protichůdnou významovou náplní, kterou do něj za poslední století vtiskli jeho zastánci i odpůrci. Ať již současný světový ekonomický systém pojmenujeme jakkoli, prošel v důsledku tvůrčích impulsů Světového stromu významnou proměnou - nejedná se proto o nějaký statický systém, který lze v určité podobě uložit do šuplíku. Protože jsme však 5. ledna 1999 vstoupili do nového Podsvětí, lze logicky očekávat zásadní transformaci a je nejvyšší čas se ptát, co se s abstraktní „kapitalistickou“ ekonomikou dnešního světa stane.

Možná někdo vznese námitku proti označení „abstraktní“, protože se nám svět ekonomiky obvykle jeví jako záležitost až příliš hmatatelných jevů, jako jsou dodávky zboží či přesuny peněžních částek. Nicméně hnací síly naší ekonomiky jsou abstraktní povahy. Abychom si uvědomili v zásadě nehmotnou podstatu kapitalistické ekonomiky, zkusme malý psychologický experiment: předpokládejme, že by se v jediném okamžiku vymazaly veškeré informace uložené v počítačových sítích světových bank. To znamená, že z ničeho nic zmizí veškeré záznamy o vlastnictví peněz, akcií, opcí atd. I když to budou někteří považovat za katastrofu, můžeme se ptát, jestli se tím ztratí něco cenného. Veškeré surovinové zdroje, zboží, budovy, stroje či znalosti, které existovaly předtím, trvají dál v nedotčené podobě.

Z hlediska reálné hodnoty se nezmění naprosto nic a svět se může druhý den otřepat a běžet klidně dál (odhlédneme-li od duševního otřesu, který by tato hypotetická událost na řadě lidí zanechala).

Pokud bychom tedy nepřišli o žádnou reálnou hodnotu, pouze o hodnotu abstraktní, můžeme z toho vyvodit pouze jeden jediný logický závěr: že všechny papírové a virtuální peníze, které v současné době obíhají na světových finančních trzích, jsou ve své podstatě zcela bezcenné. Abstraktní světová ekonomika je jako velká hra na monopoly, která stále pokračuje z jediného důvodu - že se lidé dohodli na hodnotě papírových a virtuálních peněz (pojmem virtuální peníze rozuměj číslice v bankovních počítačích). Je tu pouze vnitřní shoda na jejich hodnotě. A to má své důsledky. Zaprvé: protože záchvěvy Světového stromu popsané v mayském kalendáři hrají zásadní roli v utváření dějin lidské mentality, znamená to, že ekonomické cykly budou přímo závislé na různých baktúnových a kamnových přechodech tohoto kalendáře, v nichž se tyto záchvěvy odrážejí. A zadruhé: ekonomika založená výlučně na mentální dohodě musí být na tyto záchvěvy, utvářející podstatu mentality v daném Podsvětí, velmi citlivá. Zvláště v období, které je poznamenáno počátkem nového Podsvětí, je třeba očekávat radikální proměny organizace ekonomiky.

Tyto vývody se pochopitelně musejí opírat o naše poznatky z vývoje světové ekonomiky v minulosti a pro tento účel se můžeme blíže podívat na to, jak se proměňovala v dobách měnících se baktúnů mayského Dlouhého počtu. Technický vývoj je odrazem resonance lidského vědomí ve vlnách generovaných Světovým stromem. Nechci na tomto místě zacházet do detailů, uvedu pouze jednu důležitou souvislost: v době okolo počátku Dlouhého počtu v roce 3114 př. n. 1. se začal na Krétě, v Sumeru a v Anadolii poprvé používat bronz a tímto počinem lidstvo vystoupilo z doby kamenné. V duchovním smyslu znamenal počátek nového Podsvětí Národů (které se vyvíjelo po 13 baktúnů Dlouhého počtu) vytvoření globálního dualistického tvůrčího pole (se Světovým stromem či biblickým Stromem života, který se rozechvívá podél 12 poledníku), o němž se v metaforické knize Genesis hovoří jako o Pádu. Přínosnou stránkou tohoto vývoje bylo, že se příznivě naklonil západní / analytické polokouli a tím odstartoval technický pokrok včetně znalosti zpracování kovů (toto poznání je v biblickém mýtu o stvoření získáno snědením plodu ze Stromu života). Zpracování kovů bylo na rozdíl od všech tehdejších dovedností natolik specializovanou činností, že začal být nezbytný obchod, alespoň na směnné úrovni. Negativní stránkou tohoto vývoje pak bylo to, že dualistický rámec vědomí s sebou

přinesl i organizované války a nerovnou třídní společnost, v níž byli jednotliví příslušníci různě ohodnocováni. (Poté, co lidé pojedli ze Stromu života, začali rozeznávat dobré od zlého.) Tvůrčí činnost a vzájemné odloučení byly ve skutečnosti důsledkem dualistické mentality, kterou v lidech začaly vzbuzovat otřesy Světového stromu s počátkem Podsvětí Národů.

Hru na monopoly však ze světové ekonomiky neudělal výměnný obchod, ale rozvoj peněžních nástrojů, jak ukazuje obr. A. 1. z něho vyplývá, že se různé prostředky směny rozvíjely v průběhu Dnů, tedy 7 baktúnů silně ovládaných dualitou. Z toho můžeme jasně vidět, jak s každým pulsem nakloněným levé polovině mozku (s každým Dnem) učinilo lidstvo další krok k rozvoji abstraktních a standardizovaných výměnných prostředků. Vývoj postupuje od odvažovaných kousků stříbra v 1. Dni až po papírové bankovky a platební doklady v 7. Dni, přičemž zlaté mince se začaly razit přesně v polovině tohoto Podsvětí. Vidíme tedy, jak jednotlivé pulsy Světového stromu podněcovaly lidskou mysl k tomu, aby vytvářela stále abstraktnější prostředky směny.

Dny představují časové úseky, které jsou příznivě nakloněné tvůrčí činnosti. Poslední ekonomická fáze začala s příchodem dovršujícího 13. Nebe (jemuž podle Aztéků vládne dvojbožstvo Ometeotl / Omecinatl), které se ohlásilo počátkem 17. století. Tehdy Švédsko jako vůbec první země Evropy zavedlo v roce 1661 používání papírových bankovek. V Číně se sice papírové peníze používaly už o několik století dříve, nejednalo se však o platidla v pravém slova smyslu, spíše o jakési primitivní stvrzenky vypsané na konkrétní částku ve prospěch příjemce. Naproti tomu první švédské bankovky byly anonymní a měly různé hodnoty. Tento časný experiment nicméně poněkud předběhl svou dobu a kvůli rychlé inflaci brzy zkrachoval (ředitel centrální banky za to skončil v žaláři). Myšlenky papírových platitel se však v roce 1694 chopila Bank of England a v 18. století nové bankovky rozšířila i do svých amerických kolonií.

Vláda Omecotla / Omecinatla znamenala silný popud pro všeobecný rozvoj abstraktního myšlení - vědeckotechnickou revoluci, protestantismus a pochopitelně papírové peníze. Toto jsou všechno duševní konstrukce typické pro levou mozkovou hemisféru, která zprostředkovává analytické uvažování a matematické kalkulace. Současně s tím vláda Omecotla / Omecinatla znamenala počátek 400letého období světovlády západních zemí; britské koloniální impérium začalo vzkvétat právě v této době. Protože mentalita vládnoucí tomuto baktúnů byla nakloněna západní polokoulí a prostřednictvím holografické resonance i levé mozkové hemisféře.

papírové bankovky ve Švédsku <1661	7. Den	2011 dvojbožstvo Stvořitel
		1617 bůh času před svítáním
první papírové bankovky v Číně (806)	6. Den	1223 bohyně zrození
říšské římské mince (první standardizovaný peněžní systém)		829 bůh temnoty
	5. Den	434 bůh světla
první zlaté mince (král Kroisos, 560-546 př.n.l.) první mince ze zlata a stříbra v Lýdii (650 př.n.l.)		40 bůh deště a války
	4. Den	355 př.n.l. bůh hojnosti a kukuřice
první platidla z mušlí v Číně první bronzové mince (kolem 1400 př.n.l.)		749 př.n.l. bůh smrti
	3. Den	1144 př.n.l. bohyně lásky a porodu
první ušlechtilé kovy s ražbou (okolo 2000 př.n.l.)		1538 př.n.l. bůh slunce a válečníků
	2. Den	1932 př.n.l. bohyně vody
měrné vážení stříbra		2326 př.n.l. bůh země
	1. Den	2721 př.n.l. bůh ohně a času
		3115 př.n.l.

Obr. A. 7 Podsvětí Národů a postupný vývoj platidel s označením vládnoucích božstev jednotlivých Dnů a Nocí.

není divu, že se papírové bankovky rozšířily především směrem na západ. Ostatní evropské země ve skutečnosti nezačaly papírová platidla používat dříve než počátkem 19. století.

Z duševního hlediska byl přechod k papírovým bankovkám velmi významný. Životní hodnoty se v této časové periodě začaly převádět do abstraktních cifer napsaných na kusu papíru. Na počátku tohoto procesu pochopitelně stále existovala jistota, že majitel bankovky je bude moci vyměnit za příslušnou hodnotu zlata. V používání papírových platidel se nicméně odrazil jeden z významných kroků v odcizení člověka od přírody a počátek abstraktního nahlížení na mateřskou planetu jako na využitelný objekt, jež se opíraly o abstraktní kalkulace levé mozkové hemisféry. (Jedná se o další z důsledků Pádu, který vyvrcholil 13. Nebem.) Zatímco papírové peníze připravily cestu pro vznik kapitalismu, bylo třeba dosáhnout ještě dalšího kroku: průmyslové revoluce. Ta začala až s počátkem Planetárního Podsvětí v roce 1755; obvykle se datuje k epochálním vynálezům spřádacího stroje (1764) a Wattová parního stroje (1769).

Jednotlivé hospodářské cykly vyvstávají nejzřetelněji, pokud je sledujeme z pohledu krizí, které v tomto Podsvětí nastaly, jak ukazuje obr. A.2. Do výčtu jsem zahrnul pouze takové hospodářské krize, které lze brát jako mezinárodní, tedy takové, které proběhly ve více než jedné významné zemi současně. Z časového diagramu zcela jasně vysvítá, že počátky Nocí tohoto podsvětí jsou ve všech případech poznamenány krizemi a recesemi.

Ty jsou zvláště zřetelné především u posledních Nocí začínajících léty 1893, 1932 a 1972. Ekonomický kolaps ve Spojených státech v roce 1893 byl označen za „velkou hospodářskou krizi“, protože lidé nic podobného doposud nezažili. A stejně tak tomu bylo v roce 1929, kdy došlo ke krachu na newyorské burze; následovala celosvětová krize ekonomiky, které se od té doby opět říkalo „velká hospodářská krize“. A nejhorším rokem této recese byl právě rok 1932, kdy začala 5. Noc. To, že nejtemnější období v dějinách ekonomiky nastalo za vlády Tezcatlipocy, Pána Temnoty, by pro ty, kteří mají alespoň rámcové znalosti o energiích mayského kalendáře, nemělo být žádným překvapením. A konečně rokem 1972 bylo po letech nepřerušovaného ekonomického růstu po 2. světové válce zahájeno období ekonomického propadu. Má se za to, že příčinou vývoje ekonomiky v 70. letech byla energetická krize, ve skutečnosti se však projevil vliv nové Noci (neboť vědomí je nadřazeno hmotě).

Z obr. A.2 je na druhé straně zřejmé, že Dny jsou obdobím více méně trvalého ekonomického růstu. Zvláště silná období jsou v 6. a 7. Dni. Ani

to není nijak zvlášť překvapivé, uvážíme-li, že právě v těchto obdobích přeje Světový strom duševní tvůrčí činnosti.

Důvod, proč se ekonomické krize objevují na počátku některých Dnů v raných fázích tohoto Podsvětí, spočívá v tom, že s novými tvůrčími impulsy přišlo množství nových produktů a námětů k nové výrobě, takže se projevil nedostatek finančních prostředků. Tyto krize během Dnů se však vážou pouze k jejich počátkům. V žádném případě nebyly tak závažné jako ty, které se projeví s příchodem Nocí tohoto Podsvětí.

Protože se světová ekonomika odvíjí od pulsů Světového stromu, rozvíjela se od 19. století podle kahanového cyklu (20 túnů či 19,7 let). V této souvislosti je pozoruhodné, že harvardský ekonom Simon Kuznets dokázal, že akumulace kapitálu ve Spojených státech probíhá ve 20letých intervalech. S přechodem do 20. století se cykly ekonomického růstu dále urychlily na periody 10 až 5 let. V nich je možné spatřovat přechodové formy kamnových cyklů. Jak se začalo přibližovat Galaktické Podsvětí, tyto „vysokofrekvenční“ ekonomické cykly - v nichž se odrážejí mayské *holtúny* (5 túnů) a *lahuntúny* (10 túnů) - začaly být stále zřetelnější a až donedávna právě 5leté cykly převažovaly. Vibrace Světového stromu stojí za vším; už staří Seveřané říkali, že až se bude Stvoření blížit svému závěru, budou se jeho větve třást rychleji.

Je nicméně třeba mít na paměti, že ekonomické cykly, o nichž se zde zmiňujeme, se odlišují od těch, jež uvádějí klasičtí ekonomové, kteří jejich existenci vlastně nikdy nedokázali spolehlivě vysvětlit. Mayské cykly se neopakují donekonečna; mají svoje konečné datum, s jehož dosažením zavládne ve světě rovnováha a cyklické změny v ekonomice tím skončí.

Viděli jsme, že základní cyklické změny v ekonomice jsou funkcí vlnového pohybu popsaného mayským kalendářem a můžeme se tedy vrátit k otázce abstrakce ekonomických hodnot. Klíčovým ukazatelem této abstrakce je to, do jaké míry je zachován vztah mezi onou globální „hrou na monopoly“ a skutečnými hodnotami, tedy do jaké míry lze papírová platidla vyměňovat za zlato (tzv. zlatý standard). Podívejme se na mezníky ve vývoji Planetárního Podsvětí prostřednictvím americké ekonomiky, která vlastně zosobňuje západní kapitalismus (obr. A.3). Podíváme-li se na uvedený časový přehled, je patrné, že vazba mezi dolarem a zlatem se posiluje na počátku Dnů, zatímco na počátku Nocí se uvolňuje. Na počátku tohoto Podsvětí, kdy byly dolary vyráběny přímo z drahého kovu, neexistovala doposud žádná abstrakce hodnoty. Jakmile se však na začátku Nocí zlatý standard postupně uvolňoval, platidla ztrácela svou dřívější přímou spoji-

	7. Den	2011 dvojbožstvo Stvořitel
počátek období rychlého růstu (1991)		1992 bůh času před svítáním
počátek období zpomaleného růstu (energetická krize. 1973-1975)	6. Den	1972 bohyně zrození
počátek období zrychleného růstu (počátek 50. let)		1952 bůh temnoty
Velká hospodářská krize (1929 v USA, 1931-1933 v Evropě)	5. Den	1932 bůh světla
hospodářská krize ve Francii (1907)		1913 bůh deště a války
	4. Den	1893 bůh hojnosti a kukuřice
hospodářská krize v Německu a USA (1873)		1873 bůh smrti
hospodářská krize v USA, Anglii a kontinentální Evropě (1857)	3. Den	1854 bohyně lásky a porodu
hospodářská krize v Anglii (1836), USA (1837) a Francii (1838)		1834 bůh slunce a válečníků
hospodářská krize v Anglii a USA (1819)	2. Den	1814 bohyně vody
		1794 bůh země
hospodářská krize v Londýně a Amsterdamu (1772)	1. Den	1775 bůh ohně a času
		1755

Obr. A.2 Planetární Podsvětí s obdobími ekonomického růstu a propadu s označením vládnoucích božstev jednotlivých Dnů a Nocí.

tost s hodnotou. Od roku 1972 je světový peněžní systém zcela nezávislý na rezervách zlata a proto již nestojí na reálných hodnotách.

Obr. A.3 představuje zřejmě nejzřetelnější projevy vlnového pohybu božského plánu, které byly zatím zjištěny. Lze namítnout, že mezinárodní měnová konference v Bretton Woods, kde byl vytvořen poválečný měnový systém, proběhla již v roce 1944, takže tento rok nesouhlasí s mayským kalendářem. Je však třeba brát v úvahu, že na této konferenci se její účastníci dohodli pouze na řadě opatření, která se začala realizovat až mnohem později. Ještě v roce 1950 nebylo do praxe uvedeno ani jedno; do počátku 50. let neměla řada západoevropských zemí stále ještě volně směnitelnou měnu. Je tedy oprávněné tvrdit, že bretton-woodské instituce (Mezinárodní měnový fond a Světová banka pro obnovu a rozvoj), které zaručovaly, že Spojené státy vymění zahraničním vládám jejich dolarové rezervy za zlato, začaly fungovat až okolo roku 1952, kdy byl zahájen 6. Den tohoto Podsvětí. (Mayský kalendář zpravidla neurčuje, kdy byla daná věc vymyšlena, ale kdy začala skutečně fungovat.)

Z uvedeného časového diagramu by mělo být naprosto jasné, že impulsy Světového stromu určují směřování ekonomického rozvoje. Jejich propojenost je natolik výrazná, že většina ekonomů si může jen toužebně přát, aby stejné shody dosáhli ve svých teoretických prognózách. Navíc se zakládá na velmi prostých faktech, které si může prověřit kdokoli se základním ekonomickým vzděláním. V celém schématu se nicméně objevuje jedna výrazná výjimka - počátek 1. Dne Planetárního Podsvětí v roce 1992, který odstartoval dlouhé období nepřerušovaného ekonomického rozkvětu Západu, zejména ve Spojených státech. Ekonomika 90. let se jevila jako mimořádně úspěšná; množství inovací v počítačovém průmyslu a telekomunikacích vytvořilo víru v hospodářský růst, který bude pokračovat donekonečna. Toto období prosperity se navíc odehrálo v situaci, která je v dějinách světové ekonomiky nová: v podstatě už neexistuje žádný zlatý standard.

Je namístě povšimnout si paralel mezi Dny Planetárního Podsvětí a Podsvětí Národů, jimž vládne Ometeotl / Omecinatl. V 7. Dni Podsvětí Národů se na Západě začaly používat papírové bankovky, což znamenalo abstrakci skutečné hodnoty. Když začal 7. Den Planetárního Podsvětí, ztratila papírová platidla veškerý vztah k reálné hodnotě, která byla v tomto případě zastoupena zlatem. Světová ekonomika tak přešla na peněžní systém, jenž je v podstatě „bezpečný“. (Berme tento výraz s určitou nadsázkou, protože nikdo z nás se bez peněz neobejde - avšak v celkovém obraze je toto tvrzení zcela pravdivé.)

	7. Den	2011 dvojbožstvo Stvořitel
		1992 bůh času před svítáním
zrušení orettonwoodského systému (1972)		1972 bohyně zrození
zavedení brettonwoodského systému (1950-1954); vláda USA se zavazuje ke směně dolarů za zlato pro druhé země	6. Den	1952 bůh temnoty
federální banka nařizuje stažení všech zlatých dolarů z oběhu (1933)		1932 bůh světla
oficiální zavedení zlatého standardu (1914)	5. Den	1913 bůh deště a války
založení federální banky (1913)		1893 bůh hojnosti a kukuřice
vláda USA zřizuje monopol na ražbu všech zlatých dolarů (1873)	4. Den	1873 bůh smrti
zákaz používání zahraničních zlatých mincí jako platidla (1857)		1854 bohyně lásky a porodu
skutečné zavedení zlatého standardu (1834)	3. Den	1834 bůh slunce a válečníků
		1814 bohyně vody
ražba prvních amerických dolarů ve zlatě a ve stříbře (1794)	2. Den	1794 bůh země
v USA zavedena jednotná kontinentální měna ve formě bankovek (1776);		1775 bůh ohně a času
	1. Den	1755

Obr. A.3 Planetární Podsvětí a proměny vztahů mezi americkým dolarem a zlatem s označením vládnoucích božstev jednotlivých Dnů a Nocí.

Co se za tímto krokem skrývá? Je dobře známou skutečností, že smyslem odloučení hodnoty peněz od hodnoty zlata v dobách, kdy se ekonomika začíná propadat, je udržení chodu průmyslové výroby - a sice umělými prostředky (odloučením od reálné hodnoty). Již méně je ovšem známo, že ony ekonomické propady jsou důsledky mentálních vlivů Nocí mayského kalendáře. Tak jako tvůrčí aktivita roste počátkem nových Dnů, existuje i riziko, že se ekonomika „přehřeje“; v takových případech pak vzniká tendence křísit k životu zlatý standard. Výsledkem zrušení zlatého standardu na dlouhá období a množství bankovních mechanismů, o nichž se zde nebudu podrobně rozepisovat, je současný peněžní systém - pouhý mentální konstrukt založený na „důvěře“, kterou v něj lidé vkládají.

Současně bychom si ale také měli povšimnout další události, která se v roce 1992 ve finančním světě objevila, a sice plánu Evropské unie o zavedení společné evropské měny; toto rozhodnutí vstoupilo v platnost přesně v okamžiku, kdy nastoupilo Galaktické Podsvětí - v lednu 1999. V jistém smyslu to bylo ještě důraznější oslabení spojitosti mezi měnou a zlatem, protože na rozdíl od USA nemá Evropská unie dostatečné zlaté rezervy, takže hodnota eura je založena výlučně na „důvěře“, kterou Evropané mají vůči společnému majetku všech členských států. Dnešní celosvětový finanční systém je tedy v krajní míře odcizen jakékoli skutečné reálné hodnotě. Je to zřejmé právě ve Spojených státech, kde nelze papírové bankovky směnit za zlato, a ještě více u společné evropské měny, kde je naprosto nemožné vyčíslit majetek, který jednotlivé státy vlastní, aby tím mohly podepřít „hodnotu“ eura.

To nás přímo dovádí k otázce, jak se bude tato „ekonomika“ v Galaktickém Podsvětí vyvíjet. Jestliže byla v jeho 1. Den (4. ledna 1999) poprvé zavedena společná měna, můžeme se ptát, není-li v tom nějaký hlubší význam, než je patrné na první pohled. Pokud můžeme očekávat, že dominantní role Západu postupně odezní (viz časový plán na obr. 7.4, str. 143), pak je docela dobře možné, že nová měna bude součástí „narázníkové“ role, kterou bude Evropa mít při nadcházejících konfliktech mezi Východem a Západem.

Z ekonomického pohledu byl nicméně 1. Den Galaktického Podsvětí - alespoň ve vyspělých evropských zemích - obdobím zvýšeného nadšení z „nové ekonomiky“ a rozvoje informačních technologií, které mají podobný dopad jako průmyslová revoluce v 18. století. Z paralely s 1. Dnem Planetárního Podsvětí můžeme soudit, že se jedná o rozšířený impuls. Pro investory to byla mimořádná inspirace a všechno, co mělo nějakou spo-

jitost s Internetem či telekomunikační technologií, vylétlo na akciových burzách do závratné výše.

Zdá se tedy, že Dny nadcházejícího Podsvětí s sebou budou přinášet ekonomický vzestup a Noci pokles, tak jak tomu bylo u obou nižších Podsvětí. Prozatím toto schéma fungovalo, takže například 2. Noc, jmenovitě rok 2002, se projevil - jak se dalo předvídat podle jeho energie - dramatickým propadem akcií telekomunikačních služeb, jež provázela série skandálů s účetními podvody. V souvislosti s průmyslem informačních technologií se tedy zdá, že i když se v Galaktickém Podsvětí projevuje vyšší tunová frekvence, jeho průběh je přímou paralelou nižších Podsvětí, kde Dny představovaly rozkvět ekonomiky, kdežto Noci její propady.

Ekonomické předpovědi ovšem s největší pravděpodobností nebude možné servírovat na stříbrném podnose; například dnes (2003) se hovoří o možnosti dvojitého propadu ekonomiky. Každé Podsvětí si konec konců vytváří svůj vlastní rámec vědomí s osobitými charakteristikami, proto se mohou objevovat jevy, které jsou z pohledu minulosti zcela neočekávané. Proto je třeba být při vytváření výkladů nanejvýš opatrný. Jednak proto, že paralely s předchozími Podsvětími komplikuje skutečnost, že Galaktické Podsvětí již nebude nahrávat levé mozkové hemisféře. Takže i když Dny budou dál obdobím tvůrčí činnosti, nebude se jednat o abstraktní tvořivost levé mozkové hemisféry, ale pravé. Jestliže budou Dny prospívat průmyslu informačních technologií, musíme se ptát, co se v těchto obdobích stane s globálním „bezecným“ peněžním systémem, bude-li mít přízeň opačná polovina mozku. Bezesporu se bude snažit vytvořit protiváhu abstraktní ekonomiky racionální části mozku. Protože budou životní hodnoty méně abstraktní, bude celý systém „hry na monopoly“ v ohrožení. Pokud se bude stále zvyšovat počet těch, kteří se jí už nebudou chtít účastnit, lze také očekávat reakce od některých největších hráčů, pro které je tato hra mocným nástrojem k prosazování dualistického vědomí a potřeby ovládat druhé. Mentální pole, které se vytvoří během Galaktického Podsvětí, se proto ve významných ohledech bude vyvíjet nejen po vzoru nižších Podsvětí, ale také v jeho přímém rozporu. Za vysoké tunové frekvence, v níž se toto Podsvětí vyvíjí, je dobré nenechat se zaskočit překvapením. Z předchozího je však zcela zřejmé, že ekonomické cykly budou postupovat ve shodě s mayským kalendářem.

dodatek 2

PRAKTICKÉ VYUŽITÍ MAYSKÉHO KALENDÁŘE

Vzkříšení tzolkinu

Tzolkin lze používat na dvou úrovních. Jedna je kosmická či globální a slouží jako podklad prorokování budoucnosti, například schéma 7. Dnů a 6. Nocí; té jsme v této knize věnovali nejvíce místa. Druhá úroveň je individuální, kde se její využití podobá osobní věštbě. Na duchovní rovině jsou tyto dva způsoby využití tzolkinu přímo propojeny: kdyby nebylo možné prorokovat budoucnost, nebylo by možné věštit - a obráceně.

Nicméně se zdá, že v posledních staletích se role tzolkinu jako prorockého nástroje prakticky vytratila. Dnešní Mayové využívají tzolkin zhruba ke čtyřem různým účelům, které spolu vzájemně úzce souvisejí. Prvním je určení energie, která ovládá příslušný den tzolkinu, z níž lze usuzovat na doporučení pro vhodné činnosti.

S tím je blízce spřízněna i druhá funkce tzolkinu jako ukazatele pro cyklické náboženské slavnosti, které jsou příslušné pro určité zvláštní dny. Zatímco křesťanský církevní kalendář se řídí podle gregoriánského cyklu, duchovní rok Mayů byl založen na tzolkinu. Jedním z takových posvátných dnů je například 8 Batz (nebo 8 Chuen) u domorodců v Momostenangu. Uchazeči o pozici strážce dnů jsou v tento den vysvěcováni a dostávají zvláštní výcvik po následujících 260 dnů. Podobných slavností a posvátných dnů je v průběhu jednoho cyklu pochopitelně celá řada.

Tzolkin také používají domorodí šamani k věštění. V podstatě je to podobné jako tahání tarotových karet, místo tarotových symbolů se však používají znaky tzolkinu. U těchto věšteckých metod se jed-

notlivým denním znamením a číslům přiřazují specifické významy, jež si šamani často předávají jako tajemství.

Konečně čtvrtým využitím tzolkinu je zjišťování informací ze dne narození, především co se týká charakteru a možného osudu. Protože má v cyklu tzolkinu každý den osobitou energii, můžeme se o sobě dozvědět řadu věcí právě z povahy dne, ve který jsme přišli na svět. V následujících pasážích uvedu několik tipů, jak lze využívat kombinace tzolkinu pro osobní použití a naznačím cesty, kterými se může snaživý čtenář o této otázce dozvědět víc. Je však třeba mít na paměti, že skutečný mayský tzolkin byl oživen teprve nedávno a mimo hranice Guatemaly se posvátného kalendáře používá stěží 10 let. Stále tedy čeká na to, až bude moci zaujmout své právoplatné místo v dědictví této planety.

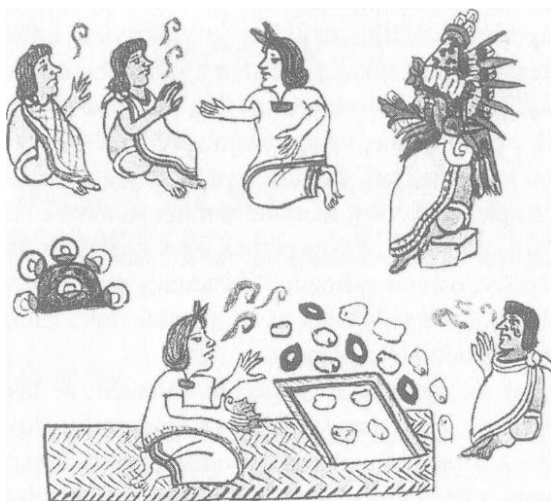
Každý, kdo se rozhodne využívat tento kalendář, se tak účastní průkopnického výzkumu. Používat tzolkin pro moderního člověka znamená znovu se spojit s kosmickým tvůrčím procesem, pramenem naší existence. Tzolkin nám tedy může pomoci v uvědomování si různých proměnlivých energií dominujících různým časovým obdobím a naučit nás jejich přízeň využívat.

20 denních znamení

Je-li mayský kalendář, jak jsme si ukázali, časovým plánem kosmického tvůrčího procesu, pak to znamená, že pokud se používá správně, může nám pomoci se s tímto procesem individuálně sladit a tím také objevit skutečný účel našeho života. Můžeme se vlastně ptát, jestli vůbec má náš život nějaký účel, pokud nějaký účel nemá současně i vesmír, v němž žijeme. Existuje-li však kosmický plán, pak to znamená, že některé věci se mají v daný čas stát a jiné naopak nemají. A to je jednoznačné potvrzení účelného dění. Abychom tedy mohli zřetelněji prožívat události, které se mají dít, měli bychom se řídit kalendářem, který je v souladu s rytmem božského tvůrčího procesu, a snažit se srovnat své životní cesty s těmito rytmy vyššího celku.

V této knize jsme se věnovali zevrubnému popisu 13 Nebes a 13dennímu počtu. Tzolkin se však také skládá z 20denních cyklů, uinalů, které vznikají koloběhem 20 denních znamení taktéž nazývanými Vládci dnů (viz obr. B.2). Ve věštění se většinou větší důraz klade na denní znamení při narození než jeho číslo, a tak se právě denním znamením budeme na tomto místě věnovat podrobněji.

Ohledně energie každého Vládce dnů v 20denním cyklu je dodnes do-

Obr. B. 7 Šamanka soudí spor mezi dvěma osobami a provádí věštbu prostřednictvím rozhazování mušlí.

chováno množství tradičních informací. Povaha této energie je do jisté míry zakódována už v samotném grafickém znaku, který ji symbolizuje. Obvykle se jedná o určité „téma“, které vládě určitého znamení dominuje. I když jsou tzolkiny Mayů, Aztéků a Cerokiů sladěné, přesto existují rozdíly v symbolice jednotlivých dnů, což má částečně původ v odlišném prostředí, v nichž tyto specifické tradice vznikaly. Přesto jsou archetypální vlivy, jež se v nich odrážejí, evidentně totožné. Těm, kdo by chtěli o tradičních významech denních znamení získat hlubší znalosti, doporučuji, aby je prostudovali z odlišných hledisek, která nabízejí dochované tradice. Mayský pohled popisuje Kenneth Johnson v knize *Jaguáři moudrost*, aztéckými denními znameními se zabývá Bruče Scofield ve studii *Denní znamení* a kulturní odkaz Cerokiů je nejvýstižněji podán v publikaci Ravena Haila *Posvátný kalendář Cerokiů*. V uvedených knihách jsou denní znamení doplněna tradiční mytologií a filozofií jednotlivých kultur. „Strážci dnů“ a šamani náležející k různým tradicím by jistě mohli v tomto ohledu mnoho informací doplnit. Zvláště strážci kalendáře zdědili a nashromáždili mnoho pozoruhodných znalostí o magickém významu denních znamení.

Podobně jako 13 posvátných čísel je i 20 denních znaků spojeno s řadou

božstev, jež konkrétním dnům vtiskují svou energii. Podobně jako u studia čísel můžeme o energiích 20 piktogramů získat cenné informace prostřednictvím povahy božstev, která jim vládnou. Na obrázcích B.2a-b jsou rovněž uvedena jména totemových zvířat podle dnešních quichéských Mayů.

V současném světě se narozeniny slaví výlučně podle astronomického cyklu, takže pokud se někdo narodil například 12. května 1951, bude své narozeniny slavit vždy 12. května podle gregoriánského kalendáře. Tyto narozeniny však nejsou jediné, které může člověk oslavovat. Oslava narozenin podle astronomického roku zjevně koresponduje s představou jedince jako složky fyzického vesmíru spíše než s vědomím, že je duch, který se zrozuje do vesmíru posvátného času.

Mayové slavili narozeniny podle duchovních energií dne narození, které se cyklicky opakují každých 260 nebo 360 dnů. V tomto způsobu připomínání našeho příchodu na svět se odráží zcela odlišný způsob pohledu na obsah pojmu člověk. Jsou-li narozeniny vnímány v kontextu duchovního času tunových či tzolkinových cyklů, znamená to, že člověk je vnímán především jako duchovní bytost. A protože jsou to energie cyklů vědomí, které vytvářejí tento vesmír, může být pro člověka podstatnější vědět, kdy se narodil v kontextu evolučního duchovního času než v kontextu stále dokola se opakujících astronomických cyklů.

A tak ještě dnes dávají potomci Mayů do vínku svým novorozencům kombinaci čísla a denního znamení podle tzolkinu. To proto, že narození v příslušný den může mít důležité důsledky pro váš osud i pro váš charakter. Podle metody uvedené v Dodatku 3 si můžete spočítat vlastní energii data svého narození v tzolkinu podle klasického počtu quichéských Mayů. Pro tento účel je rovněž možné stáhnout si speciální kalkulačku z Internetu (korelace 584 283). Při těchto výpočtech nicméně hraje důležitou roli fakt, od kterého okamžiku se počítá počátek dne. Ze své osobní zkušenosti - protože žiji ve Švédsku, kde se délka dne a noci v průběhu roku proměňuje víc než na jiných místech planety - pokládám za skutečný počátek dne východ slunce.

Některé povahové rysy jedinců narozených v určitém denním znamení jsou uvedeny na obr. B.2. Jak jsme již poznali, má každý den svou jedinečnou energii poznamenanou zvláštním rámcem vědomí, což znamená, že i den narození je jedinečnou kombinací polarit vědomí na různých úrovních. Proto se zdá přirozené, že energie našeho dne narození bude utvářet naše postoje ke světu a vztahy k okolí - tedy některé naše povahové rysy. Tyto rysy jsou často symbolizovány archetypálními postavami zvířat. I ta denní znamení, která nejsou přímo pojmenována po konkrétním zvířeti,

jsou nicméně spojena s nějakým totemovým zvířetem čili *nagualem*.

Vedle počtu podle kosmického tzolkinu existuje ještě individuální tzolkin, jehož počátkem je právě den vašeho narození. Pokud jste se tedy narodili v den 8 Cauac (což je podle kosmického tzolkinu 99. kin), bude to ve vašem individuálním tzolkinu 1. kin (tj. 1. den). Den 3 Eb (172. kin) pak bude ve vašem individuálním kalendáři roven dni 8 Ben ($172 - 99 = 73$). Vlnové momenty kosmického a individuálního tzolkinu pak poběží paralelně, i když s konstantním fázovým posunem. Kosmická energie tzolkinu tak pro vás bude mít individuální význam v závislosti na dni vašeho narození v rámci tzolkinu.

V cyklu tzolkinu tedy existují určité dny, kdy se mohou odehrávat významné události vašeho života a ty mohou sloužit jako vodítko pro určení vašeho životního poslání. Důvod je v tom, že pokud si zvolíte zrození do posvátného vesmíru času například v den 7 Ik, pak všechny dny, které mají energii 7 nebo Ik budou reaktivovat vaši paměť, abyste si mohli vzpomenout, proč jste přišli na svět a jaké v něm máte poslání. Obecně to znamená, že v dny, kterým vládne číslo a znamení, ve kterém jste se narodili, bude mít vaše životní poslání „příznivý vítr v zádech“. Události, které vás v tyto dny potkají, nemusejí být pochopitelně vždy příznivé a někdy mohou mít formu ponaučení, která musíte pro svůj další růst získat. Totéž může platit i pro různé tůny Galaktického Podsvětí, v němž lidé zrozeni pod znamením 7 Ik mohou zjistit, že právě 7. Nebe je pro naplnění jejich životního poslání to nejpodstatnější.

Pokud žijete v souladu s energetickými cykly vesmíru, také si všimnete, že důležité události mající souvislost s vaším životním posláním se budou odehrávat ve dny, kterým vládne znamení dne vašeho narození. Je to proto, že tyto dny představují přechody z jednoho uinalů do druhého ve vašem individuálním tzolkinu, což znamená, že signalizují vaše důležité energetické přechody. Můžete jich využívat jako ukazatelů, které vás informují o tom, do jaké míry se držíte či odchyľujete od svého životního poslání. Čím více vás budou důležité události zastihovat právě ve dny znamení nebo čísla vašeho narození, tím větší máte jistotu, že jdete cestou, která je s vaším posláním v souladu. Pociťování energií posvátného kalendáře vám tak pomůže uvést svůj život do souladu s plánem stvoření.

S ohledem na kosmický tok času je dobré si uvědomit ještě jednu věc. To, kdo jste a co se z vás může stát, nezávisí pouze na energii dne, ve který jste se narodili. V tzolkinu lze vidět ještě hlubší význam vašeho narození

spočívající ve skutečnosti, že v onen den jste vstoupili do nepřetržitého toku posvátného času. Jestliže jste se například narodili dne 9 Ik, znamená to také, že v toku vesmírného času je druhým dnem vašeho života 10 Akbal. Skrze energii vašeho tzolkinu v den narození jste uvedeni do toku kosmického času, který bude bez jediného přerušení pokračovat po celý váš vezdejší život. Abych použil sám sebe jako příklad: narodil jsem se v den 5 Ix, 5 Jaguár. To znamená, že uběhlo dalších 7 dnů, než jsem prožil svůj první přechod z jednoho uinalů do druhého, a 9 dní, než se dostavilo nové „třináctidení“ - dva první významné energetické přechody v mém životě. A hic - dnes, o mnoho tzolkinu později, tu sedím a píšu knihu o významu číslovek 7 a 9 ve vesmíru...

To, že lidé mají své osudy, plyne právě z toho důvodu, že skutečně existuje kosmický plán, jehož Světlo usměrňuje tok našich aktivit. Některé věci se mají stát a jiné zase nemají podle toho, zda jsou či nejsou v souladu s proudem tvůrčího Světla, jemuž dává podobu vesmírný tzolkin. Náš individuální osud stojí náš individuální tzolkin, který se počítá ode dne našeho narození. To, jakým způsobem jsou naše individuální cykly sladěny s vesmírnými cykly proto výrazně promlouvá do toho, zda naše individuální osudy ladí s proudy tvůrčího Světla, jež je nám dostupné.

Nejen lidé, ale všechno ostatní, co se rodí - například národy (třeba Spojené státy, které vznikly přesně 4. července 1776, tedy 9 Ben), firmy, zvířata (osobně znám jednoho psa, který se stejně jako já narodil v den 5 Jaguár a i když se vidíme zřídka, chováme se k sobě jako staří známí), rostliny či jakýkoli jiný jev - vytváří svůj vlastní individuální tzolkin. Navzdory této potenciální nejednotě však existuje pouze jediný vesmírný tzolkin, který řídí celý vesmír a který je svrchním harmonickým tónem všech větších či menších cyklů, které působí na jeho evoluci.

Je také dobré všimnout si, že specifická energie ve skupině lidí, jako je rodina, firma nebo zájmový kroužek, vzniká v závislosti na energiích narození jednotlivých účastníků. Ke zjištění energie data narození jednotlivých členů dané skupiny můžete použít tabulky 1.1 (str. 12) a 6.4 (str. 122) a pak můžete studovat výsledek. Ze vztahu mezi různými energiemi tzolkinu je možné dozvědět se o vztahu mezi lidmi mnoho zajímavých věcí.

Kontext dne narození v tzolkinu

V širším kontextu sděluje samotná kombinace tzolkinu jen omezenou informaci o povaze energie příslušného dne. Určitá kombinace plama pro

mayský znak	aztécký znak	vládnoucí aztécké božstvo	nagual (totem)
Imix 	Cipactli 	Tonacatecuhtli bůh plodivé síly	ryba / aligátor
Ik 	Ehecatl 	Ehecatl bůh větru	lasice / rys
Akbal 	Calli 	Tepeyollotl srdce hory	kolouch
Kan 	Cuetzpallin 	Huehucocoyotl bůh tance	ještěrka
Chicchan 	Coatl 	Chalchiuhtlicue bohyně vody	had
Cimi 	Miquiztli 	Tecciztecatl bohyně měsíce	sova
Manik 	Mazatl 	Tlaloc bůh deště a války	jelen
Lamat 	Tochtli 	Mayahuel bohyně vína	králík
Muluc 	Atl 	Xiuhtecuhtli bůh ohně a času	žralok
Oc 	Itzcuintli 	Mictlantecuhtli bůh smrti	divoký pes

Obr. B.2a První desítka Vládců dne s odpovídajícími božstvy a nagualy (totemy).

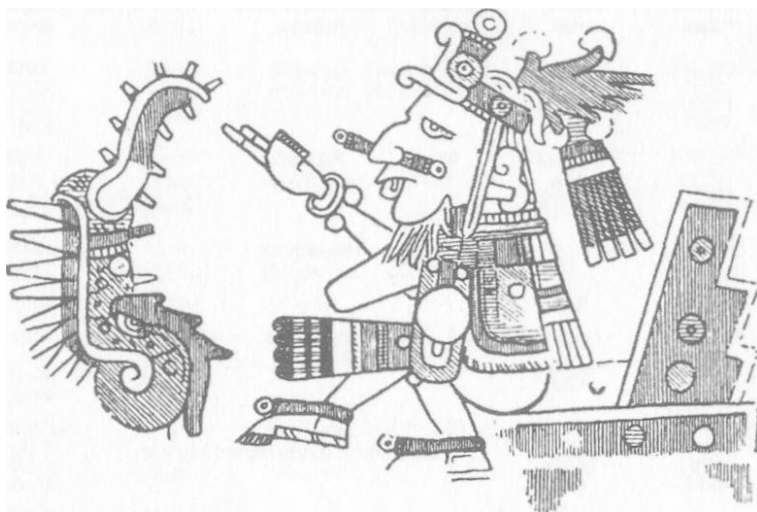
den narození tedy rozhodně neurčuje vše. Z poněkud extrémního příkladu je zřejmé, že ten, kdo přišel na svět v den 4 Eb (1. června) roku 1, se narodil do naprosto odlišného rámce vědomí, jako ten, kdo se narodil v den 4 Eb, (20. dubna) roku 2000.1 když tedy 4 Eb tzolkinu vládl oběma dnům, jejich kontext je naprosto odlišný.

Tzolkin v denním cyklu je jen jakýmsi mihotáním vlnek na vzdouvajících se vlnách oceánu stvoření a vyšší vlnové cykly jsou tedy pro určení našeho rámce vědomí mnohem zásadnější. Velký význam pro věštění má

mayský znak	aztécký znak	vládnoucí aztécké božstvo	nagual (totem)
Chuen 	Ozomatli 	Xochipilli bůh květin	opice
Eb 	Malinalli 	Patecatl bůh léčitelsví	drozd
Ben 	Acatl 	Tezcatlipoca bůh temnoty	včela
Ix 	Ocelotl 	Tlacolteotl bohyně lásky a porodu	jaguar
Men 	Cuauhtli 	Xipe Totec bůh temnoty / z kůže stažený bůh	kvesal
Cib 	Cozcacuah 	Itzpapalotl obsidiánový motýl	sup
Caban 	Ollin 	Xolotl / Nanahuatzin příšera se psí hlavou / slunce	datel
Etznab 	Tepcatl 	Chalchiuhtotolin ptačí podoba Tezcatlipocy	vlk
Cauac 	Quiahuitl 	Tonatiuh bůh slunce a válečníků	lev
Ahau 	Xochitl 	Xochiquetzal bohyně květin	orel

Obr. B.2b Druhá desítka Vladců dne s odpovídajícími božstvy a nagualy (totemy).

proto také baktún, katún a tún, v němž se rodíme, jak je patrné z detailnějšího studia starých mayských stél. Pokud bychom brali v úvahu pouze dny narození podle tzolkinu, pouze bychom uvízli v představě neustále dokola se opakujících cyklů, v tomto případě 260denních. Vesmírné stvoření je však necyklické a nelineární. Proto i kalendář, který jej má správně popisovat, musí mít evoluční a spirální charakter a zahrnovat několik rovin vývoje. Teprve v evolučním kontextu, který je vytvářen mnohem delšími cykly, získává energie data narození v tzolkinu svůj pravý význam.

Obr. B.3 Aztécký bůh Tonacatecutli s denním znamením Cipactli (aligátor), jemuž vládne.

Kontext celého tzolkinu má rovněž velký dopad na určování významu čísla dne vašeho narození. Jak již bylo uvedeno, číslo v kombinaci znamená, že den je ovládán určitým božstvem. Číslo 2 v datu 2 Chuen je například ovládáno bohem Tlaltecuhctlim (viz obr. 2.2, str. 30), avšak toto číslo v dané kombinaci taktéž říká, že jste se narodili v treceně Oc, přesněji v jejím 2. dni. To také znamená, že jste Chuen (Opice) v Oc (Psu) a že tedy vaše osobnost nese rysy Psa, i když je vaším denním znamením Opice. Protože jste se narodili už ve 2. dni trecenia Psa, nebudou jeho rysy ve vaší povaze tak dominantní, jak by tomu bylo u vyšších čísel, třeba 12 či 13 téhož trecenia. Z toho plyne, že číslo před denním znamením také jednoznačně určuje, v jakém jste se narodili treceniu a jakém uinalů dalších cyklech, které mohou vaši osobnost a osud výrazně ovlivňovat.

Energie tzolkinu ve vašem narození proto není jen číslo plus piktogram; její skutečný význam lze pochopit jedině v kontextu celého 260denného cyklu. Narodit se v den Chuen například znamená úplně něco jiného, pokud je to 9 Chuen v uinalů Tezcatlipocy nebo 2 Chuen v uinalů Quetzalcoatla. Chuen je vždy veprostřed uinalů, protože však samy uinaly mohou mít velmi odlišné energie, bude mezi 9 Chuen a 2 Chuen výrazný rozdíl. Energie kombinace 9 Chuen je tedy velmi jedinečná. Zkušenosti mayští

strážci kalendáře tvrdí, že abyste rozuměli významu svého data narození v tzolkinu, musíte na ně pohlížet v souvislosti všech 260 kombinací, jako na velejemný světelný filtrát. Také záleží na tom, ve kterém se narodíte čtyřdení, pětidení (quintaniu), třináctidení (treceniu), dvacetidení, dvaapadesátidení a pětadesátidení.

Tunové narozeniny

Vedle dne narození podle tzolkinu máme ještě narozeniny každých 360 dnů, jakési „tůnoviny“ či „výtůní“. Tyto tunové narozeniny představují oslavu dne narození v duchovním roce o 360 dnech, nikoli astronomickém roce, který je o 5 dnů delší. Mayští panovníci starověku běžně stavěli kamenné stély na počest svých tunových či kamnových narozenin; jen zřídka nacházíme na stélách šamanských králů zmínku o datu v tzolkinu. Zdá se proto, že jejich duchovní, tunové narozeniny pro ně byly mnohem důležitější než ty fyzické. A katúnové narozeniny byly ještě významnější, neboť se vědělo, že katún v sobě nese velký prorocký význam. I dnes vám mohou vaše tunové narozeniny o vašich životních vzestupech a pádech a nových začátcích říct víc, než pouhý den podle tzolkinu. Domnívám se, že význam tunových narozenin byl při renesanci mayského kalendáře, k němuž dochází v posledních letech, značně nedoceněn.

Oslavovat svoje tunové narozeniny představuje způsob, jak se naladit na fázovou vlnu božského stvoření, které se vyvíjí především podle tunových cyklů. Mezi dnem narození podle tzolkinu a tunovými narozeninami je zřetelný rozdíl. Zatímco v údajích z tzolkinu se odráží energie vašeho narození, runové narozeniny představují uzlový den ve vašem energetickém cyklu, který hodně prozrazuje o tom, do jaké míry je váš individuální vývojový proces sladěn s těmi vyššími. Energie dne vašeho narození se vrací každých 260 dnů, kdežto každých 360 dnů po vašem narození nastává uzlový bod ve vašem osobním duchovním tunovém cyklu. Tyto dva dny budou vždy provázány tímtož denním znamením, ovšem vlastní číslo 13denního cyklu dne vašeho narození bude pokaždé jiné.

Je možné rovněž si ověřit, do jaké míry je váš vlastní duchovně evoluční cyklus v souladu s cykly jiných osob, a to tak, že číslo svého kinu umístíte na kružnici rozdělenou do 360° a totéž provedete i s kinem druhé osoby (obr. B.5). Výsledný úhel mezi vámi vám napoví, do jaké míry jsou vaše duchovní vlny sladěné.

mayský znak	aztécký znak	typické rysy
Imix 	Cipactli 	iniciátor, od přírody pečovatel
Ik 	Ehecatl 	komunikativní, duchovně zaměřený, mnohostranný
Akbal 	Calli 	silný, výkonný, se smyslem pro rodinu
Kan 	Cuetzpallin 	aktivní, dynamický, sexuálně náruživý, toužící po vůdcovské roli
Chicchan 	Coatl 	energický, magický, charismatický
Cimi 	Miquiztli 	materialistický, dbalý pohodlí
Manik 	Mazatl 	duchovní, vlivný
Lamat 	Tochtli 	výkonný, mající přízeň štěstěny
Muluc 	Atl 	emotivní, snivý, často nevyrovnaný
Oc 	Itzcuintli 	vytrvalý, věrný, ochotný spolupracovat

Obr. B.4a Charakteristické povahové rysy spojené se znamením dne narození

Na základě dne vašeho narození podle tzolkinu tedy můžete zjišťovat svou energetickou kompatibilitu s jinými lidmi, zatímco prostřednictvím svých tunových narozenin si můžete ověřit, do jaké míry jste s nimi sladění, což je otázka zcela odlišná. Úhly v blízkosti 0° nebo 180° naznačují spřízněný duchovní vývoj, zatímco poblíž 90° a 270° mohou znamenat pravý opak.

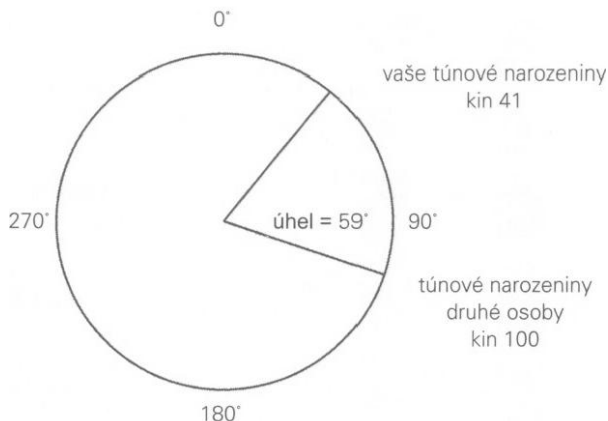
Každý 13. tún se oba cykly - tzolkin a osobní tunový cyklus - sesynchronizují, což z každých 13. tunových narozenin činí velmi mocný den. 52. tún (4×13) po vašem narození bude tato síla ještě dále znásobena. Nejenže se

mayský znak	aztécký znak	typické rysy
Chuen 	Ozomatli 	umělecké vloh, sebestředný, všestranné zájmy
Eb 	Malinalli 	zdrženlivý, nenápadný, dbalý prospěchu budoucích pokolení
Ben 	Acatl 	autoritativní, erudovaný, schopný
Ix 	Ocelotl 	uzavřený, vnímavý, inteligentní, s jasnovidným nadáním
Men 	Cuauhtli 	nezávislý, ctížádostivý
Cib 	Cozcacuah 	vážný, přemýšlivý, moudrý
Caban 	Ollin 	praktický, nadšený
Etnab 	Tepcatl 	rozumný, vyrovnaný
Cauac 	Quiahuitl 	mladistvý duch, zvědavý, přátelský, zajímající se o filozofii a duchovní vědy
Ahau 	Xochitl 	umělecky založený, zasněný, romantický

Obr. B.4b Charakteristické povahové rysy spojené se znamením dne narození

sesynchronizují 260denní a 360denní cykly, ale stane se tak v těsné blízkosti dne či dokonce přesně v den, kdy jste byli počati. 52. tunové narozeniny jsou tak jakýmsi znovuzrozením či znovupočítáním a tedy počátkem nové duchovní fáze vašeho života, v němž se stáváte „moudrým staršinou“.

Stejně tak je zajímavou skutečností, že den narození podle tzolkinu se shoduje s narozeninami podle gregoriánského kalendáře každých 42 let, což znamená, že dojde k propojení fyzikálních a duchovních energií vašeho narození.

Obr. B.5 Kruh rozdělený do 360° je možné použít ke stanovení úhlu mezi túnovými narozeninami různých osob a tímto způsobem zjišťovat, do jaké míry jsou jejich duchovní cesty sladěné.

Jak posílit vnímavost vůči duchovnímu kalendáři

Existuje několik způsobů, jak se naladit na energie posvátného kalendáře a být k nim vnímavější, aby se jeho různé energie pro vás staly skutečnou realitou. Pokud si seženete mayský kalendář, pak můžete začít tak, že si budete všimát, jak prožíváte přechody mezi túny, uinaly, atd. Můžete se naučit významy jednotlivých kosmických energií projevujících se v jednotlivých denních znameních a číslech, a to například tak, že budete každý den chvíli meditovat o příslušné kombinaci piktogramu a čísla objevující se v daný den. Stejně tak můžete svou citlivost vůči těmto energiím zvýšit zavedením určitých zvyků a rituálů (například modlitbou k Vládčům dne).

Podobně můžete každý den třecenia meditovat za zvuku tónů vzestupné stupnice C dur, které odpovídají příslušnému dni. Někteří autoři dokonce doporučují pro různá denní znamení různé druhy sexu. Stejným způsobem, jakým je svázáno cvičení tchaj-t'i s číslem 108 (viz kapitola 9), je taktéž možné provázat cvičení jógy nebo jiných duchovních technik s mayským kalendářem. Podobně je každému z denních znamení přiřazen určitý esenciální olej, který podporuje vnímavost vůči jeho energiím. Ve starém Mexiku se lidé řídili také cyklickým stravováním, jak je naznačeno na obr. B.6,

což je další ze způsobů, jak se naladit na duchovní časový rytmus. Zjistěte, které ze smyslů jsou pro vás klíčové - čich, zrak, chuť, sluch či hmat - či co jiného na vás působí, a podle toho si vytvořte cyklické návyky, ať už kolem svého individuálního tzolkinu, nebo kolem toho kosmického.

V mayské tradici byly jednotlivým dnům přisuzovány příznivé či nepříznivé energie pro vykonávání určitých aktivit; několik příkladů z knihy Marcuse de Paza Mayský kalendář, je uvedeno na obr. B.6. Osobně ovšem přiznávám, že se takovými režimy ve svém životě nijak zvlášť neřídím. Uznávám, že je v nich zakotven nějaký racionální základ. Zvažme ale, jak se lidské vědomí měnilo během polarizovaných a sjednocujících rámců vědomí v období celého Velkého cyklu; v jejich důsledku se fungování lidského mozku s různými kombinacemi tzolkinu mění. Některé dny tedy mohou být příznivé k tvůrčí činnosti, zatímco jiné jako by navozovaly potřebu odpočinku. Domnívám se proto, že doporučení uvedená na obr. B.6 jsou až příliš konkrétní a většina z nás by je nejspíš musela upravit tak, aby byla pro dnešní dobu smysluplná.

Jsem však přesvědčen, že určité dny v tzolkinu mají schopnost na sebe vázat určité události; zvláště si tento vztah uvědomuji u uinalů, konkrétně u jejich počátečních, prostředních a koncových znamení. Tzolkin používám prakticky tak, že pokud chci zahájit určité významnější aktivity, spouštím je v 1. uinalu a následně sleduji, jak se jejich cíle zhmotňují ve vztahu s kosmickými energiemi zakotvenými v tzolkinu. Celý koloběh se pak stává cyklem znovuzrození či „opětovným těhotenstvím“, jak to nazývají současní mayští šamani. Během tohoto 260denního znovuzrození si všímám toku uinalů a vazeb, které tyto uinaly v mém životě vytvářejí ve vztahu k mým cílům. Tak mohu rozeznávat realitu energetického toku a přitom si zachovávat svobodnou vůli ve všem, co podnikám. Možností je spousta. Pravděpodobně nikdo nemá jednoznačnou odpověď na otázku, jak se má tzolkin dodržovat (pokud takový způsob skutečně existuje), každý z nás to však může libovolně zkoumat. Jeho energie jsou nade vší pochybnost skutečné.

mayský znak	aztécký znak	den příhodný pro...	doporučená potrava
Imix 	Cipactli 	koupě nemovitosti	ryba
Ik 	Ehecatl 	péče o domácí zvířectvo	dušená zelenina
Akbal 	Calli 	námluvy	krůtí hody
Kan 	Cuetzpallin 	modlitby k horským duchům	plody kaktusu
Chicchan 	Coatl 	modlitby za sňatek	vejce
Cimi 	Miquiztli 	modlitby za nemocné	vnitřnosti
Manik 	Mazatl 	lov	zvěřina
Lamat 	Tochtli 	obřady za úrodu	králík
Muluc 	Atl 	očista od hříchů	ryba a půst
Oc 	Itzcuintli 	sex	pes

Obr. B.6 Podle mayské tradice jsou jednotlivé dny v tzolkinu označovány jako „dobré“ a „špatné“ vzhledem k vykonávání určitých činností. Uvádíme několik příkladů podle knihy Mayský kalendář Marcuse de Paza. (pokračování na protější straně)

mayský znak	aztécký znak
Chuen 	Ozomatli
Eb 	Malinalli
Ben 	Acatl
Ix 	Ocelotl
Men 	Cuahtli
Cib 	Cozacuah
Caban 	Ollin
Etnab 	Tepcatl
Cauac 	Quiahuitl
Ahau 	Xochitl

den příhodný pro...	doporučená potrava
peníze, zvířata a úroda	ovoce
modlitby za blahobyt	ovocná / bylinná polévka
děti	ryba
modlitby za déšť	krůtí hody
hospodářská činnost	maso a fazole
oběti za zemělé	dušené maso
modlitby za příbuzné	zelenina
očistění od kletby	půst se šťávami
cesty za obchodem	ovoce
modlitby proti zlým duchům	krůtí hody

dodatek 3

JAK SI SPOČÍTAT SVÉ DUCHOVNÍ NAROZENINY A DEN V TZOLKINU

Příklad výpočtu duchovních narozenin (tunového výročí):

Předpokládejme, že jste se narodili dne 3. října 1960 podle gregoriánského letopočtu. V tabulce C1.1 vyhledejte „denní číslo“, které odpovídá roku 1960, tj. 21 915. K němu připočtete číslo měsíce října v tunovém sloupci v tabulce C1.2, tj. 470, plus počet dnů, které již v měsíci říjnu uběhly, tj. 3. výsledek je tedy:

$$21\ 915 + 470 + 3 = 22\ 388.$$

Vydělte toto číslo $360 : 22\ 388 / 360 = 62,1888$. Odečtete celé číslo (-62) a desetinný zbytek (0,1888) vynásobte 360:

$$0,1888 \times 360 = 68.$$

Výsledek znamená, že vaše tunové výročí připadne vždy na 68. den tůnu. Chcete-li zjistit, na který den v daném roce vaše duchovní narozeniny připadají, začněte u 1. dne nového tůnu (spodní řádek na obr. 7.1, str. 132, např. 10. prosince 2003) a od něj odpočítejte 68 dnů - dostanete se tedy k datu 15. února 2004. Každý rok se datum vašeho tunového výročí bude podle gregoriánského kalendáře pochopitelně lišit.

Příklad výpočtu dne podle tzolkinu: Předpokládejme, že jste se narodili 19. ledna 1960 a chcete zjistit, kterému dni v tzolkinu toto datum odpovídá. K číslu 21 915 připočtete 236 (rok 1960 byl přestupný) a dále připočtete číslo měsíce (19) podle tabulek C1 jako u předchozího příkladu:

$$21\ 915 + 236 + 19 = 22\ 170.$$

Výsledek vydělte 260:

$$22\ 170 / 260 = 85,2692.$$

Odečtete celé číslo (-85) a desetinný zbytek (0,2692) vynásobte 260:

$$0,2692 \times 260 = 70.$$

Číslo vašeho kinu v tzolkinu je tedy 70. Na obr.l. 9-1.10 (str. 25-26) vyhledejte, kterému dni tento kin odpovídá - 5 Oc.

Poznámka: Který okamžik dne považovat za počátek dne, nebylo doposud uspokojivě vyjasněno. Podle mé zkušenosti by však jedinci narození před východem slunce měli počítat s dnem předchozím.

Pokud se vám tento výpočet zdá příliš složitý, můžete si obě hodnoty spočítat podle elektronické kalkulačky, která je volně ke stažení na mé internetové stránce <http://www.calleman.com>.

rok	den	rok	den	rok	den	rok	den
1900	0	1928	10227	1956	20454	1984	30681
1901	365	1929	10592	1957	20819	1985	31046
1902	730	1930	10957	1958	21184	1986	31411
1903	1095	1931	11322	1959	21549	1987	31776
1904	1461	1932	11688	1960	21915	1988	32142
1905	1826	1933	12053	1961	22280	1989	32507
1906	2191	1934	12418	1962	22645	1990	32872
1907	2556	1935	12783	1963	23010	1991	33237
1908	2922	1935	13149	1964	23376	1992	33603
1909	3287	1937	13514	1965	23741	1993	33968
1910	3652	1938	13879	1966	24106	1994	34333
1911	4017	1939	14244	1967	24471	1995	34698
1912	4383	1940	14610	1968	24837	1996	35064
1913	4748	1941	14975	1969	25202	1997	35429
1914	5113	1942	15340	1970	25567	1998	35794
1915	5478	1943	15705	1971	25932	1999	36159
1916	5844	1944	16071	1972	26298	2000	36525
1917	6209	1945	16436	1973	26663	2001	36890
1918	6574	1946	16801	1974	27028	2002	37255
1919	6939	1947	17166	1975	27393	2003	37620
1920	7305	1948	17532	1976	27759	2004	37986
1921	7670	1949	17897	1977	28124	2005	38351
1922	8035	1950	18262	1978	28489	2006	38716
1923	8400	1951	18627	1979	28854	2007	39081
1924	8765	1952	18993	1980	29220	2008	39447
1925	9131	1953	19358	1981	29585	2009	39812
1926	9496	1954	19723	1982	29950	2010	40177
1927	9861	1955	20088	1983	30315	2011	40542

tabulka 1

měsíc	tún	tzolkin
leden	197	237
leden (přestupný)	196	236
únor	228	268
únor (přestupný)	227	267
březen	256	296
duben	287	327
květen	317	357
červen	348	388
červenec	378	418
srpen	409	449
září	440	480
říjen	470	510
listopad	501	541
prosinec	531	571

tabulka 2

Obr. C. 1

Tabulka 1 ukazuje denní čísla odpovídající rokům podle gregoriánského kalendáře (podle Jenkinse) Poznámka: šedé stínování buněk v tabulce je pouze pro lepší přehlednost a nevztahuje se ke Dnům a Nocím.

Tabulka 2 ukazuje denní čísla odpovídající měsícům podle gregoriánského kalendáře k výpočtu tunového výročí (17) a dne narození podle tzolkinu (18).

dodatek 4

VÁLKA V IRÁKU VE SVĚTLE MAYSKÉHO KALENDÁŘE

V den 1 Men (1 Orel) podle mayského tzolkinu, v 5. uinalů 5. tůnu (jemuž vládne had duality) Galaktického Podsvětí zaútočily západní mocnosti v čele se Spojenými státy a Velkou Británií na Irák a za zhruba 2 treceiny porazily diktátorský režim Saddáma Husajna. Současná invaze má dalekosáhlé důsledky a již teď je zřejmé, že vliv této války na celosvětovou politiku je v porovnání s první válkou v Zálivu dosti odlišný - a z nemalé části také opačný. Důvod je možné hledat v tom, že k této válce došlo ve zcela jiném časovém kontextu, který podle mayského kalendáře určuje vesmírný vývoj.

V roce 1991 se rychle blížil 7. Den Planetárního Podsvětí (začal přesně 11. února 1992), a tak se 1. irácká válka stala jakýmsi symbolem nového celoplanetárního konsensu, v němž se demokratické vládní systémy začaly objevovat paralelně s pádem dřívější dělicí linie mezi východním a západním blokem. Když začal 7. Den tohoto dřívějšího Podsvětí, po celém světě se začal šířit Internet a začalo se zdát, že všechny hranice doposud bránící propojením a komunikací v globálním měřítku brzy zmizí. O rok dříve je téměř celý svět v čele se Spojenými státy jednohlasně spojil v reakci na pokus Iráku o násilnou anexi Kuvajtu. Následná vojenská operace jako by spojila celý svět. Následkem toho se Spojené státy, které vznikly v 1. Den tohoto Podsvětí, ukázaly v poslední Den jako jediná světová supervelmoc. V následném období bezprecedentního hospodářského rozmachu se Spojené státy zdály téměř všemocné. A co se týče jevů rozvíjejících se v tomto Podsvětí - ekonomická a technická vyspělost, vojenská moc a zbraně hromadného ničení - jsou na špici doposud.

Druhá válka v Iráku však nastala v globální situaci, v níž jsou již energie naprosto odlišné. Nyní jsme stále více ovládáni dualistickým vědomím, které s sebou přineslo Galaktické Podsvětí počínaje 5. lednem 1999. Současná, bezprostředně ničím nevyprovokovaná ofenzíva západní koalice se tak odehrává v jiném rámci vědomí - a v kontextu, který místo sjednocení spíše vyvolá rozdělení národů západní a východní polokoule. Světlo nyní dopadá na východní polokouli a pravou mozkovou hemisféru, a v přípravné fázi na tuto válku, zejména od počátku Galaktického Podsvětí, který nastal 15. prosince 2002, je zřejmé, že doba je jiná. Válečná tažení Západu již nejsou přijímána s takovým jednoznačným nadšením. Je to především proto, že Galaktické Podsvětí vnáší do světa odlišný rámec vědomí s novými hodnotami. Klíč k pochopení důsledků této války tedy spočívá v pochopení tohoto nového rámce vědomí.

Mnozí pohlížíjí na útok spojenců na Irák v roce 2003 jako na krok jisté americké administrativy a jistého prezidenta nebo jako na reakci na teroristické útoky z 11. září 2001. Avšak příčiny druhé války v Zálivu jsou daleko hlubší. Psal jsem o nich podrobně ve své první knize *Mayský kalendář*, vydané v roce 2001, v níž jsem vysvětlil božský časový plán a evoluci vědomí podle mayského kalendáře. V podstatě jediným způsobem, jak zhodnotit kvalitu určitého prorockého nástroje, je zjistit, jak se jeho předpovědi osvědčily v minulosti. Připouštím, že se mé tehdejší předpovědi v detailech rozcházejí se současnou skutečností, je přesto neoddiskutovatelné, že ono základní rozdělení světa, které jsem tehdy načrtl jak z hlediska času, tak z hlediska prostoru, bylo do posledního potvrzeno.

Zopakuji zde některé své všeobecné předpovědi, které jsem již dříve vyslovil v souvislosti s vývojem Galaktického Podsvětí. Jedna z nich se týkala rozdělení světa na 3 hlavní tábory. Na Západ, Východ a kontinentální Evropu mezi nimi. Je zajímavé, že poslední shromáždění o poválečném uspořádání (těsně po druhé světové válce) se konal na Azorských ostrovech, portugalském území, mezi Španělskem, Spojenými státy a Velkou Británií. Jedná se o národy, které jsou umístěny západně od „galaktické rezonanční jednotky“. Je zřejmé, že současná válka v Iráku je válkou Západu.

Tento celkový pohled na trojstranný svět ještě dále dokládá skutečnost, že země jako Německo, Francie, Belgie či Švédsko se vyslovily proti válce. Vědomí těchto národů je silně ovlivňováno přítomností

planetární středové linie, a proto nejsou „západními“ národy v plném smyslu tohoto slova; v budoucnosti se budou od něj stále více odklánět. V Galaktickém Podsvětí se Západ jinými slovy přísněji vyhranil vůči poloze Světového stromu a je stále více spojován v anglosaskými národy. Německo bylo jednou ze zemí, v nichž byl odpor občanů vůči válce nejsilnější - jedná se o projev faktu, že Německo se nachází v podstatě přímo u kmene Světového stromu. I když současné válce v Iráku vyjádřilo podporu nějakých 30 států, většina východních zemí, včetně Ruska a Číny, se postavila proti. Nyní jsme tedy svědky nevratného rozchodu mezi Evropou a Západem, který byl v Planetárním Podsvětí zcela nemyslitelný.

K irácké válce rovněž došlo v konkrétním bodě kosmického časového plánu - ve 3. Dni Galaktického Podsvětí. Již dříve jsem předpověděl, že celé toto Podsvětí povede po relativně poklidném období let 1992-1999 ke stupňování konfliktů mezi Východem a Západem. Dnes se to zdá téměř samozřejmé, neboť se tyto konflikty za posledních několik málo let výrazně vyhroutily, avšak v 90. letech, kdy došlo k ukončení studené války a uvolnění situace na Blízkém Východě, to tak vážně ani v nejmenším nevypadalo. Podobně se prokázala i předpověď, že k válkám a konfliktům mezi Východem a Západem bude docházet během Dnů. S počátkem těchto období, jimž dominuje nová jinově-jangová dualita vědomí, totiž snadněji dochází k posunu rovnováhy sil a vytváří napětí, které může vyústit až ve válečný konflikt.

Ve Spojených státech, jimž stále vládne jinově-jangová dualita Podsvětí Národů, se tradičně většina národa hlásí k podpoře prezidenta, pokud rozhodne, že země musí vstoupit do války. Proto mnoho těch, kteří nijak přímo na válce neprofitují - například v případě porážky Iráku - stále podporují válečné tažení. Mnozí z těch, kteří jsou ovlivňováni dualistickým myšlením, se budou snažit setrvat ve světle vytvořeném touto dualitou (viz obr. 3.11A na str. 54) a podpoří ono samozvané „právo“ svého prezidenta a jeho administrativy (kteří zde vystupují jako ti „dobří“) aby zaútočil na země, které se vymykají kontrole (ty jsou chápány jako „zlo“). Protože Západ byl podporován ji no vě-jangovou dualitou vědomí, která vládla až do nynějška, bude to také Západ, který se své dualistické mentality vzdá jako poslední. Právě tato mentalita vytvářela základ pro vojenskou nadvládu Západu.

Jestliže je Galaktické Podsvětí nakloněno východní polokouli, jak je možné, aby Západ opět vyšel z války proti východní zemi vítězně? Prvně neexistoval jediný důvod, na základě kterého by se dalo očekávat, že Irák

bude schopen čelit Západu jeho vlastními prostředky, tedy technickou a vojenskou silou. A zadruhé je evidentní, že diktátor Husajn neměl za sebou dostatečnou podporu svého lidu.

S Galaktickým Podsvětím tedy neskončí jen světová nadvláda Západu, ale také nadvláda a nerovnost jako taková. Místní diktátorské režimy, jako byl ten husajnovský, skončí během podobného procesu, jaký kdysi vedl k nástupu západní nadvlády - i když podrobný sled událostí je nepředvídatelný (alespoň pro mne). V konečném důsledku se jedná o proces, který se dostavuje společně se změnou vědomí. Nadvládaje duševní postoj, který je produkován dualitou Podsvětí Národů; jak bude Galaktické Podsvětí dále postupovat, bude ono překonané Podsvětí všude mizet. V novém Podsvětí jde mimo jiné o setření hierarchií a nadvlády, a proto s každým novým Dnem se bude tento proces dále posilovat. V 5. Noci, které bude vládnout Tezcatlipoca, pán temnoty (podle gregoriánského kalendáře půjde o rok 2008), budeme svědky posledního zoufalého a současně nejnásilnějšího pokusu o znovunastolení vlivu sil, které usilují o udržení své nadvlády.

Abychom porozuměli, do jaké míry současný Den posiluje Východ a holistickou pravou polovinu mozku, zvažme posun, k němuž došlo mezi evropskými národy, které se tradičně hlásily k západní orientaci. V období před 2. válkou v Zálivu se mír šířil po celém světě v nebyvalém rozsahu, zvláště pak ve střední Evropě, kde se lidé ze všech oblastí života a bez ohledu na své politické názory hlásili k míru. I když další východní národy, jako Rusko nebo Čína, vystoupily proti válce, snad nejzřetelněji byl tento posun k míru znát právě ve střední Evropě. Touha po míru představuje výraznou změnu a je jedním z nosných změn, které s sebou bude Galaktické Podsvětí přinášet. Heslem nového Podsvětí je: Není-li mír v přítomnosti, není žádný mír; toto vědomí se bude v následujících Dnech stále více rozšiřovat.

I když je Západ vítězem z pohledu vojenského, jeho důvěryhodnost ve světě značně utrpěla - zčásti také proto, že spojenci nerespektovali mezinárodní právo a ignorovali rozhodnutí Rady bezpečnosti OSN; a zčásti proto, že důvody, které vedly k ospravedlnění války, se nakonec ukázaly jako neopodstatněné či dokonce smyšlené. A narušení pověsti OSN doznalo takových rozměrů, že se jí už zřejmě nikdy nepodaří obnovit dřívější váhu významného politického fóra a silného orgánu světové mírové politiky. Co se týče hlediska zákonnosti či mravní oprávněnosti, zdá se, že Západ si pod sebou podřezal větev, a už dnes je zřejmé, že v případě dalšího eventuálního válečného konfliktu bude nesouhlas dalších národů světa

daleko větší. Znovu je však třeba připomenout, že důvod, proč se světové mínění ve vztahu ke Spojeným státům tolik změnilo, spočívá především v tom, že větry kosmického plánu nyní vanou novým směrem. A tyto větry jsou zcela mimo dosah lidských manipulací a nedosažitelné jakýmkoli vojenskými nátlakovými prostředky.

Zápas mezi oběma těmito protichůdnými silami - na jedné straně úsilí o uchování světovlády Západu, na druhé snaha o sjednocení obou hemisfér - již v oblasti světové politiky přinesl významné výsledky. Ona kupecká morálka západních států v období těsně před iráckou válkou, již se snažili zavázat si hlasy chudších zemí nabídkou půjček a podpory - a hrozbou poválečných důsledků, které za nesouhlas s invazí postihnou například Francii - jen tím více obnažily povahu „demokracie“, která v současnosti vládne světu. Paradoxem je, že vůdce Spojených států, zvolený zhruba 50miliónovou menšinou, si vyhrazuje „právo“ začít válku kdekoli ve světě, v němž žije dalších 6 miliard lidí, kteří si jej nezvolili. Obecně se tato demokracie příliš neliší od té, která fungovala na mnoha místech světa v 19. století, kdy člověk, aby mohl dosáhnout statutu voliče, musel dosáhnout hranice jistého příjmu.

Jak dlouho současná válka v Iráku potrvá? To záleží na tom, co míníme pojmem současná válka. Bylo by pravděpodobně přesnější tvrdit, že od počátku Galaktického Podsvětí, tj. od roku 1999 již žijeme ve 3. světové válce, a ta bude zřejmě v různých obměnách pokračovat až do počátku roku 2009. Tato 3. světová válka však nemá obdobný charakter jako dvě předchozí světové války, které se udály v Planetárním Podsvětí, a proto ji možná světovou válkou ani nazývat nebudeme. A podíváme-li se jmenovitě na současnou okupaci Iráku, nezdá se, že by mohla brzy skončit. Dilema západní koalice je evidentní: každý loutkový režim, který se jim podaří nastolit, aby chránil jejich zájmy, se zhroutí ve chvíli, kdy stáhnou své jednotky. Spojené státy nemohou své jednotky tak snadno stáhnout, je tedy pravděpodobné, že ve 4. a 5. Dni Galaktického Podsvětí zůstane Irák, jakož i napětí mezi Izraelem a Palestinou, ohniskem napětí mezi Východem a Západem, které se pravděpodobně rozšíří po celé oblasti.

Neměl by nám uniknout symbolický význam dějiště a národů účastnících se v tomto dramatu. Můžeme si být téměř jisti, že Galaktické Podsvětí je onou apokalypsou, v níž bude Šelma svržena s nebes. Kniha zjevení často odkazuje k Jeruzalému a Babylónu a současná irácká válka je bezpochyby součástí scénáře posledních dnů. Není žádnou náhodou, že konec Dlouhého počtu se odehrává na stejných místech, kde se začaly utvářet

druhá válka v Zálivu

válka v Afghánistánu
teroristický útok na Světové obchodní
centrum v New Yorku a Pentagon

válka v Kosovu
1. útok západních spojenců na Irák

7. Den	28. října 2011 dvojbožstvo Stvořitel
	3. listopadu 2010 bůh času před svítáním
6. Den	8. listopadu 2009 bohyně zrození
	13. listopadu 2008 bůh temnoty
5. Den	19. listopadu 2007 bůh světla
	24. listopadu 2006 bůh deště a války
4. Den	29. listopadu 2005 bůh hojnosti a kukuřice
	5. prosince 2004 bůh smrti
3. Den	10. prosince 2003 bohyně lásky a porodu
	15. prosince 2002 bůh slunce a válečníků
2. Den	20. prosince 2001 bohyně vody
	25. prosince 2000 bůh země
1. Den	31. prosince 1999 bůh ohně a času
	5. ledna 1999

Obr. D. 7 Galaktické Podsvětí s příslušnými Dny, Nocemi a vládoucími božstvy promítnuté do současné války mezi Západem a Východem. První válka v Zálivu začala na konci 6. Noci Planetárního Podsvětí, kdy k přechodům docházelo každých 19,7 let. V nynějším Galaktickém Podsvětí však každý Den a Noc trvá pouhých 360 dnů. Všimněte si, že k hlavním událostem dochází během Dnů.

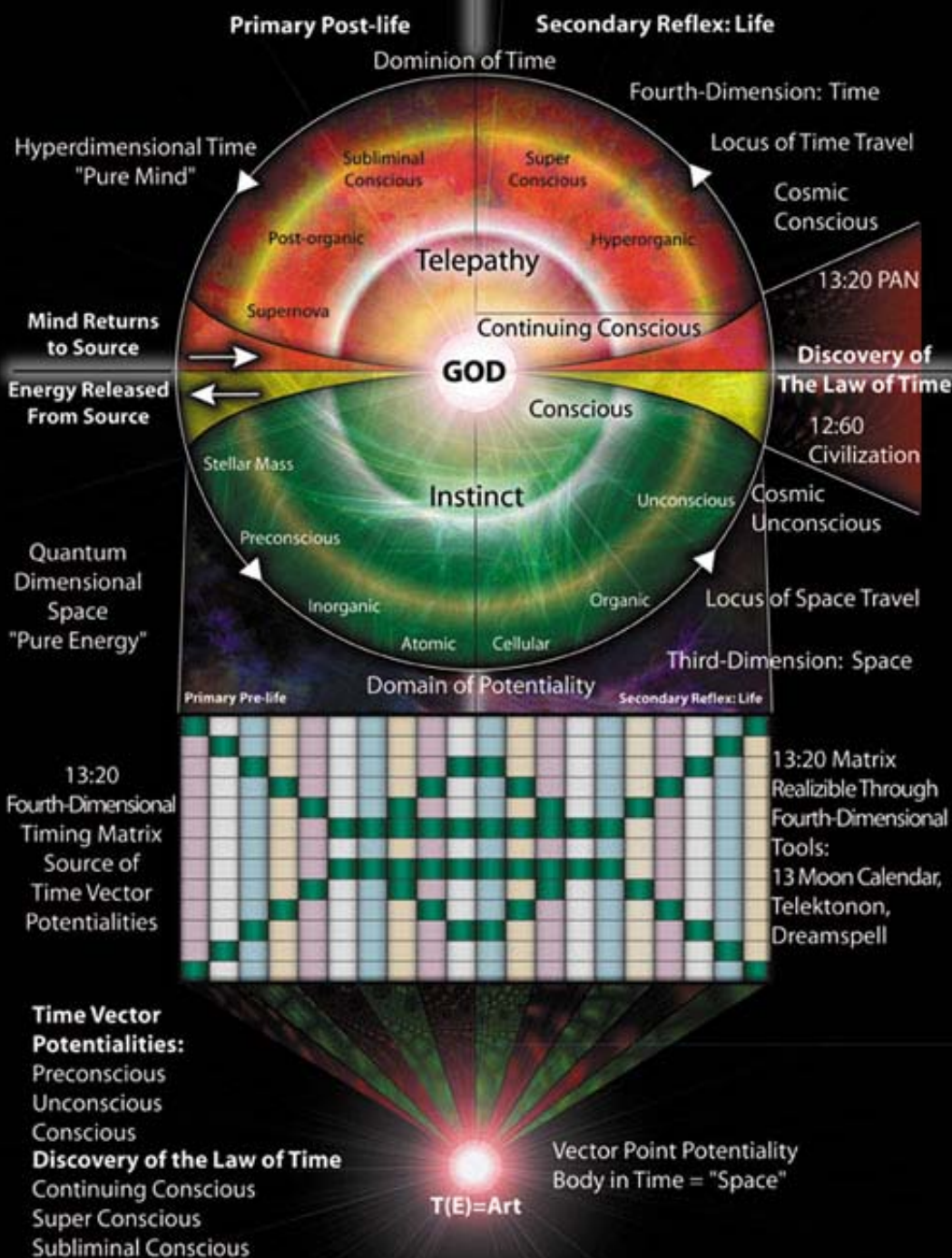
jeho prvopočátky. Moderní systém celosvětové nadvlády stojí tváří v tvář tomu, co zbylo z nejranejších forem patriarchální fundamentalistické moci. Vládychtivá Orlice se nyní vrací, aby rozdrtila vejce, z něž se vyklubala - pokud to však udělá, přežije? Had duality se snaží uštknout vlastní ocas v domněnku, že je to kořist - pokud to však udělá, nehrozí mu, že pozře sám sebe? Současné konflikty na Blízkém Východě jsou unikátním zrcadlem, v němž se odráží minulost našeho světa. Lidská civilizace došla na konec cesty. Nastal čas, abychom všichni poznali, že jsme Jedno.

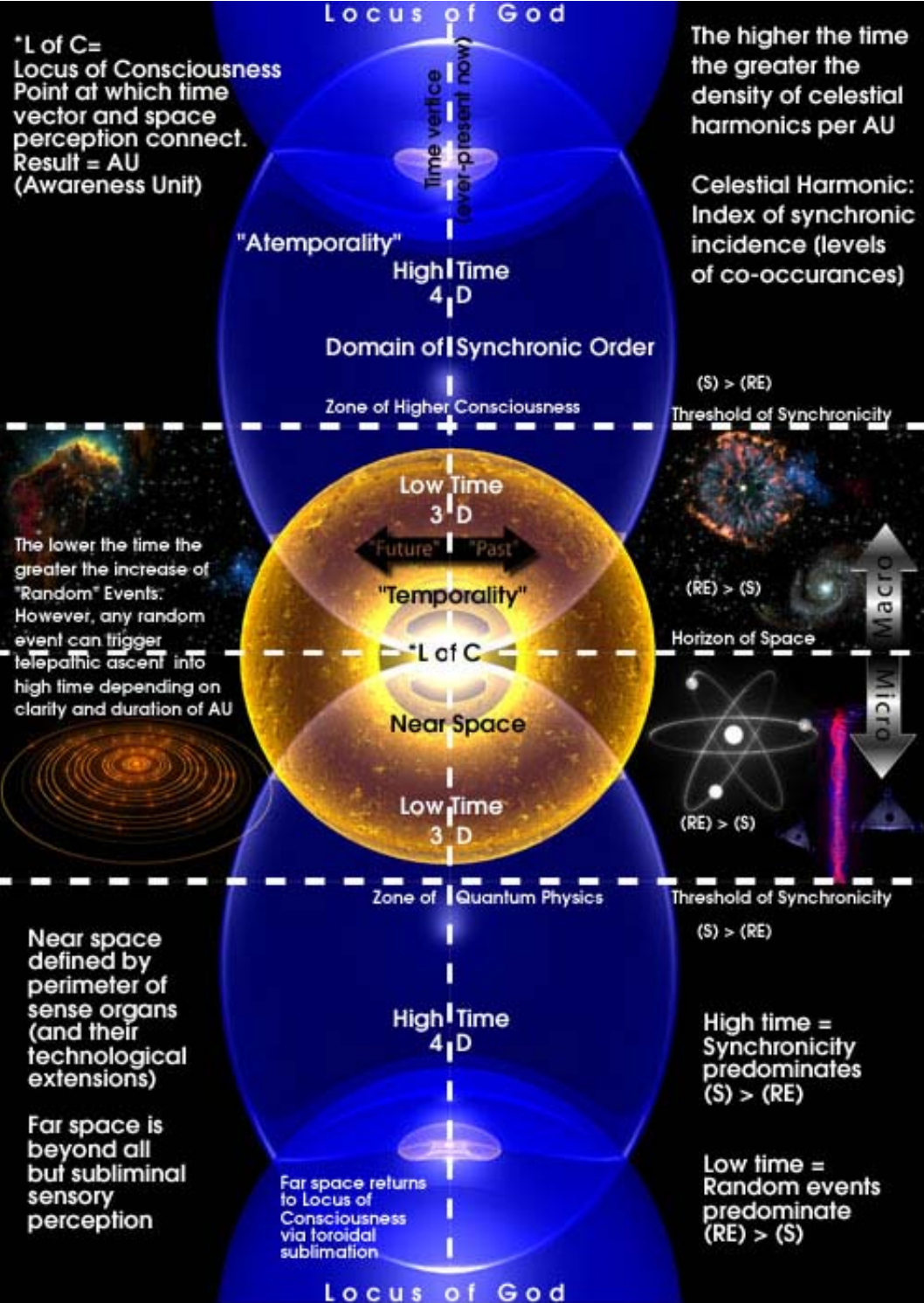

The Dynamics of Time

Showing the Evolution of Time as Consciousness - $T(E)=\text{Art}$

GALACTIC BRAIN, or evolutionary spectrum showing index of energy-mind progression from atomic-cellular biological to purely mental conditions of being, $T(E)=\text{Art}$. Energy factored by time equals art.

Model of "Vertical Time" in Relation to Horizontal Space

A Presentation of the Foundation for the Law of Time

